

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΔΡΑΠΕΤΩΝ

Οι μυθιστορηματικές περιπέτειες του
Τούρτον

Ο Στάνλεϋ Τούρτον, ο Άγγλος βασιλεύς των δραπέτων, είχε έλευθερος και πάλι! Αυτή τη φορά όμως, βγήκε απ' το τελευταίο του «άουλο», τη φυλακή του Πάρκτον, φανερά, έλευθερα κι' απ' τη μεγάλη πόρτα. Χάρης στην υποδειγματική διαγωγή του κατά τα τελευταία χρόνια της φυλακισιώς του, του χάριστ'καν 2 χρόνια απ' την ποινή του.

Ο Τούρτον έχει μείνει περί τα 17 χρόνια φυλακισμένος. Κατ'όρθωσε 5 φορές να δραπέτευση απ' τις πιο καλά φρουρούμενες αγγλικές φυλακές. Έπειτα από κάθε δραπέτευση, ή αστυνομία κατ'όρθω να τον ξαναπιάσει, ή ιστορία όμως αυτή στοίχισε 10 χιλιάδες λίρες στο αγγλικό Κράτος.

Η συνταρακτικότερη απόδρασίς του έγινε το 1941, μια χειμωνιάτικη παγωμένη νύχτα. Βρισκόταν τότε στις φυλακές του Ντάρτμουρ. Είχε καταστρώσει λοιπόν ένα σχέδιο δραπέτευσης, που για να επιτύχη χρειαζόταν την καταπληκτική του έφευρετικότητα, τις πολύτιμες πρακτικές γνώσεις του και μία μεγάλη δόση υπακοής. Πέρασαν 9 μήνες, ως ότου άρχισαν να το πραγματοποιεί.

Είχε σκεφθ'ήδη ότι δεν είχε πιθανότητες σωτηρίας, παρά μόνον αν ή δραπέτευση του άργουσε πολύ ν' ανακαλυφθ'η. Έπρεπε γι' αυτό ν' αφήσει κλειδωμένη την πόρτα του κελιού του και νάχει ακόμη ένα «πασπατού» για τις άλλες πόρτες που θα χρειαζόταν ν' ανοίξει και να ξανακλείσει πίσω του.

Κατ'όρθωσε λοιπόν να προμηθευθ'ή μια λίμα κι' ένα μικρό σίδερο. Έπειτα μελέτησε με το μάτι τα κλειδιά που είχαν κρεμασμένα στη ζώνη τους οι δεσμοφύλακες. Τα κτύπησε προσεκτικά επί πολλές βδομάδες, ως πού ν' αποτυπωθούν στο νού του το σχήμα και το μέγεθός τους! Άρχισε τότε να εργάζεται, με μοναδικό εργαλείο του τη λίμα, και να φτιάχνει παρόμοια κλειδιά. Χρειαζόθηκε 9 μήνες γι' αυτό! Εννέα μήνες για μια δουλειά που θα γινόταν σε λίγες ώρες μόνο από έναν ειδικό τεχνίτη στο εργαστήριό του...

Ένας άλλος φυλακισμένος, που είχε την ευνοία των δεσμοφύλακων και μία κάποια έλευθερία κινήσεως μέσα στη φυλακή, προμήθευσε στον Τούρτον ένα μικρό κερί, ένα κουτί σπέρτα κι' ένα σχοινί.

Τη νύχτα που είχε διαλέξει για την απόδρασή του ο Τούρτον έφτιασε ένα ανδρείκελο και το τυλίξε μέσα στις κουβέρτες του κρεββατιού του. Άνοιξε έπειτα την πόρτα του κελιού του, βγήκε και την ξανακλείδωσε. Άνοιξε κι' άλλες πόρτες ακόμη. Προσπάθησε να φτάσει στη σκεπή. Περιπάλησαν στους σκοτεινούς διαδρόμους, μη τολμώντας ν' ανάψει ένα σπέρτο...

Είχε βγ'ή απ' το κελλί του στις 10. Τα μεσάνυχτα, τριγυρίζει ακόμη μέσα στη φυλακή.

Τέλος βρήκε μία καταπακτή που άνοιγε στη σκεπή. Άρχισε τότε ένα δύσκολο κι' επικίνδυνο περιπάτο πάνω στα βρεγμένα κεραμικά. Κινδύνεψε πολλές φορές να πέσει, να τσακισθ'...

Για να κατεβ'ή απ' τη στέγη, πέρασε το σχοινί του σε μία κανηνοδόχο και γλίστρησε ως το παράθυρο ενός κελιού. Ξεκρέμασε τότε το σχοινί, το πέρασε σ' ένα κάγκελλο του παραθύρου αυτού και κατέβηκε ως το επόμενο πάτωμα. Έτσι, από πάτωμα σε πάτωμα, έφτασε στο έδαφος. Ή ώρα ήταν 1 μετά τα μεσάνυχτα.

Δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να πηδήσει κατόπιν τον τοίχο του περιβάλλον και βρέθηκε έξω, έλευθερος!

Περπάτησε γρήγορα ως την πλησιέστερη πόλη. Εκεί, έκλεψε ένα αυτοκίνητο, το εγκατέλειψε λίγο μακρύτερα, έκλεψε από άλλο σπίτι ρούχα και χρήματα και πήδησε σ' ένα τραίνο για το Ρήντινγκ. Όταν έφτασε εκεί, αγόρασε μία εφημερίδα κι' έμαθε ότι είχε ανακαλυφθ'ή η δραπέτευσή του.

Πήγε στο Κένονγκτον, άφισε να φουρτώσουν τα μουστάκια του και φόρεσε ματογυάλια. Αλλόημονο όμως! Ή αστυνομία που τον αναζητούσε παντού, δεν άργησε να τον ανακαλύψει και να τον ξαναστείλει στη φυλακή.

«Ατραξιόν» του Ο.Η.Ε.

Μεταξύ των «ατραξιόν» της διασκέψεως του Ο.Η.Ε. ήταν και οι απρόοπτες και διασκεδαστικές παρεμβάσεις ενός έγγαστριμύθου Ίνδου αντιπροσώπου, του σερ Μαραντζάκ Σίνγκ. Οι παρεμβάσεις αυτές έκαναν πολλές φορές το Συμβούλιο να ερυθρόσει. Αλλ' ο σερ Μαραντζάκ, περήφανος γι' αυτήν την ικανότητά του, θέλησε να κάνει και μια δημόσια επίδειξη στις αίθουσες του μεγάλου ξενοδοχείου «Ολάντρινγκ». Την τελευταία στιγμή, όμως, ένας υπάλληλος της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου του άνεκοινοποίησε ότι στην επίδειξη αυτή άντέταρσαν το «βέτο» τους και οι Έσραες Μεγάλοι και ότι έπρεπε ν' αποσυρθ'ή άμέσως από διαμερίσμά του. Κι' έτσι ή επίδειξις δεν έγινε.

Σ' αγαπώ γιατί δεν ζηλεύεις

Πρωτότυπο διήγημα

—Κόρα, σ' αγαπώ τόσο πολύ που για τίποτα στον κόσμο δεν θα σ' άλλαζα. Έλεγε ο νεαρός κομμωτής στην Ντάννη Πάρσονς, καθισμένος στην άκρη του γραφείου της χαριτωμένης δακτυλογράφου του.

—Εκείνη τον γλυκοκύταζε. —Λυτούμαι πραγματικά, αγάπη μου, συνέχισε η Ντάννη με διστακτική φωνή, αλλά μιά επείγουσα υπόθεση με αναγκάζει ν' απελευθώσω την ύπασχισή σου σού έδωσα για το θέατρο, άπόψε το βράδυ. Κάποια πλούσια χήρα πελάτισσά μου...

—Δεν πειράζει χρυσά μου, τ'ον δέχομαι εκείνη με ένα ναυάγιο. Όταν ή βαρειά πόρτα έκλεισε πίσω από την κομψή σιλουέττα του αγαπημένου της το ναυάγιο έξαφανίστηκε δια μιάς από το πρόσωπό της. «Δεν πρέπει να γλιτώω!» —Οχι! Δεν πρέπει!...» ψιθύρισε.

Και μαζεύοντας μερικά χαρτιά που είχε γράψει στη μηχανή έπλησιασε στο γραμματικόβιότι που βρισκόταν στην άλλη άκρη του γραφείου, δίπλα στην πόρτα του ιδιαίτερου γραφείου του Ντάννη. Μπορούσε ν' ακούσει τη χαμηλή φωνή του που μιλούσε στο τηλέφωνο. Μά χωρίς να προσέχει, συνέχισε τη δουλειά της, όταν άκουσε ένα γέλιο και μετά άκοκτά δυνατά: «Καλά! Καλά! Θά είμαι όπωσδήποτε στην έννά ακριβώς, στο ξενοδοχείο «Γκραντ Ρίβερ»...

Η χήλεια την τυραννούσε. Άμφεβαλε αν της είχε π'ή την αλήθεια. Μπορούσε ο Ντάννη να την αγαπάει πραγματικά; Ήταν τόσο πλούσιος. Ένώ εκείνη τί ήταν; Μία απλή δακτυλογράφος! Ήθελε να μάθ'ή! Να βεβαιωθ'ή αν ήταν ή μόνη γυναίκα στην οποία έλεγε λόγια αγάπης. Θά τον ακολουθούσε και θά μάθαινε μιά για πάντα την αλήθεια. Ουμνόταν καλά την διευθυνσι: «Γκραντ Ρίβερ», στις έννά ή ώρα, ακριβώς!

Πράγματι, λίγο πριν από τις έννά, ή Κόρα, καθισμένη στο γάλλ του ξενοδοχείου, διάβαζε ένα μεγάλο εικονογραφημένο περιοδικό που της έκοιβε τελείως το πρόσωπο.

Μετά από λίγα λεπτά που της φάνηκαν ώρες δολοφονικές, ο Ντάννη φάνηκε στην είσοδο βιαστικώς. Χωρίς να προσέχει την παρουσίά της, κατευθύνθηκε προς το άσανσέρ.

Η Κόρα, άφοι περίμενε λίγο, σηκώθηκε κι' έτρεξε προς τη μικρή φωτεινή πλάκα, που σπείλωνε την έκαστοτε θέσι του άσανσέρ. Το κόκκινο φωτάκι έδειχνε διαδοχικά 3—4—5—6 κι' εκεί σταμάτησε. Άμέσως, τ'ηδώντας σ' ένα διπλανό άσανσέρ, έφώναζε.

—Έκτο, παρακαλώ! Πατώντας το πόδι της στο διάδρομο, πρόδρασε να δ'ή την γνωστή σιλουέττα του Ντάννη να χάνεται πίσω από μιά πόρτα, στο βάθος του διαδρόμου. Τί να κάνει; Ή καρδιά της γτυπούσε δυνατά. Λίγο πιο πέρα ήταν μιά άλλη πόρτα. Την δοκίμασε προσεκτικά. Άνοιξε. Ρίχνοντας μιά έρευνήτική ματιά πίσω της, γλίστρησε μέσα. Ήταν μιά κρεββατοκάμαρα. Εύχτως άδεια.

Πατώντας έλαφρά, στο παχύ γαλί, έστάσε σε μιά πόρτα απ' όπου εοχόντουσαν ναυπλές, άδιάκριτες φωνές. Ή καρδιά της πήγαινε να σπάσει.

Μη μπορώντας να κρατηθ'ή πιά, έπιασε το πόμολο της πόρτας και την άνοιξε έλάχιστα, όσο μπορούσε να βλέπει μέσα. Έπάνω σ' ένα ντιβάνι, με το νού γύρω από την ύπασχ μιά νεαρά γυναίκα καθόταν ο Ντάννη. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της άγνωστης έπεσαν σ'άν χρυσαφένια κύματα στον ώμο του.

Πόσο πονούσε ή Κόρα! Ή νεαρή γυναίκα μιλούσε με ά-

παλή φωνή:

—Τώρα ξέχασέ τα όλα, αγάπη μου. Πές μου μ' αγαπάς; συνέχισε, πλησιάζοντας τα κοσμάλλια κείλη της στα δικά του.

—Είσαι άξιααγάπητο πλάσμα-τάκι, της είπε ο Ντάννη, ενώ της έσοιχνε γαϊδευτικές ματιές. Άλλά πριν άκούσουμε τις έξιμολογήσεις, άς τελειώνουμε με την υπόθεσι των μετοχών. Μετά, χαριτωμένη μου κυρία, δόλοκληση ή βραδυά θά εινε...

Η Κόρα σκέπασε τ' αυτιά της. Δεν ήθελε ν' άκούση. Όστε αυτός ήταν ο πραγματικός Ντάννη; Ένας πρόστυχος άπατεών! Άκίνητη, βουβή, στυλνώνοντας τα βουκομαχία μάτια της στην νεαρή χήρα την είδε που σηκώθηκε και πήλασε σ' ένα συρτάρι. Τράβηξε μερικά χαρτιά.

—Νά οι μετοχές, έξήγησε, γυρίζοντας πάλι κοντά στο Ντάννη. Είκοσιτέσσερες χιλιάδες δολάρια. Σχεδόν το ίδιο ποσό κάθε ήμέρα, από τότε που άγόμισαμε το κόλπο. Με το γραμματιστήριο σου κύρος, δεν πρόκειται να μιάς υποπτευθ'ή κανείς. Μετά θά φύγουμε στο ξεωτε-ρικό. Θά έξουμε άφθονα χρήματα.

Και τυλίγοντας τα χείλια της γύρω στο λαιμό του, συνέχισε:

—Και τότε πιά θά είμαι έντε-λός δική σου.

Η Κόρα έτοιμαζόταν να φύγει. «Ο.τι ήθελε το είχε μάθει. Ήθελε να βρεθ'ή μόνη της, να κούνη τον πόνο της, να κλάψη τον άπατημένο έρωτά της. Έξαφνα είδε τον Ντάννη να βάζη βιαστικά τις μετοχές μέσ' την τσέπη του, και να πετάγεται όρθιος λέγοντας με άδυναμένο τον τόνο της φωνής του:

—Νουίτζω ότι τώρα έχω όλες τις άποδείξεις που χρειαζόμαι. Άπό καιρό είναινε υποπτευθ'ή ότι παίζεις άσπνο παιχνίδι, ώσπια μου σείοηνα. Μόδε ότι ένα μικρόψαγο άποτύπωσε όλα σου τα λόγια. Το μικρό σου κόλπο ναάνησε.

Και γελώντας εικονικά πλησίασε με άβιαστες κινήσεις στην καμμάστα που είχε το έπανωφόρι του. Εκείνη γλίστρησαν πεθαμένη με στανική έκφρασι στο πρόσωπο, όπισθοναρούσε σιγά-σιγά προς ένα μικρό γυάλινο τραπεζάκι και άσπαξε νευρικά ένα κομψό στιλέτο, με άδαιμαυνοκόλλητη λοβή.

Η Κόρα βγάζοντας ένα ξεφωνητό άνοιξε διάπλατα την πόρτα, ώρμησε κι' έπιασε σφιχτά την αντίηλό της. Δυό άστυνωμικοί ώουησαν στο δωμάτιο. Αυτή έξοκολουθούσε να κρατήση την αντίηλό της που πάλεψε, κλωτσώντας με λύσσα. Σαφινικά οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν. Νόμισε πως χανόταν μέσα σε μιά άβυσσο...

Όταν άνοιξε τα μάτια της, ο Ντάννη βρισκόταν δίπλα της. —Ό Ντάννη! Ήταν τρομερό!... Μπορούσε να σ' είχε πετύχει, ψιθύρισε, πλέκοντας τα χείλια της γύρω στο λαιμό του.

Αυτός σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του της είπε, με άπαλή φωνή, —Γιατί με παρακολούθησες, αγαπητή μου; Πώς ήξερες ότι βρισκόμουν σε κίνδυνο;

Η Κόρα άποφένοντας έξυπνα την πρώτη έρώτησι, φρόντισε ν' άπαντήση στην τελευταία:

—Είνα μιά ποσάισήσι... Σ' άκουσα που τηλεφωνούσε και άποφάσινα να συμμερισθ'ή τον κίνδυνο.

Τα χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα άπληϊστό φίλημα. Πόσο εύτυχισμένοι ήσαν τώρα. Πόσο άνάλαφο αισθανόταν την καρδιά της. Ένα βάρος είχε φύγει από πάνω της. Δεν ζήλευσε πιά. Ήταν σίγουρη. Είπε γίνε άποδόσλητη πιά από το φαρμάκι της ζήλειας.

ΠΙΕΡ ΖΑΚΟΝ

ΕΤΟΣ Θ'. • ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 426

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Έμπρός σ' ένα ΔΙΛΗΜΜΑ

Μεγάλο το δίλημμά της. Ποιόν από τους δυό να διαλέξη; Δυό εινε οι ίππότες που καταβέβαινε την καρδιά τους στο θρόνο της. Τον ένα τον ζέρει από τα μεθόκια της κρόνια. Με τη μπλούζα του Γυμνασίου ακόμα όταν έννοιωσε τα πρώτα έρωτικά σκιρτήματα. Άγνυό σ'ήσθια που κυριάρχησε σ' όλο της το εινε. Αλληλογραφία μυστικές και φανερές συναντήσεις, ρωμαντικοί περιπάτοι, έκδρομές, μπάνια τα καλοκαίρια οινεμά το χειμώνα το καθιερωμένο δρομολόγιο των ειδυλλίων. Κι' όσο ο καιρός περνούσε τόσο και ή έπικονυνία από το πλατωνικό της κλίμα στο οποίο είχε άρχει, προχωρούσε σε ουσιαστικές προεγγισεις.

Περνούν τα χρόνια. Ό σουνδε-σμος διατηρείται. Ίως από αγάπη αληθινή. Ίως από συνήθεια. Γιατί συμβαίνουν και τέτοια — θά το δούμε άργότερα αυτό. Οι μαθητές από έφηβο έγιναν νέοι. Κοπέλλα μεστωμένη εινε το κοριτσά-πουλο. Άνδρώθηκε το αγόρι και τελείωσε πιά τις σπουδές του. Οι γονείς ζέρουν τις σκέσεις τους. Ο γάμος εινε ο τελικός σκοπός των έρωτευμένων. Μόνο που πρέπει ο νέος ν' άποκατασταθ'ή επαγγελματικά και να γίνη άρμόστης. Προσπα-θεί όσο μπορεί. Εινε όμως τόσο δύσκολος ο περιστασις... Τρέχει από τη μιά νύχτα ως την άλλη. Χτυπά δεξιά κι' άριστερα πόρτες. Άλλες μένουν κλειστές, άλλες μισανοίγουν. Άλλες υπόσχονται. Κάτι έχει στα σκοριά, κάτι έλπιζει. Και τότε θά οδηγησ'ή στον Ύμναιο την κόρη των όνειρων του.

Καιμιά αμφιβολία ως προς τις προθέσεις του. Ούτε ή ίδια αμφι-βάλλει για την ειλικρίνειά του. Ζέρει ότι τον κρατά καλά. Τίποτα δεν μπορεί να τον άπομακρύνη από κοντά της.

Δεν τους πήραν τα χρόνια. Έν τω μεταξύ όμως ή νέα έχει τη ζωή και τις γνωμίες της. Έρωτευμένη πάντα με την πρώτη αγάπη της, αλλά και τ' άλλα φύροτ' δεν της λείπουν. Εινε τόσο δύσκολο, λεί, σε μιά κομμική κοπέλλα να άποφύγη. Χορηγείται φλεοτάσει κορευή. Όλα όμως αυτά σταματούνε σ' ένα ώριμο έρωτικό σημείο. Έκεί ακριβώς που στοματά το παι-χνίδι κι' άρχίζουν τα σοβαρά. Ό.λα εκτός — μας το έξιμολογείται σ' ένα γράμμα της ή ίδια — εκτός από ένα. Ένα φλέτο που άρχισε να παίρνει επικίνδυνη τροπή. Σφοδρός έρωτας εκ μέρους του. Δεν ανταποκρίνεται λεί, εκείνη. Δεν ανταποκρίνεται με την ίδια σφοδρότητα. Δεν του υπόσχεται τίποτα. Δεν του κάνει μεγάλες παραχωρήσεις. Έν τούτοις τον βλέπει, άκούει τις έκμυστηρεύσεις του και δεν άρνεϊται κάπου-κάπου τις έξιμολογίες που της προτείνει.

Μυστικά φουικά, από τον άλλον Σε κέντρα ή σε άποκέντρα, όποι δεν υπάρχει κίνδυνος να τον ου-ναντισουν. Μιά περιερνη κατάστασις έχει δημιουργηθ'ή Τρελλά έ.ρωτευμένος είνεσιν Με κάποιο συμπαθέσ έκείνη. Όχι αρκετά λίγη γιά να τον άποκρούση και να διακόψη τις σκέσεις μοξί του. Όχι αρκετά μεγάλη ώστε να κλείρη το έρωτικό της ήμερολόγιο με τον πού. Το και να το συνεχίση με το δεύτερο. Μιά έκκρεμότης ή οποία την έννοχλει και που δεν μπορεί να την ξεκαθαρίση. Ίως να ήταν περι-

σσότερο άποφασιστική στην έκκαθά-ρσι, αν ο δεύτερος δεν παρουσίαζε ένα μεγάλο πλεονέκτημα άπέναντι του άλλου. Λιγότερο νέος απ' αυτόν φτασμένος πιά άντρας, με στρωμένο δουλειά και με άνηπα, τα οικονομικά του εινε έτοιμός για γάμο, μόλις ή κόρη όσησ'ή συνκατάσει της. Δεν περιμένει πα-ρά το «ναι» της.

Νά το π'ή ή να μην το π'ή; Ίδού ή άπορία. Η λογική της λέει να το π'ή. Το συμφέρον της ύπαγορεύει να συνκαταεθ'ή στο γάμο που της προτείνουν. Η καρδιά της. Έδώ εινε ο κόμπος. Κι' εδώ ακριβώς θέλει ή κοπέλλα νάχη τη γνώμη μας. Έ λοιπόν, μας πληροφορεί, ότι ούτε ή καρδιά της την έμποδίζει να πάρη γιά σύζυγο το δεύτερο θαυματού της. Πώς γίνεται αυτό;

Μυστήριο το χαρακτηρίζει ή ίδια. Άλλά γιατί μυστήριο; Το πράγμα εινε πολύ απλό. Δεν υπάρχει ινυστήριο. Έκείνη που υπάρχει εινε το κενό. Έλλειψις αγάπης. Έλλειψις αγάπης και γιά τον ένα και γιά τον άλλον. Νομίζει ότι αγαπά τον πρώτο. Δεν τον αγαπά όμως.

Όχι, δεσποίνις, δεν τον αγαπά. Τον πρώτο σας. Αν τον αγαπού-σσε δεν θά ρωτούσατε ποιόν από τους δυό να προτιμάτε για σύν-τροφο της ζωής σας. Ή αγάπη ή αληθινή αγάπη, δεν άφινει θέσι σε αμφιβολές καταστάσεις.

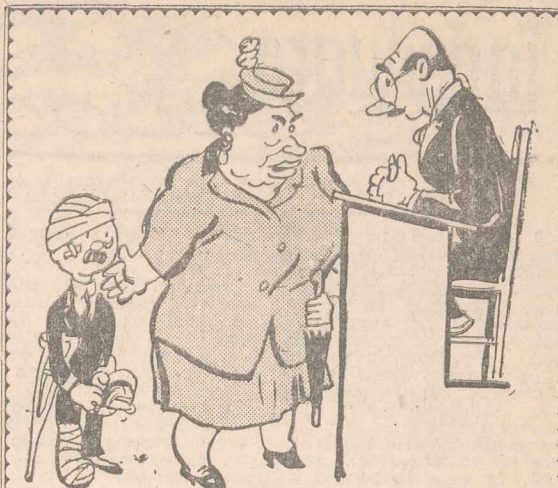
Ούτε τον άλλον όμως αγαπάτε. Αν ή δεύτερη αγάπη έδουνη την πρώτη πάλι δεν θά είχε διαταγ-μοχές. Ο οίκτος ή ουμπνία, οι ύ. προσέσεις, ή ντροπή, οι άνεληπι-μένες υποχρεώσεις όλα διαλύουν. Κάι έμπρός στην πνοή του έρωτα. Τίποτε δε θάμνε και σ' έσας. Τι ποτ' άλλο από την προσήλωσι στον άνθρωπο που θά περιβάλατε με τη λατρεία σας.

Άλλά θάεπετε δεν εινε αυτή ή περιπτώσι σας. Τους παρορνετε και τους δυό. Κάθεστε λογικά και ψυχραίμα και κάνετε τους υπολογισμούς σας: Ό ένας έτοιμος ο άλλος άλλως. Ό πρώτος, άνέτοιμος άκόμα, ζητεί παράτασι χρόνου γιά να με πάρη. Ό δεύτερος, έτοιμος κι' άλλος με καλεί κοντά του.

Έκει όμως που άρχίζουν οι ύπο-λογισμοί τι δουλειά έχει ο έρωτας; Όποιος δεχθ'ή το βέλος του κορι-τσι μου, δεν κάθεται να τα λογα-ριάξη και να κορινιάρη. Κλείνει τα μάτια και λέει το «γεννηθ'ή το θελημά του». Κανέναν από τους δυό δεν αγαπάτε. Άπλές συμπα-θείες, άπλές κλίσεις πότε προς τον ένα και πότε προς τον άλλον, κατά τους άνέμους που πνέουν την κάθε μέρα.

Άλλά γιατί να κάνετε τον κόπο και να ρωτάτε; Πάρτε μολύβι και χαρτί, κάνετε τους λογαριασμούς σας τις προσθέσεις και τις άφαιρέσεις σας και προτιμάτε εκείνον που παρουσιάζει τα μεγαλύτερα ά. του. Κάντε την έκλογή σας χωρίς να φοβάστε μήπως θυσιάσετε, κατά λάθος, τον άνθρωπο που αγαπάτε. Τέτοιους κινδύνους άποκλείεται. Γιατί, σ'ας το ζαναλέω δεν αγαπάτε με την πραγματική σημασία της λέξε-ως κανέναν από τους δυό. Όταν κάποτε στη ζωή σας τύχη και σ' έ-σας ή μεγάλη αυτή ευλογία και ή μεγάλη συγκρόνως κατάρ των ου-ρανών — ή Άγάπη — τότε θά όητε και μόνη σας ότι, μεθυσμένη από το κρασί της, δε θά σκεφθ'ήτε σε κανένα ν' άποτανθ'ήτε. Οι φλογές του έρωτα θά φωτίσουν το δρόμο σας και, περιφρονώντας συμφέρον, θα και υποχρεώσεις, θά βαδισέτε ά. διατάκτα εκεί όπου διατάκτικη πο-ρεύεσθε όμημερο, ρωτώντας τους διαδότες αν βρίσκεσθε στην ευ-θεία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ

—Σώστε με, κ. Πρόεδρε! Κάθε βράδυ με σκο-τύνει στο ζυλόι...

(Σκίτσο Π. Παυλιδ'η)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' αγαπώ παράξενα

Σ' αγαπώ παράξενα, όσο δεν αγάπησα τίποτα ως τώρα... Κι' είν' αυτή ή αγάπη μου μιά βροχή άνοιξιάτικη κι' άλλοτε μι' άτέλειωτη του χειμώνα μπόρα.

★

Σ' αγαπώ παράξενα, σ' αγαπώ αλλόκοτα και γιά σένα νοιώθω πότε κάποιον έρωτα, ήρεμο παιδιάστικο κι' άλλωτ' έναν άγριο μανιασμένο πόθο.

★

Κάτι το παράξενο, κάτι το άπίστευτο έννοιωσα γιά σένα, κάτι που άθέλητα μ' έκανε και πίστεφα πως τα πρώτα χρόνια μου κύλησαν καμένα.

★

Ενός τέτοιου έρωτα πόσο το περίμενα το προημνύμα του, όσο κι' αν με πίκρανε κι' όσο κι' αν μου θύμιζε το βουβό μαρτύριο του άρνού θανάτου.

★

Και ρωτιέμαι κάποτε: —Πλάσμα είσ' άνθρωπιν ή μιά όπτασι ή άπόκοση, άύλη και διάφανη που συχνά ή άρωστη πλάθει φαντασία;

★

Πέρ από τη θάλασσα, πέρ' απ' τον όρίζοντα πέρ' από τα νέφη ή μορφή σου όρθώνεται και πλανιέται άθόρυβα κι' ίσως από λυπηρι γελαστά μου γνέφει.

★

Και κυττάζω ακούραστος, και ρουφώ άκόρταγα το χαμόγέλό σου μιά κι' ή Μοίρα μου έταξε ν' αγαπώ παράξενα, ν' αγαπώ αλλόκοτα κάθε τί δικό σου.

★

Σ' αγαπώ παράξενα και την τόση αγάπη μου θάβει πολύ να σου την φωνέρω ή με κάποιο δάκρυ μου ή μ' ένα παρόφωρο, φλογερό φίλι...

Και θάρρ'ή...

Και θάρρ'ή το φθινόπωρο κι' όλα θά'νε θολά, και θάρρ'ή το φθινόπωρο κι' όλα θά'νε θλιμμένα, κι' όλα θά'νε τριγύρω μου σκοτεινά, σιωπλά κι' όλα θά'νε περίλυπα και θά κλαίνε γιά μένα.

★

Και θάρρ'ή το φθινόπωρο κάποια νύχτα θολή κι' όλα τότε θ' αλλάζουνε κι' άφοι κλάψω γιά λίγο θά σου στείλω, τριγύρω μου, το στερνό μου φίλι κι' όπως έξπια ήρεμα και γαλήνια θά φύγω.

★

Και θάρρ'ή το φθινόπωρο κι' όλα θά'νε θολά, κι' οι δεσμοί μου θά σπάσουν και θά γίνουν κοιμιά, και θά φύγω έλπίζοντας πως θάρρ'ή άπαλά με τ' άβρα τα χεράκια σου να μου κλείσες τα μάτια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ταδράματα της καρδιάς

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ

8 'Οκτωβρίου: 'Η Μαργαρίτα θύρε είνε ή ώ-
ραιότερη γυναικα τούΜπορ-
ντένο. 'Η Μαργαρίτα θύρε
είνε δική μου! Δέν όνει-
ρεύομαι, Χέες έγινε γυ-
ναικα μου, για πάντα δική
μου... Γονάτισε κοντά μου
έμπρος στον πάτερ Γκιου-
ζέππε, με χαμηλωμένα μά-
τια, με κοκκινισμένα μά-
γουλα, με την ταραχή ζω-
γραφισμένη στο πρόσωπό
της κι' έσφιγγε το χέρι
μου. Τό χέρι τού δικό μου,
τού Τζούλιο Τσάρντι!

Θεέ μου!... Τι ώραία
βραδυά που είνε απόψε.
'Η θάλασσα κοιμάται μέ-
σα στον ήσυχο κόλπο, ή θά-
λασσα που τόσο αγαπώ! 'Α-
πό αυτήν άρχισε ή εύτυχία
μου. 'Ηταν μία βραδυά σαν
την αποφίνη. 'Ησυχ ή θά-
λασσα, γαλήνης ούρανας.
Και σ' ή Μαργαρίτα θύρε
μέσα σε μία βαρκούλα τρα-
γουδούσε κομπι. Τό γλυκό
τραγουδι σου χάρδνε την
αρωματισμένη ατμόσφαιρα.
'Αλλά τραγουδι ήσαν όλα
σου: Τά γυνή σου χέρις,
ό λαιμός, ή κορμίστασία
σου... Πήδης από τη
βάρκα στην ακρογιαλία.
Σου μίλησα μ' ήλη τη φλό-
γα της καρδιάς μου. Σου
μίλησα για τούς πάθους
μου, για τή άνειρα, για τόν
έρωτά μου. Κι' ήταν
φωγγάρι άρχισε να χροσι-
ζή τή μικρά κυματάκια που
έβδυναν στα πόδια μας, με
πήρες μαζί σου στή λευκή
βαρκούλα σου, Μαργαρίτα
θύρε. 'Ολη τή νύχτα φλυα-
ρήσαμε, πλάσαμε όνειρα,
φιληθήκαμε ήμαστε εύτυ-
χιώμενοι. Σου μίλησα για
τή ζωή μου, μου μίλησες
για τή νειάτα σου. Μου εί-
πες πως δέν μπορούσες να
ύποφέρης τόν 'Ανσέλιο
Ρεϊνόλντ που σε πολιορ-
κούσε μ' έρωτάλογα. Σου
είπα πως ήμουν πλουσίος
κι' εύτυχισμένος και πως
δέν χώνευα κι' έγω τόν
'Ανσέλιο Ρεϊνόλντ, ός
τόν μισούσα... Και όλα, ό.

λα τή είπαμε ό ένας στον
άλλο.

Όλα;
Στάσου. Δέν σου μίλησα
για την αρρώστεια μου και
δέν σου είπα ότι βλέπω
πάντα τή θάνατο έμπρος
μου. Σου έκρυψα ότι ό
έκθρος μένει μέσα στο στή-
θος μου και ότι μου έχει
καταστρέψει τόν ένα πνεύ-
μονα. 'Η άγάπη σου όμως
τόν σκότωσε τόν έκθρο σ' ή
τά. Βρίσκομαι στήν πιο με-
γάλη εύτυχία.

20 'Οκτωβρίου: 'Ηρ-
θε ό χειμώνας. Και μαζί μ'
αυτόν ό παλός μου έκθρος
παρουσιάθηκε πάλι σήμ-
ρα: Αυτός ό βήχας, αυτό
ό πυρετός. Είνε λοιπόν δι-
νατόν να είνε κανείς ός
εύτυχισμένος και τόσο άρ-
ρωστος; 'Η Μαργαρίτα δέν
παράτησε ακόμα τίποτε
Ποιό θά είνε όμως τή τέ-
λος;

25 'Οκτωβρίου: Τό
πρόσθε και ή Μαργαρίτα
Καθόμαστε μαζί και βλέπα-
με τή δύση τού ήλιου. 'Α-
γίασσε όμως πολύ κι' ένας
ψυχρός άερος μ' έκαμε νά
βήξω ζερά. Με κούταξε πολ-
ή ώρα και μου φάνηκε ό-
τι την κυριεύσε μία άπερι-
οριστη άπδία. Θέλησα νά
τή σούρω κοντά μου, αλλά εκεί-
νη αντίσπασε και δέν
θέλησε νά με φιλήσ.

— Μαργαρίτα θύρε, γυ-
ναίκα μου, που τόσο σ' α-
γαπώ, δέν θέλεις λοιπόν νά
με φιλήσ;

—Μά είσαι άρρωστος!
Γιατί δέν μου τή είπες
από πρώτα; Σ' αγαπώ. Τζού-
λιο, αγαπώ όμωσ, και τή
ζωή!

Και φιθύρισε άκόμη μιά
φορά:
— Έπρεπε νά μου τή πη-
ρά από πρώτα...

3 Νοεμβρίου: 'Όλο
και περισσότερο ψυχρή γί-
νεται μαζί μου. Δέν θέλει

νά μ' άφήσ νά τή φιλήσω.
Τρέμω, έχω πυρετό, θά
μούρη τρέλλω! Μά τήν
αγαπώ. Μαργαρίτα θύρε, ή
άγάπη μου θέλει τήν άγά-
πη σου! Τήν θέλει, άκούς;

5 Νοεμβρίου: Καίω
άπ' τόν πυρετό! Χέες μι-
λούσε ή Μαργαρίτα θύρε
γεμάτη χαρά με τόν 'Αν-
σέλιο Ρεϊνόλντ στήν άκρο-
θάλασσα κάτω από τήν κλη-
ματίδα. Δέν άκούσα τή έ-
λεγαν, θάλωσε ή ζήλεια τή
μυαλό μου. Έσφίξα τή στή-
λετο μου. Δέν τή τράβηξα
όμως.

11 Νοεμβρίου: Δυσ-
κολέομαι νά γράψω. Σήμε-
ρα φιληθήκαμ... Εμένα εί-
πε πολύς καιρός που δέν με
φιλεί πεί. Δέν μπορώ νά
χω καμία με τόν 'Ανσέλιο.
Γιατί νά μη φιλήσ τή Μα-
ργαρίτα αφού αυτή τού δί-
νει τή χείλη της; Ποιός
μπορεί ν' άποκρούση μιά
τόσο ώμορφη γυναικα;

Δέν μπορείς όμως νά γί-
νης δική του Μαργαρίτα, ό-
μως; Δέν μπορείς νά γί-
νεις δική του όσο ζή ό Τζού-
λιο Τσάρντι. Θα σε παραφω-
τάσω, θα σε κτυπήσω
με σκούτω! Φυλάξου Μα-
ργαρίτα θύρε!...

14 Νοεμβρίου: Για-
τί δέν με φιλείς Μαργαρί-
τα; Κάθε μέρα ή ύγεια μου
χειροτερεύει, οι δυνάμεις
μου μ' άφίνουν, ό θάνατος
απλώνεται πάνω στο μέτω-
πό μου! Γιατί δέν με φι-
λείς πεί;

15 Νοεμβρίου: Τους
έπιασα και τούς δυό τους.
Τους είδα νά καθώνται άγ-
καλισμένοι κάτω από τή
δέντρα. Τά μανούλά τους
ήσαν κολλημένα κι' ένα χα-
μόγελο άνθιζε στή χείλη
τους... Κράτησα στερεά τή
λαβή τού σπιδέτου μου, άλ-
λά δέν προχώρησα. Χάθηκε
λίω από τή πυκνά φυλλώ-
ματα.

16 Νοεμβρίου: 'Η-
ταν έλαττωμένη στήν κρεβ-
βάτι της. Στάθηκε μπροστά
της με τή χείρ στή σπιδέ-
τη. Άνέπνευ ήσυχα παραδο-
μένη σε βαθύ ύπνο. Ένα
έλαφρό ρόδιμο άπλωνόταν
στό προσωπάκι της. Τά
μαλλά της χώνονταν στήν
κατάλευκο ώμο της. Τό στό-
μα της ήταν μισοάνοιγμένο,
όνειρευότανε κάποιο φίλο
τού 'Ανσέλιο Ρεϊνόλντ.

Παύσας, σαν ένας φο-
νιάς που έχει κάμει ως τώ-
ρα έκατό φόνους και που
δέν φοβάται να τούς έπα-
ναλάβη. Τράβηξα τή σπιδέ-
τη και τήν έπιασα στήν σπιδέ-
τη! Άνοιξε τή μάτια της,
μου έριξε ένα νονεμένο
βλέμμα και τάλειψε για
πάντα.

Χωρίς καμμία φωνή πό-
νου, μόνο μ' ένα έλαφρό
στεναγμό χωρίσθηκε άπ'
τόν κόσμο, Μαργαρίτα θύ-
ρε, σ' ή που κάποτε τραβού-
σε κομπι επάνω στή ήσυχια
νέρα τού κόλπου.

Ήσουν και έμεινες δική
μου!...

E. MANN

Όλα μυρωμένα...

Ύπολογίζεται ότι, στις
φτείνες γιορτές, ό κύκλος
εργασιών των καταστημά-
των της Ν. 'Υόρκης θάναί
20 - 40% μεγαλειότερος άπ'
τόν περσινό. Οι έμποροι έ-
πεστράτευσαν όλη τήν έ-
φευρετικότητα τους, για νά
τραβήξουν πελάτες. 'Η τε-
λευταία επιπόνηση των είνε
ν' άρρωματίσουν όλα τή εί-
δη τους. Έτσι, μοσχοβο-
λούν οι αϊθουσες των σαν
κίμπο. Κι' ό πελάτης που
φλαφούσε άλλοτε ένα ζευ-
γάρι κάλτσες που ήθελε ν'
αγοράσ, στή έξής θά...
τις μυρίζη!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τό ελληνικό μελόδραμα που επανέ-
λαβε από προχθές τις παραστάσεις του
στό θέατρο Παπαιώνων με τή «Ριγκο-
λέττα» έτοιμάζει τώρα μιά έντελώς ά-
νέκδοτη ελληνική όπερα, που φέρει τόν
τίτλο «Στην πόρτα τού μοναστηριού»,
με λιμπρέττο τού Στεφάνου Δάφνη και
μουσική τού Ροβίου.

Στό ελληνικό μελόδραμα πρωταγω-
νιστούν ή άριστοί του 'Εθνικού 'Ο-
δείου Νέλλη Μιλάση, ή Λίνα 'Αγγελο-
πούλου, ό Α. Καλαϊτζάκης, ό Μ. Κα-
ζαντζής, ό 'Αλκης Παπακωνσταντίνου
και συμπράττει ή χορωδία Κώστα Χα-
γίου.

— Στό Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς,
που έπεσε κούραση τελείως — διετέθησαν
300 έκατομμύρια από τή δημοτική συμ-
βούλιο — άρχίζει στή τέλος τού μηνός
παραστάσεις θιάσος όπερέττας με τήν
Ζωή Νταλιάς, τή Ρίτα Δημητρίου, τή
Χριστίνα Κατακάλου και τούς κ. κ.
Γιάννη 'Ιατρού, Γιάννη Στυλιανόπου-
λο και τόν χορευτή 'Αλυπαρέζ.

Ό νέος αυτός θιάσος θά άρχισή με
τήν «'Αγνή Σουζάνα», θά συνεχισή δέ
με τήν «Κοντέσσα Μαρίτσα».

— Στόν έφορτισμό της τριακονταετη-
ρίδος τού Λάππα, οι νεώτεροι συνάδελ-
φοί του της Λυρικής Σκηνής, τού προσέ-
φεραν στέφανο από δάφνη.

Ό Λάππας, που είνε σήμερα 57 έ-
τών, κατά τήν διάρκεια της καριέρας
του έπαρσασημοφορήθη δυό φορές: 'Από
τόν 'Ελευθέριο Βενιζέλο με τόν Σταυρό
τού Σωτήρος και από τήν Κυβέρνηση
Κλεμάνσω με τόν Σταυρό τού Φοίνικος.

—'Υστερα από περιπέτειες τριών έ-
τών ξαναγύμισε στήν 'Αθήνα ό συμπα-
θής συνθέτης και μαέστρος Γιώργος
Κατσαρός που έδωκε τόν καμένος.

Κατά τήν διάρκεια της κατοχής, ό
Κατσαρός, καθηνοήθηκε για κατα-
σκοπεία, συνελήφθη από τήν Γκεσταπό
και μετεφέρθη στή 'Αυδούρα, όπου έ-
κρατήθη σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Λίγο πριν από τήν άπελευθέρωσή έ-
δραπέτευσε και κατέφυγε στίς άγγλι-
κές γραμμές.

— Στίς 9 Φεβρουαρίου θά έμφανι-
σθούν στή «Ακροπόλ Παλλάς» οι Κρή-
τες χορευτά και ό λυράρης 'Αλέκος Κα-
ραβίτης, που έλαβαν, ως γνωστόν, μέ-
ρος στίς έορτές τού Ο.Η.Ε. στή Παρί-
σι μαζί με τήν σχολή Πράστικα.

—'Η Ροζίτα Σεραφά, που άναχωρεί
δραστηρικά από τήν 'Αθήνα στή τέλη τού
μηνός για τή Κάιρο, έπρότεινε στήν
'Ελληνική μακετιστα Γιώργο Σκαλιντώ
νά τήν συνοδεύσει στήν καλλιτεχνική πε-
ριοδεία της.

—'Η γνωστή χορογράφος και χορευ-
τρια 'Ελλη Ζουρούδη έχει προτάσεις
για μιά σειρά από ρεσιτάλ στήν 'Αγ-
γλία.

— Τό ζεύγος Εύαγγελίου, ή ντιέζ
Θέκλα Λαζαρίδου, οι ντιέζ Τάμης και
Γκρεγκόρ και ό κονφερανσιέ Πύρπας
άναχωρούν για τήν 'Αλεξάνδρεια, προ-
κειμένου να έμφανισθούν στή εκεί κέν-
τρο «Καζαμπλάνκα».

— Στίς παραστάσεις της «Γκόλφως»
που θά δοθούν στήν 'Αμερική, έγνώσθη
ότι τήν ηρωίδα θά υποδυθή ή εκεί εύ-
ρισκόμενη 'Ελληνική καλλιτέχνης τού μου-
σικού θεάτρου, Πάολα 'Ηκολέσκο.

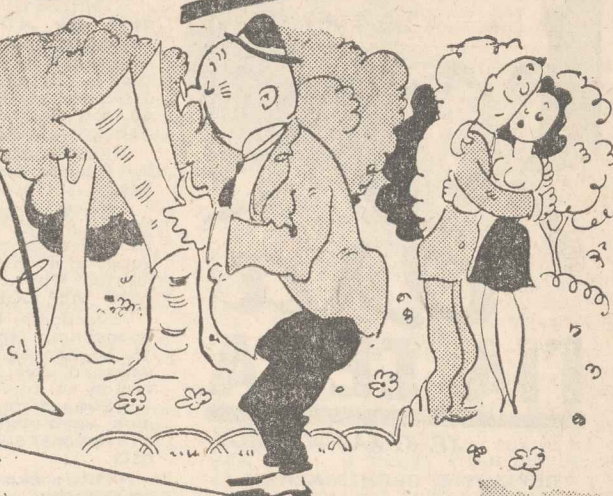
—'Η Λιλή Μπερδέ έμφανίζεται και
πάλιν με παρτεναιό της τόν Μανώλη
Καστανό, που νύχισε από τή Παρίσι,
στή Μαϊάμι και σημειώνουν μεγάλη έ-
πιτυχία σε ένα ελληνικό «όρό».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Στήν άνόποδη ζωή μας ό,τι δής και άντικρύσης
πάντα των έφημερίδων σου θυμίζει τις είδησεις.
'Ισως έχετε άντιρρήσεις, μά τολμώ νά τή έλπίσω
ότι γράφοντας δώ χαίω
τά έπιχειρήματά μου
δίχως άλλο θά σάς πείσω.

Μέσα στο πάρκο βρίσκεσαι και, αν και κακή ψυχός,
ρεμβάζεις άνεμόχλητος ή περπατάς ήσυχώς,
Κάποιος ζωής άφορητής
οι φρικαλέοι όροι της
σ' άπασχολούν μονάχα,
κι' ένω τή δέντρα βλέποντας χαζεύεις σαν τόν χάχα,
σ' ένα ζευγάρι τρυφερό
πέφτει τή βλεμμα σου γλαρό
κι' όρκους άκούς και άσπασμούς
και προξενούνε σματα
που σε ξαφνιάζουν αρκετά
και προξενούνε σματα
μας πούνε γνωστόν και ως Πεδιον 'Αρεως.
Τότε λαβραία και κλεφτά
άκούς και βλέπεις όλ' αυτά
και αυτόματως σκέπτεσαι: Διανομή ζαχαρώς!

ΕΙΔΗΔΕΙΣ

Και τώρα ένα δεύτερο παράδειγμα σάς φέρνω:
'Ας πούμε ότι θέλοντας νά κάνης τόν μοντέρνο
και τόν σπουδαίο τόν γλεντζέ
τόν κορίτσι σου τή παίρνεις άγκαζέ
και — άκού άνάδεια, μωρέ,
τό πάς σε κάποιον παρούσε περιστάσεις
νά τή διασκεδάσης.
Τ' άσχημα έπακόλουθα δέν τή όποπτεύσαστε,
μα μπαινεται άπτόητοι και στοργυλοκαθόσαστε
σ' ένα γκαρσόνι πρόθυμο παραγγέλνει δίνετε
και τρώτε ντιπ άνιμποπι, χορεύετε και πίνετε
ως τή στιγμή — αμάν, καυμός! —
με διαθέσεις φοδέρας κι' ούδέποτε άστείας
Τού ρίχνεις δυό ματιές θολές
και κόλπος σου ρηχεται, που λές,
ένω συγχρόνως σκέπτεσαι: 'Από πείρα ληστείας!

Όριστε τή παράδειγμα κατά σειράν τή τρίτο.
Μία κυρία κοσμική
πού, όπως λένε μερικοί,
δέν κάνει ούτε για «ζήτω»,
χωρίς νά συναισθάνεται τή μαύρο της τή χάλι
νέαίει πάντα δυστυχώς
και νοιώθει για τούς νεαρούς συνεχώς
Βεβαίως τήν άσχημα της κανείς δέν τή άντέχει
μά χρέμα διαθέτοντας εκείνη άρκετόν
συχνά στή σπιδέ τούς καλεί και δίπλα της τούς έχει
κι' έσύ δικαίως σκέπτεσαι: Πρόσκλησις κληρωτών!
Μά — λές και γράφω σύντομο κι' έμμετρο έλεγείον —
λέω πως κάτι σύζυγοι φορτώνονται στήν πλάτη
πακέττα, δίχτυα, δέματα δίκην ύποζυγίων,
κι' έσύ τούς βλέπεις και τή άπορείς
ένω παράλληλα μπορείς
λόγω πολλών συλλογισμών σοφών κι' έπιτηδείων
νά τής με βεβαιότητα: 'Αφίεις έφοδίων!

Μέ τή παραδείγματά μου άπεδείχθη προφανώς
ότι κάθε γεγονός
που θά δής και θ' άντικρύσης
πάντα των έφημερίδων σου θυμίζει τις είδησεις
είτε όλες μαζεμένες είτε μία-μία χωρία.
Πάς; 'Υπάρχουν άντιρρήσεις; Κι' είχα μιά στενοχώρια!
Ευμονογράμης
Μηχ. Παλλία
δ Συνεργάτης.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ό Γκεταρεύς

Άφίκετο, πρό ημερών, ό Γκεταρεύς ό Γάλλος,
τραγουδιότες — «ντιζέριος» και Δόν-Ζουάν μεγάλος
κι' έσκέπτετο κι' έβούλετο, ό μέγας ευδαίμονας,
νά κατακτήσει τόν κοινόν και τās γυνάς άπάσας.
Ποιός διαφώνισαν πομπωδεσάτην λίαν
με τήν φωτογραφία τού κυριώς... «πρό φίλιαν»
νά σημειώση θυμάτα έσκόπει σωρηδόν
και ήλθεσ τρέλλοζεντα νά ήπιουν καθ' όδόν.
Τοιαύτα γάρ, έσκέπτετο ή τή μοδός όπώρ
κι' ένέσκηπεν παταγνδώς, ως αϊώνι-
(δια ύπόρα,

Πλιν όμως... ράβδους έμελλεν ένέ-
α (δε νά τή βρή
κι' έζήλθον, φεψ! γαιάνθρακες οι τή
(σοι θησαυροί
Έντύπωσιν, άλλώς πως, δέν έκαμε
(καμμίαν
κι' οι κόμματα τόν άφησαν οίκτρω
(έκστατικό
διότι άπαξάπαντες με πλείστην βου
(λιμιά
έζήτουν λαχταρόντες τόν... Παρ
(τατικό
Κατόπιν τούτου, βέβαια, κι' έν πλη
(αναστατών
βεβαρυνθείς τόν γόνατ νά κάμν...
(«έπί πιστώσει»
τούτέστιν βερεσέ,
ό...Γάλλος ηναγκάσθηκε νά στρίψ
(...«ά λά φρανσσί»!
Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

εὐτυχία πάνω από ένα δάκρυ.
— Σου το είπε ο ίδιος;
— Ναι, μαμά. Χωρίς να του το ζητήσω...
— Ε, τότε δεν είχε λόγο να ηρ ψέμμα-
τα. Μία και το υποσχέθηκε μόνος του, αὐ-
θόρμητα.

— Ο Κώστας δεν λέει ψέμματα, μαμά...
— Πως δὲν ἤρθε, τότε, σήμερα;
— Μὴν τὸν παρεξηγῇς... Δεν εἶνε ἀν-
θρώπος τοῦ κόσμου. Εἶνε μόνο σοφός...
Κι' οἱ σοφοὶ καμιά φορά ξεχνιοῦνται...

— Ἀναστρέφει ἡ γρηούλα;
— Ἐλπίζω πως θὰν' ἔτσι, κορούλα μου...
Θάτανε φοβερό νὰ μὴν εἶν' ἔτσι... Φο-
βερό γιὰ σένα πού θυσιάστηκες σ' αὐτὴ
τὴν ἀγάπη, πὺ φοβερό γιὰ μένα πού σ'
ἀγαπᾶω...

— Ἡ Μάρθα ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της μὲ
δάκρυα στὰ μάτια. Ἡ γρηούλα τὴν ἐσφίξε
πολύ, καὶ μέσ' στὸ σφίξιμό της ἦτανε κι'
ἀγάπη καὶ φόβος...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κώστας οὔτε θυμήθη-
κε νὰ τὴ ρωτήσῃ γιὰ τὸ γάμο. Ἐκείνη
τοῦδωσε μὲ χέρι πού τρέμανε μιά μπο-
μπονιέρα.

— Τ' εἶν' αὐτό;... τὴ ρώτησε κρατῶν-
τας ἓνα μπονκάκι.

— Κουφέτα...

— Α, ναι... Δὲς τί ἀφηρημένος πού-
μαι! Ἀπ' τὸ γάμο τὴν ἀδερφή σου;...

— Δεν ἤρθε... τοῦ παραπονέθηκε.

— Βρέ παιδί μου, ὅταν τὸ θυμήθηκα ἡ-
τονε μεράνυχτα... Ὁ γάμος θάκε γίνει
πιά ἀπὸ ὧρες...

— Δεν πειράζει, Κώστα...

— Μία φορά νὰ χόσουν... ἔκανε εὐ-
θυμα ἐκεῖνος, τρώγοντας ἓνα κουφέτο.

Καὶ στὰ δικά μας!...

— Ἀφού τὸ θές, καὶ στὰ δικά μας, Κώ-
στα...

— Ἦτανε μιά μικρὴ παρένθεσι. Ἡ δου-
λειά συνεχίστηκε ὑστερα, χωρὶς μιλιὰ κι'
ἀπὸ τοὺς δύο τους.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, χτύπησε τὸ
πλῆθυσον. Ἡ Μάρθα σηκώθηκε καὶ σήκω-
σε τὸ ἀκουστικό.

— Μάλιστα... τοῦ καθηγητοῦ Μαρὶν...
Ποῖος τὸν ζητεῖ παρακαλῶ;... Ἀμέσως,
κυρία...

— Ἀφίσε κάτω τὸ ἀκουστικό, καὶ πλησιᾶ-
σε τὸν Κώστα.

— Εἶν' ἡ κυρία Στεφανίδου, τοῦ εἶπε μὲ
σφιγμένα δόντια.

— Ἡ Στεφανίδου; Τί θέλει; Δεν μᾶς ἀ-
φίνει ἡσυχῶς;...

— Σηκώθηκε ὡς καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό:
— Ἐμπρός... Ἡ κυρία Στεφανίδου; Κα-
λημέρα σας... Πῶς; Στὸ σπίτι σας; Ἀ-
πόψε; Μά, νὰ δῶ... Ἄν δὲν ἔχω δου-
λειά... Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Κα-
λημέρα...

— Ἐκλείσε τὸ ἀκουστικό καὶ γύρισε κον-
τὰ στὴ Μάρθα πού συνέχισε τὴ δουλειά
της αὐθιγνῇ.

— Οὐφ, κι' αὐτὴ!... εἶπε ὁ Κώστας. Νο-
μίζει πως δὲν ἔχουμε ἄλλη δουλειὰ παρὰ
νὰ συχνάζουμε στὸ σπίτι της...

— Ἡ Μάρθα δὲν ἀπάντησε.

— Τί νὰ σοῦ κάνω ὡς, συνέχισε ἐκεῖ-
νος, πονοία ξεσάει τοῦ ὑπουργοῦ τῆς
Παιδείας;... Εἰδεμὴ θὰ τὴν ἐστελνα στὸ
διάολο!...

Τώρα ἀπάντησε ἡ Μάρθα:

— Δεν στέλνει κανεὶς στὸ διάολο τίς
χρήσιμες προσωπικότητες...

— Νάξερεις ὡς πόσο μ' ἐνοχλεῖ... Τί
μπορεῖ νὰ μὲ θέλῃ ἐμένα στὰ σκάνδια
της;... Οὔτε χορεύω, οὔτε τραγουδᾶω,
οὔτε φλερτάρω...

— Φλερτάρει ἴσως ἐκείνη...

— Μὲ ποῖον;

— Μὲ σένα, φυσικά...

— Ο Κώστας γέλασε μὲ κέφι.

— Δεν εἶσαι καλά, μικρὴ μου Μάρθα!...
τῆς εἶπε χτυπώντας τὸ μάγουλό της χαί-
δευτικά.

Γέλασε κι' ἐκείνη χωρὶς κέφι, καὶ συνε-
χίσανε τὴ δουλειά τους. Στὴ μία σηκώθη-
κανε.

— Τ' ἀπόγεμα ἂς μὴ δουλέψουμε... τῆς
εἶπε ὁ Κώστας.

— Γιατί; τὸν ἐρώτησε κυττάζοντάς τον
στὰ μάτια.

— Ἐκείνος κατέβασε τὰ δικά του.

— Μά... Ἡ πρόσκλησις εἶνε γιὰ τίς ἐξ...

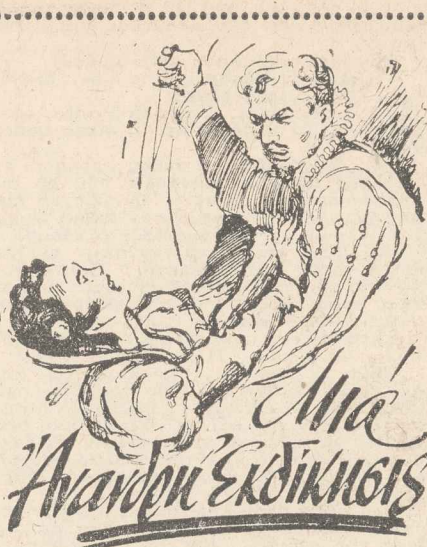
— Ὁπου νὰ ντυθῶ, νὰ ζυριστῶ... Ἀῦριο,
καλύτερα... εἶπε μασημένη.

— Σιωπηλὴ ἡ Μάρθα ἔβαλε τὸ πανωφόρι
της.

— Ἀῦριο, ἀφού θέλεις... τοῦ ἀπάντησε.
Καὶ βγήκε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΥΡΙΑ ἀπολύτως μορφωμένη καὶ καλῆς
τάξεως, ζητεῖ νὰ παραδίδῃ μαθήματα εἰς
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας μέχρι 15 ἐτῶν.
Ἀνπροφορία στὰ γραφεῖα μας 10-2 μ.μ.

Γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ βασιλεὺς

Ἡ Φρανσουᾶ ντὲ λὰ Μάρκ ἦταν μιά
ἀπὸ τίς ὠραιότερες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς
τοῦ Ἑρρίκου τοῦ 3ου. Ὅταν ἔφθασε σὲ ἡ-
λικία δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ πατέρας της τὴν
κάλεσε μιά μέρα στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ
τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασί του: Θὰ παν-
τρεφτοῦν τὸ μαρκήσιο Ρενὲ ντὲ Βιλλεγιέ.

— Ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀποφασισμένος,
εἶπε στὴν Φρανσουᾶ. Τὸ καλύτερο, λοιπόν,
πού ἔχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ ἐτοιμασθῇς γιὰ
νὰ δεχθῇς τὸν μέλλοντα σύζυγό σου.

Ἡ Φρανσουᾶ εἶπε στὸ μαρκήσιο ὁρᾷ-
κοφτὰ ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος, πού εἶχε τὴ φήμη
γόντος στὴν αὐλή, γέλασε ὅταν ἀκούσε νὰ
τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὰ δικαιώματά της καρδιάς
της καὶ γιὰ ἄλλα παρόμοια πράγματα. Τί
τὸν ἐνδιέφερε ἡ ἀγάπη τῆς Φρανσουᾶς;

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

— Ὁ γάμος αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλιζε μιά πολὺ
μεγάλη προίκα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

ποχῆς, πού θὰ μπορούσαν ν' ἀποτελέσουν
ἓνα μικρὸ στρατό.

Γιὰ ἓναν ἀπὸ αὐτοὺς μόνο, τὸν ὑποκό-
μητα ντὲ Μορνύ, ἡ Φρανσουᾶ ἐνοίωσε
πραγματικὴ ἀγάπη καὶ τοῦ ἀφοσιώθηκε μὲ
ὅλη της τὴν ψυχὴ.

Οἱ δύο ἔρασαντο λογάριζαν μάλιστα νὰ
φύγουν γιὰ τίς Βουξέλλες, ὅταν μιά ἀ-
πρόοπτη παρέμβασις ἤρθε νὰ τερματίσῃ
μὲ τὸν πῶ τραπεζικὸ τρόπο αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο.

Ὁ Ἑρρίκος ὁ 3ος δὲν εἶχε πάψει νὰ ἀ-
γαπάτῃ τὴν Φρανσουᾶ, κι' ἀπὸ μερικῶν
μηνες τώρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν πολιορκῇ
καὶ πάλι μ' ἓναν τρόπο ἐπίμονο καὶ τυ-
σανικό.

Ἀλλ' ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀπαντοῦσε πάν-
τοτε ἀντικατὰς τὴν προτάσει τῆς ἑ-
κᾶνε γιὰ νὰ ἐπανασυνδέσουν τὴν σχέσις
τους.

Στὸ τέλος, ὡς, ὁ Ἑρρίκος πληροφο-
ρήθηκε τὸ σύνδεσμός της μὲ τὸν Μορνύ,

φώναξε τότε τὸν Βιλλεγιέ κοντὰ του καί,
μαζί μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Μορνύ, τοῦ ἀράδια-
σε καὶ πολλὰ ἄλλα ὀνόματα ἀγαπημένων
τῆς Φρανσουᾶς.

— Διερῶς ἀκούω νὰ γίνεται λόγος γιὰ
τὴν γυναῖκα σας, τοῦ εἶπε.

Ὁ Βιλλεγιέ, πού δὲν ἀγνοοῦσε ὡστόσο
τίς ἀνέσεις πού εἶχεν ἄλλοτε ἡ Φρανσουᾶ
μὲ τὸν Ἑρρίκο, ἀλλὰ πού τίς εἶχεν ἀνεχθῇ
χωρὶς καμιά διαμαρτυρία, ὅπως ἔκαναν

καὶ ἄλλοι αὐλικὸι κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ, γιὰ
νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ βασιλικὴ εὐνοία, ἀπάν-
τησε:

— Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ ξανακού-
σετε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ μαρκησία ντὲ
Βιλλεγιέ, Μεγαλειότητε.

Καὶ τῆσθε τὴν ὑπόσχεσί του.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Μορνύ βρι-
σκόταν νεκρὸς πάνω τῇ βασιλικῇ Γέφυρα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Βιλλεγιέ
τοῦ εἶχε καρῶσει ἓνα μαχαίρι ἀνάμεσα
στὸν δώμο.

Ὅσο γιὰ τὸ σύζυγό του, ὁ μαρκησίος
εἶχεν ἐπιβουλὰς ἐπὶ αὐτοῦ τὸν εὐχα-
ρίστησι τῆς ἐκδίκησός.

Τὴν ἴδια νύκτα, πού ὁ ἀνθρωπὸς του κα-
ραδοκοῦσε τὸ πέρασμα τοῦ Μορνύ ἀπὸ τὴ
Βασιλικὴ Γέφυρα, ὁ Βιλλεγιέ ἐπισκεπτόταν
τὸ σύζυγό του στὸν κοιτῶνά της.

Ποτὲ δὲν εἶχε φανῇ τόσο τυχερὸς μαζί
της.

Ἐπεσε πλάι της στὸ κρεβάτι καὶ ὡς
πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἐξᾠκολούθησε νὰ
χαριτολογῇ μαζί της καὶ νὰ τὴν διαβεβαιώ-
νῃ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσί του.

Ἐσθνικά, ἀκούσε ἓνα μικρὸ χτύπημα στὴν
πρόσα.

Ὁ Βιλλεγιέ τινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω
καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Ἦταν ὁ ἀνθρώπος στὸν
ὁποῖον εἶνεν ἀναθέσει τὸ ἔπαυμα τοῦ
Μορνύ.

Μὲ μερικὲς λέξεις πληροφοροῦσε τὸν κύ-
ριό του γιὰ τὴν ἐκβᾶσι τῆς ἀποστολῆς του.

Ὁ μαρκησίος γύρισε τότε κοντὰ στὴ γυ-
ναῖκα του καὶ τῆς ἔκαμε γνωστὸ τὸ θάνατο
τοῦ ἐραστοῦ της.

— Τώρα ἤλθε, ἡ σειρά σου, πρόσθεσε,
Ἡμουν ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος πού σ'
ἐσφίξε στὴν ἀγκάλιά μου.

— Ἀναδὸν! φώναξε ἡ Φρανσουᾶ. Ὁ
τελευταῖος ναί. Ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ πρῶτος.
Γιατί εἶχα φροντίσει νὰ πάρω προκαταβο-
λικά τὴν ἐκδίκησί μου.

Καὶ τοῦ πέταξε κατὰ πρόσωπο τὸ ὄ-
νομα τοῦ ἀνθρώπου πού τῆς εἶχε προσφέ-
ρει τίς ἐρωτικές θωπιές του.

— Εὐτυχῶς, ἔχει πεθάνει τώρα, συνέχισε
κι' ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἐκδικηθῇς.

— Πῆγαινε, λοιπόν, νὰ τὸν συναντήσης!
οὐλοῖαζε ὁ Βιλλεγιέ.

Καὶ τῆς κατέφερε πέντε χτυπήματα μὲ
τὸ ἐγγχειρίδιό του στὸ στήθος.

Ἐπειτα, βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει
ἀκόμη, φώναξε τὸν ἀνθρώπο πού εἶχε σκο-
τώσει καὶ τὸν Μορνύ, γιὰ νὰ τὴν ἀποτε-
λειώσῃ.

Ἐκεῖνος κατέφερε τότε ἄλλα τρία χτυ-
πήματα στὸ στήθος τῆς Φρανσουᾶς, ὡς πού
τὸ σῶμα της ἔμεινε ἀκίνητο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βιλλεγιέ ἐκήδευσε μὲ
μεγάλαις τιμῆς τὴν γυναῖκα του καὶ κατόπιν
ἔτρεξε στὸ Λούβρο, ὅπου δέχθηκε τὰ συγ-
χαρητήρια τοῦ Ἑρρίκου 3ου γιὰ τὴν πρά-
ξί του.

Τὰ 20 παιδιά ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Οἱ ἑρῶτες του μὲ τίς γυναῖκες
τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Γκαίμπελς

Οἱ νεώτερες ἐρευνες γιὰ τὴ ζωὴ
τοῦ Χίτλερ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ «με-
γάλος ἀσκητὴς» τοῦ τρίτου Ράιχ ἦ-
ταν στὴν πραγματικότητά ἓνας ἐκ-
φυλὸς καὶ ὅτι οἱ ἐρωτικές του περι-
πέτειες κατὰ τὸ διάστημα τῆς παν-
δοθυμίας του ἦσαν ἀναρίθμητες.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν
περίφημη Εὐᾶ Μπράουν, φαίνονται
σήμερα ἀναμφισβήτητες οἱ σχέσεις
του μὲ τὴν Λένι Ρίφενσταλ, τὴν Σίγ-
κριντ φὸν Λάπου, τὴν Πάουλα Βά-
σμαν καὶ τὸς ἄλλες ἀκόμη.

Ἀλλὰ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἀπὸ
τίς ἐρωτικές διαχύσεις του δὲν ἐξ-
φυγαν οὔτε οἱ γυναῖκες τῶν ὑπουρ-
γῶν του. Γιὰ δύο ἀπ' αὐτές, τὴν
Μάγδα Γκαίμπελς καὶ τὴν κυρία
Χίτλερ, τὸ σύζυγό του πανισχύρου
ἀρχηγὸ τῶν Ἑς-Ἑς καὶ τῆς να-
ζιστικῆς ἀστυνομίας, τὸ πρᾶγμα
φαίνεται ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο.

Ποῖν ἀπὸ λίγο καιρὸ, μιά γυναι-
κα παρουσιάσθηκε σὲ μιά συμμαχι-
κὴ ὑπηρεσία τοῦ Μονάχου καὶ ἐδή-
λωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἐγώ, σύζυγος τοῦ Ὄττο Μάϊ-
σνερ, πρῶην ὑφυπουργοῦ τοῦ Ράιχ
καὶ ἐρχομαι γιὰ νὰ σὰς κάμω μιά
σημαντικὴ ἀνακοίνωσι: ἡ κυρία Μά-
γδα Γκαίμπελς εἶχε ἀποκτήσει ἓνα
γυιὸ μὲ τὸν Χίτλερ. Τὸ παιδί αὐτὸ
λεγόταν Χέλμουθ καὶ πέθανε μαζί μὲ
τὸ νόμιμο πατέρα του (τὸν Γκαί-
μπελς) στὴν καγκελαρία τοῦ Ράιχ
τὴν 29 Ἀπριλίου 1945 σὲ ἡλικία
11 χρόνων».

Οἱ σχέσεις τοῦ Χίτλερ μὲ τὴν
Μάγδα Γκαίμπελς ἐκπονητοῦντο
ἀπὸ τὸ 1934.

Τὴν ἐποχὴ τῆς καταρρέουσας, ἡ
κυρία Γκαίμπελς βρισκόταν στὸ Μό-
ναχο, ὅπου εἶχε καταφύγει μαζί
μὲ τὸν Χίτλερ, τὴν κυρία Λέμπιτς
καὶ τὴν Καρόττα Χέλμλιν.

Ἐνῶς ἐκεῖ, ὁ Χίτλερ εἶχε ἀποκτήσει ἓνα
μικρὸ διαμέρισμα, στὴν 88 Φριν-
τχοφστράσε αὐτὴ 74. Οἱ ἀδιάκο-
ποι βουδαρισμοὶ τῆς συμμαχικῆς
ἀεροπορίας τὴν εἶχαν μεταβάλει
σὲ ῥάκος καὶ μιά μέρα, σὲ στιγμὴ πα-
ροξυσμοῦ ὠλολόγησε σ' ἐκεῖνες πού
τὴν περιστοιχίζαν:

— Ἀπόχτησα δύο παιδιά ἀπὸ τὸν
Φύρερ. Τὸ πρῶτο εἶνε ἓνα ἀγόρι. Τὸ
δεύτερο ἦταν ἓνα καριτωμένο κορι-
τσάκι. Πού πέθανε σὲ ἡλικία 2½
μηνῶν.

Ἐπειτα φώναξε τὸν Χέλμουθ, τοῦ
ναῖδω τὰ μαλλιά καὶ πρόσθεσε:

— Νὰ τὸ παιδί τοῦ Φύρερ!

Ἡ ζωὴ τῆς Μάγδας Γκαίμπελς ἦ-
ταν πολὺ περιπετειώδης. Ὁ πρῶτος
τῆς σύζυγος ἦταν ὁ Βαυαρὸς Βιομή-

της.

Ἐκεῖνος κατέφερε τότε ἄλλα τρία χτυ-
πήματα στὸ στήθος τῆς Φρανσουᾶς, ὡς πού
τὸ σῶμα της ἔμεινε ἀκίνητο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βιλλεγιέ ἐκήδευσε μὲ
μεγάλαις τιμῆς τὴν γυναῖκα του καὶ κατόπιν
ἔτρεξε στὸ Λούβρο, ὅπου δέχθηκε τὰ συγ-
χαρητήρια τοῦ Ἑρρίκου 3ου γιὰ τὴν πρά-
ξί του.

Ἐκεῖνος κατέφερε τότε ἄλλα τρία χτυ-
πήματα στὸ στήθος τῆς Φρανσουᾶς, ὡς πού
τὸ σῶμα της ἔμεινε ἀκίνητο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βιλλεγιέ ἐκήδευσε μὲ
μεγάλαις τιμῆς τὴν γυναῖκα του καὶ κατόπιν
ἔτρεξε στὸ Λούβρο, ὅπου δέχθηκε τὰ συγ-
χαρητήρια τοῦ Ἑρρίκου 3ου γιὰ τὴν πρά-
ξί του.</

Η Κλειώ 'Αχιλλέως Παράσχου, σύζυγος του υπερρωμαντικού ποιητού, σε ηλικία 90 ετών, λίγους μήνες πρό του θανάτου της.

Λίγη ώρα με τη Μούσα του Αχιλ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Τον Οκτώβριο του 1930 δημοσιεύθηκε στις αθηναϊκές εφημερίδες ένα κοινό τύπου αγγελτήριο θανάτου: «Την λατρευτήν μας Κλειώ 'Αχ. Παράσχου θανούσαν έκηδεύσαμεν.» Πιγμένο μέσα στα έντυπωσιακά οχτάστυλα και τετράστυλα των εφημερίδων της εποχής το φτωχικό αγγελτήριο ήταν φυσικό να μην προκαλέσει καμιά έντυπωση. Η γενεά του 1930 ούτε ήξερε, ούτε μπορούσε να συγκινηθεί με το δνομα της γυναίκας που είχε σβήσει ήρεμα, σε ηλικία 90 ετών μέσα σ' ένα μικρό σπιτάκι της οδού Σπετσών. Την έκλαψαν όμως τα τελευταία απομεινάρια της γενεάς του 1860, που μπορούσε να συναντήσει κανείς τότε άργα και πού σε καμιά γωνιά του Ζαχαράτου. Γιατί η Κλειώ 'Αχ. Παράσχου ήταν η γυναίκα του 'Αχιλλέως Παράσχου, του ποιητή που θέρμοιμε όσο κανείς άλλος τη ρομαντική τάση της εποχής του. Ήταν η Μούσα του, που στα παλάτια και ηρεμία εκείνα χρόνια απασχολούσε το Παλληνίο, όπως το απασχολούσε πριν απ' αυτήν η τραγική Μαρία, ο μεγάλος και ηφαιστειώδης έρωτας του Παράσχου.

«Και αυτή η προσφιλής εικόνα με θέλγει με μεθύει. Ήταν δεν είναι η Κ λ ε ι ώ καν είναι η σκιά της. Και την σκιάν έχω αυτής με ζωσας και μυριάς δεν ανταλλάσσω καλλονάς...»

Λίγους μήνες πριν είχα δη τη γυναίκα που 'Αχιλλέως Παράσχος στο σπιτάκι της, με την ευκαιρία των αποκαλυπτηρίων της προτομής του συζύγου της. Ήταν ξεπλωμένη σε μια πολυθρόνα, πιασμένη από ρευματισμούς και ξεφύλλιζε — ποιος ξέρει για ποσοστή φορά — τα «Απαντα» του 'Αχιλλέως. Ένα μικρό μαγκολάκι έθερμαινε στο δωμάτιο. Κοιτά της, χαλαρωμένος σ' ένα κρεβάτι ένας άντρας ως πενήντα χρόνων, σκελετωμένος από τις ταλαιπωρίες και την αγωνία έβηξε αδιάκοπα. Ήταν ο φθιστικός θνητός της.

Χρόνια δλόκληρα ήταν ξεχασμένη. Έκείνες τις μέρες τη θυμήθηκαν. Το Υπουργείο Παιδείας της έστειλε ένα γράμμα. Μερικοί λόγοι της έστειλαν λουλούδια. Ύστερα πάλι η μοναξιά και το ξεφύλλισμα των «Απάντων.» Ως τη στιγμή που έκλεισε τα μάτια της.

Όταν την παρακάλεσα να μου αφηγηθεί μερικά από την ιστορία της γνωριμίας της με τον Παράσχο και του φλογερού αίσθηματος από το όποιο άντρώσε τις εμπνεύσεις του Ποιητή, δεν έδειξε κανένα διαταγμό. Οι αναμνήσεις την ανάλογονούσαν.

— Τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή που τον είδα. Τον αγάπησα όπως τον αγαπούσαν όλες οι ρομαντικές γυναίκες της εποχής του. Ήμουν τότε είκοσιπέντε χρόνων, ήσα με δυο παιδιά. Ο πρώτος μου άνδρας ήταν ο γιατρός και Πρόεδρος της Ελλάδος στη Βιέννη Φωκίας Κλάδος. Ο θάνατός του με είχε συντρίψει. Μέσα στην απόγνωσή μου γνώρισα τυχαία μία μέρα στο σπίτι της αδελφής μου τον 'Αχιλλέα. Μας διάβασε μερικά από τα τελευταία ποιήματά του που μούφεραν δάκρυα στα μάτια. Αυτό ήταν αρκετό. Ύστερα μου έστειλε ένα ποίημα γραμμένο για μένα. 'Αργότερα κι' άλλο. Κι' άλλο. Μ' αγάπησε παράφορα και ζήτησε να 'έ κνη γυναίκα του. Μα τότε όλος ο κόσμος μιλούσε για το τραγικό είδυλλίο του με την Μαρία Σεραφείμ — τη ΜΑΡΙΑ του — που πέθανε γι' αυτόν στο φρενοκομείο της Κερκύρας. Μιλούσε ακόμη και για τις σχέσεις του με τις γυναίκες του θεάτρου. Έν τούτοις τον αγαπούσα τρελλά. Περνούσα ώρες άγωνίας. Τότε άρρώστησα. Κι' ο 'Αχιλλέως μου έστειλε ένα νέο ποίημά του:

«Πάσχεις κι' έχω πλησίον σου
δεν είμαι να στηρίξω
την προσφιλή σου κεφαλήν,
αλύουσα όταν κλίνη
Έπάνω της καρδιάς μου
να σε αποκοιμίζω.
Και η θερμή αγάπη μου
την νόσον να πράσιν.»

«Παντρεύτηκα ύστερα από λίγο καιρό. Ποσες αισθηματικές περιπέτειες δεν είχε πριν από μένα... Δεν ήταν όμως τόσο έρωτοπαθής και ακατάστατος όπως τον παρουσιάζουν τα ποιήματά του. Στους έρωτάς του ήταν σοβαρός και δεν του άρεσε να παίζει με τα κοριτσάκια. Ο έρωτάς του με τη Μαρία Σεραφείμ ήταν ο μεγαλύτερος της νεότητάς του. Δέκα χρόνια πριν γνωρίση έμένα η «Μαρία» ήταν η Μούσα του. Γι' αυτήν έχυσε τα αβρόντα δάκρυα. Η Μαρία ήταν ένα καλό, ένα αγιο κορίτσι που του έπνευσε τόνους δλόκληρους από έρωτική τραγούδια. Μα πέθανε άδικη, γιατί οι γονείς της δεν ήθελαν με κανένα λόγο να του τη δώσουν για σύζυγο και την πάντρεψαν δια της βίας μ' έναν άγνωστο της πλοσύ. Λίγο μετά το γάμο, την ώρα που οι καλεσμένοι έτοιμαζόταν να καθίσουν στο τραπέζι για να γιορτάσουν το γεγονός, η Μαρία παρεφρόνησε. Την πήγαν στο φρενοκομείο της Κερκύρας όπου και πέθανε. Μα ο 'Αχιλλέως δεν την έχασε ποτέ. Κάποτε άνοιξε ένα στοάτιο και βόηκε την εικόνα της. Και έγραψε:

«Παρέλθωμεν, παρέλθωμεν
έκ ταύτης της εικόνας
'Αν και το τραύμα πρό πολλού
έπούλωσεν ο χρόνος.
Έκείνης είναι η εικόνα...
ταλαιπωρος νεάνις
Πόσον σκληρά προς εαυτήν
πόσον σκληρά έφάνης...»

«Την κλάψαμε μαζί τη δυστυχισμένη Μαρία. Η ζωή μου με τον 'Αχιλλέα πέρασε ήρεμη κι' εύτυχισμένη. Δεν διαφώνησα ποτέ. 'Α όχι... Μία φορά. Στην έξωσι του 'Οθωνος. 'Εγώ ήμουν 'Οθωνική κι' ο 'Αχιλλέως σήκωσε τη σημαία της εξέσεως. Αυτή ήταν η μοναδική μας διαφωνία. Λίγα χρόνια μετά το θάνατό του ξεχάστηκε. Ξεχάστηκε κι' έχω. Τα χρόνια και οι ψυχικές και υλικές ταλαιπωρίες με κούρασαν. Δεν ζω ποτέ με την ανάμνησή του. Με τους στίχους του που τους διαβάω και τους ξαναδιαβάω. Τώρα περιμένω το θάνατο. Δεν με τρομάζει. Καλώς να έλθω...»

Ξαναπήρε στα γέλια της τα «Απαντα» κι' άρχισε να τα ξεφύλλιζε. Ήταν ώρα να την αφήσω στις σκέψεις της, στην αγωνία της για το φτωχικό παιδί της που ο θανατοδός βήχας το σκότωνε πάνω στο κρεβάτι του.

Ύστερα από μερικούς μήνες διάβασα στις εφημερίδες το από αγγελτήριο: «Την λατρευτήν μας Κλειώ 'Αχ. Παράσχου θανούσαν έκηδεύσαμεν.» Μαζί της κηδεύτηκε και η ρομαντική πνοή που είχε θεμαίνει τη ζωή και τα αισθήματα των περασμένων ελληνικών γενεών.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ΛΙΝΤΥ ΜΟΡΦΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η έπιτυχία της στα ελληνικά τραγούδια

Ανάμεσα στις ξένες καλλιτέχνιδες, που επισκέφθηκαν τον τελευταίο καιρό την Ελλάδα, η τραγουδίστρια και πρωταγωνίστρια της «Μέτρο Γκόλντμιν» Λιντυ Μόρφου έπληρε μία ξεχωριστή θέση.

Με το κεφάλι της τραγουδι, όλο μπρία και δροσιά, εξοντάωνε όλους τους τρελλούς ρυθμούς της αμερικανικής μουσικής και γέμισε με την χρυσάλευνη καθαρή φωνή της με κέφι τις ψυχές των θαμώνων της «Αρλεντίνας».

Έκτος από τα αμερικανικά τραγούδια, η Λιντυ Μόρφου έμαθε ελληνικά και τραγούδησε μ' έκαιρική έπιτυχία το μεγάλο ελληνικό σουζε «Καλώς ήρθες στα δειρά μου» του κ. Χρ. Χαροπούλου και ήδη μαθαίνει και δεύτερο αθηναϊκό τραγούδι το «Από τί είναι η καρδιά σου» του ίδιου συνθέτου.

Έκτος αυτού η Λιντυ Μόρφου έστειλε το «Καλώς ήρθες στα δειρά μου» στον περίφημο τραγουδιστή της Αμερικής Μπίγκ Κρόσμπυ, με την παράκληση να το περιλάβει στο ρεπερτόριό του.

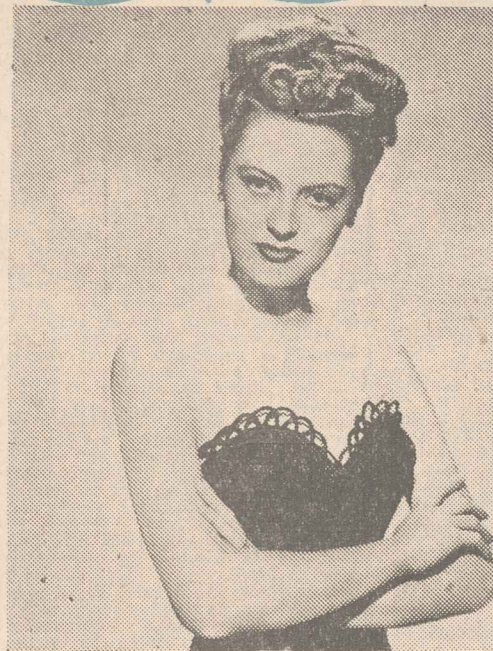
Έβδομος του μίσους έναντιών των γυναικών...

Στο αμερικανικό πανεπιστήμιο της Ανανκόστια έστασε ένας άγριος πόλεμος μεταξύ φοιτητών και φοιτητριών, που αποτελεί μία καινούργια έκδηλωση του προαιωνίου μίσους που χωρίζει μεταξύ των τα δύο φύλα. Την άρχη έδωκαν οι άνδρες. Πριν από λίγον καιρό, οργανώσαν μία «έβδομάδα του μίσους έναντιών των γυναικών». Κατά τη διάρκεια αυτής της έβδομάδος έπαψαν να ευοίζονται και δεν έρωσαν ούτε μία ματιά προς το μέρος των γυναικών συναδέλφων των. Φυσικά, έπασαν επίσης να τις χαιρετούν και να μιλούν μαζί τους. Ακόμη και στα ντάνσιγκ χόρευαν μεταξύ τους.

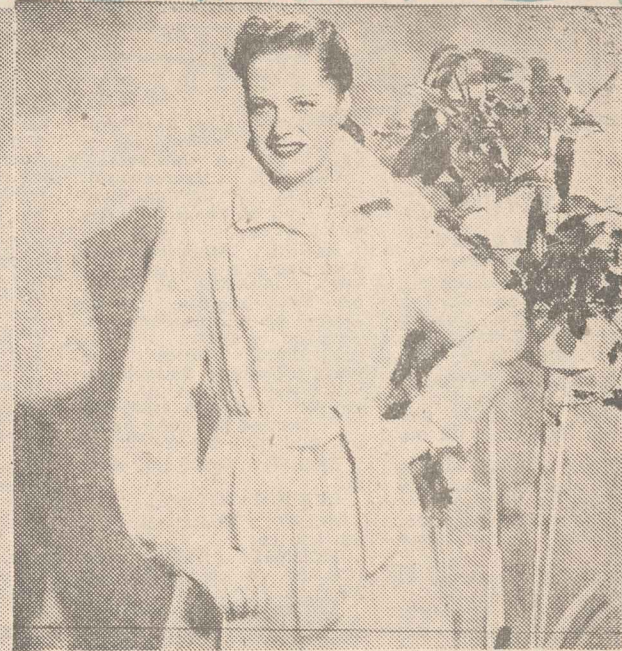
Οι φοιτήτριες, απαντώντας σ' αυτή την πρόκληση, φόρεσαν ανδρικά πουκάμισα και γραβάτες και άπειλησαν ότι στο μέλλον θα ντυθούν με αντίκρια κουστούμια και θ' άνηθούν όριστικά τις τρυφερότητες των στους άρρενες συναδέλφους των.

Οι άνδρες δεν άπάντησαν ακόμη σ' αυτό το τηλεσίγραφο, που, σύμφωνα με τις αμερικανικές εφημερίδες, μοιάζει σαν είδος S.O.S. του γυναικείου φύλου: «Έλάτε γρήγορα στην άγκαλιά μας».

Το άσχημο φύλο έέρει να έπιμένει. Κι' όλοι περιμένουν με περιέργεια να ίδούν ποθ θα καταλήξει αυτή η ιστορία, αυτός ο πόλεμος ωραίων και άσχημων.

Η 'Αλεξίς Σμιθ στην πρώτη ταινία της

Η θελκτική «στάρ» σε μία τελευταία φωτογραφία της

Η Α ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ νείδα, η έκπληκτη, κή δροσιά και εξαιρετική χάρη της 'Αλεξίς Σμιθ την κάνουν μία από τις πιο αξιοθαύμαστες «στάρ» του Χόλλυγουντ. Η γοητευτική 'Αλεξίς θα μπορούσε να ονομασθί «παιδί-θαύμα» για τη μεγάλη πρωμότητα του ταλέντου της. Γεννήθηκε στο Πρένκτον της Βρετανικής Κολομβίας στις 8 'Ιανουαρίου 1921. Σε ηλικία 10 χρόνων έθεωρείτο ως εξαιρετική πιανίστα. Ύστερ από ένα χρόνο είχε γίνει και καλή χορεύτρια, και συγχρόνως εξέπληττε όλην μόλις 13 χρόνων, όταν άρχισε να χορεύει με μεγάλη έπιτυχία στο περίφημο κέντρο του Χόλλυγουντ «Μπάουλ», όπου εύκυναν τα βράδια όλοι οι μεγάλοι «γόντες» κι' όλες οι «στάρ».

Αλλά δεν σταμάτησε εκεί. Έπειτα από 3 χρόνια πήρε το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό άπαγγελίας που είχε προκηρυχθεί στην Καλιφόρνια, τελείωσε το κολλέγιο και σε ηλικία 19 χρόνων έγινε ήθοποιός του θεάτρου και της οθόνης.

Η 'Αλεξίς είναι κόρη του 'Αλεξ. Σμιθ, μετόχου μιάς εταιρείας τροφίμων και της Γκλάντις Φίτς-Σιμmons. Οι πάπποι της και από τον πατέρα της και από τη μητέρα της ήσαν χρυσωρύχοι, ο ένας στη Νότιο Αφρική και ο άλλος στην Αλάσκα. 'Ετσι, ο πατέρας της βρέθηκε με μεγάλη περιουσία και η όμορφη 'Αλεξίς δεν γνώρισε στέρησης στη ζωή της.

Σ' ένα διαγωνισμό άπαγγελίας ήρθε πρώτη, όταν ήταν μαθήτρια στο γυμνάσιο του Λος Άντζελες, άπαγγέλλοντας ένα κομμάτι από το δράμα «Βασίλισσα Έλισάβετ». Η έπιτυχία αυτή της δυνάμωσε τη φιλοδοξία να γίνει ήθοποιός. Τα επόμενα δυο χρόνια φοίτησε στο Σίτυ Κόλλετζ του Λος Άντζελες, δίνοντας περισσότερη σημασία στα θεατρικά έργα παρά στα μαθήματά της.

Δυο μήνες πριν άποφοιτήσει από το Κολλέγιο η 'Αλεξίς έπαίξε τον πρώτο ρόλο σε μία μαθητική παράσταση που είχε τίτλο «Η νύχτα της 12ης 'Ιανουαρίου». Ένα «λαγωνικό» ταλέντων του Χόλλυγουντ πρόσθεσε το ταλέντο της και ά μέσωσ φρόντισε να της γυρίσουν μία δοκιμαστική ταινία. Η δοκιμή πέτυχε με τον πιο λαμπρό τρόπο και η 'Αλεξίς είδε να της προσφέρουν ένα εξαιρετικό κολακευτικό συμβόλαιο. Ο πειρασμός ήταν μεγάλος, αλλά η όμορφη νέα τον κατένκησε. Η θελή να τελειώσει πρώτα τις σπουδές της πριν παίξει στον κινηματογράφο.

Έτσι κι' έγινε. Η 'Αλεξίς

Η τρίμηνη «βεντέτα»

κατόπιν εξέλεγε ανάμεσα σε πολλές άλλες για να παίξει τον πρώτο γυναικείο ρόλο δίπλα στον Έρρολ Φλύνν, στην ταινία «Τολμηρός Τζέντλεμαν». Ήταν μία άρχη που θα την ζήλευε κάθε νέα «στάρ» του Χόλλυγουντ! Έπειτα, στην τέταρτη ταινία της «Πεθαίνω από αγάπη», που πρωταγωνιστεί δίπλα στον Σαρλ Μπουανιέ και στην Τζόαν Φονταίν, η 'Αλεξίς Σμιθ καθιερώθηκε πιά όριστικά ως «βεντέτα».

Η δροσερή και θελκτική αυτή νέα έχει άνάστημα 1.65 και ζυγίζει 55 κιλά. Τα μαλλιά της είναι ξανθά και τα ζωράκι, έζυπνα μάτια της γελάνε προς το πράσινο. Δεν κάνει ποτέ της διαίτα και το αγαπημένο της πιάτο είναι το μπιφτέκι! Άσχολείται με όλα τα σπόρ, αλλά προτιμάει την παγοδρομία, τη τζοβολία, το τένις και το κολύμπι. Της άρρεσι επίσης το φούτ-μπώλ και παρακολουθεί με φανατισμό όλα τα μεγάλα «μάτς» της Καλιφόρνιας.

Η 'Αλεξίς Σμιθ, όταν δεν εργάζεται στο στούντιο, έξασκαλουμε να ενδιαφέρεται με πάθος για τη μουσική και το χορό. Παίζει πολύ καλό πιάνο και χορεύει σαν ρωσίδα μπαλαρίνα.

Το περιεργο είναι ότι έχει ένα αξιοθαύμαστο πνεύμα οικονομίας και άκολουθεί πάντα ένα... προκαθορισμένο οικονομικό πρόγραμμα. Δεν είναι δόλου προληπτική και πιστεύει πως είναι γελοίο να νομίζει κανείς ότι με μία πράξη του μπορεί να δημιουργήσει καλή ή κακή τύχη...

Η 'Αλεξίς παντρεύθηκε το 1944 τον Κράιγκ Στίνβεν, μόλις αυτός άπελύθη από το στρατό ύστερ από ήρωική δράση στον Ειρηνικό. Ο Στίνβεν, που είναι κι' αυτός ήθοποιός και πού είχε παίξει μαζί της σε μία ταινία, κατέκτησε την καρδιά της, όχι στο στούντιο, αλλά σε μία παρτίδα τένις. Νίκησε την 'Αλεξίς, έκείνη θαύμασε τη δεξιοτεχνία του κι' ο θαυμασμός έφερε την συμπάθεια και κατόπιν ένα μεγάλο έρωτα, που κατέληξε σ' ένα εύτυχ γάμο.

Κ. ΛΑΡΣΟΝ

Κινηματογραφικά νέα

★ Τα μεγάλα φίλμ του Χόλλυγουντ βγαίνουν από 250 κ. πιας το καθένα.

★ Για την κατασκευή όλων αυτών δαπανώνται έπείως 2. 100.000.000 δολάρια.

★ Τεσσέραμις δισεκατομμύρια θεατών παρακολουθούν κάθε χρόνο τις ταινίες αυτές μέσα στις σκοτεινές αίθουσες.

Η 'Αλεξίς Σμιθ λατρεύει το κολύμπι

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

(Εκείνος κι' Εκείνη συζητούν μια άρνησιμη συζήτηση. Εκείνη είναι α-ποφασιστική. Εκείνος εκ-πληκτός.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλās σοβαρά; Εκείνη: Σοβαρώτατα!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, βρέ παιδί μου, δεν γίνονται αυ-τά...

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δεν γίνον-ται, δε σημαίνει πως δεν πρέπει και να αλλάξουν..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' αλήθεια σο-βαρολογείς, ή με δου-λεύεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Σοβαρολογώ δ-σο πιο πολύ γίνεται...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για ξαναπέρ-σου τα, λοιπόν, απ' την άρ-χη γιά να προσπαθώ να τα καταλάβω...

ΕΚΕΙΝΗ: Είπ' απλό. Θά χωρίσουμε... Όχι όμως γιά πάντα. Γιά ένα μήνα... Θά φύγω να πούμε αύριο που-νε 24 Ιανουαρίου, και θα γυρίσω στις 24 Φεβρουα-ρίου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και στο διά-στημα αυτό...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα ζήσουμε έν-τελώς χωρισμένοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε θα σε βλέ-πω δε θα με βλέπεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Στην τύχη, στο δρόμο, στο τραμ, στον κι-νηματογράφο... Θα χαίρε-τιμασσε και τίποτ' άλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κυρίες ελέμ-σον!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, ναι όπως στο λέω ακριβώς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν μου κα-πνίση να σε δω;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μου τηλεφω-νάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δεν έχω τι άλλο να κάνω, θάρχουναι..."

ΙΣΤΟΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Τα ορεινά των εξορμημάτων ενός πολεμικού πλοίου ζυγίζουν κατά μέσον όρον 80 τόννους;

...Η υψηλότερη πόλη της γης είναι το Ρέρο ντε Πάσκο της Χιλής που βρίσκεται σε ύψος 4.350 μέτρων πάνω απ' την επιφάνεια της θαλάσσης;

...Οι τυφλοί στην Ρωσία αναλογούν ένας επί 500 ενώ στη Γαλλία ένας επί 1000 κατοίκων;

...Στην Ιαπωνία οι καταδικασμένοι σε θάνατο δι' α-παγχονισμού είναι υποχρεωμένοι να περνούν μόνοι τους τη θηλεία στο λαιμό τους;

...Η καρδιά μπορεί να φθάσει σε ηλικία 600 ετών, ή έλπα 700, ο κέρος 800 και η βαλανιδιά στα 1500 χρόνια κάποτε;

...Το μεγαλύτερο σε έκτασι λιμάνι του κόσμου είναι το Χόγκ-Κόνγκ της Κίνας;

...Κάτω από το βράχο του Γιβραλτάρ είναι σκαμμέ-νες σπράγγες μπκους έβδομηντα μιλίων;

...Τα άρματα όπως έχει αποδειχθεί, είναι καταστρε-πτικά γιά τα φωνητικά όργανα;

...Ο περιφημος ευθυμογράφος Μάρκ Τουαϊν πεθαί-νοντας κληροδότος το κρανίο του προς εξέταση στο αμερικανικό πανεπιστήμιο του Κόρνελ;

...Οι κωφάλαλοι σπανίως προσβάλλονται από ναυ-τία;

...Ένας άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει πλέον των πέντε λεπτών χωρίς αέρα, πλέον των δέκα ημερών χωρίς ύπνο και πλέον της έβδομάδας χωρίς νερό;

...Τα νυχία του δειλιού κεριού μεγαλώνουν γρηγο-ρώτερα από τα του άριστερου;

...Το έτος 47 π.Χ. κατ' επιθυμίαν του Ιουλίου Καί-σαρος παρατέθη περισσότερο από τα άλλα και περιέ-λαβε 445 ημέρας;

...Ένας Αμερικανός επιστήμην βεβαιώνει ότι με-ταξύ 1000 τρελλών γυναικών οι 290 έχουν γένεια;

ΕΛΥΘΗΚΕ ΤΟ «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙΤΛΕΡ»

Βρέθηκε ο Σιδηρέυς Σταυρός του

Πέθανε ο Χίτλερ; «Ναι!» βεβαιώνουν οι Άγγλοι κι' οι Αμερικανοί. «Ναι!» βε-βαιώνει κι' ο δόκτωρ Μπράντ, ο ι-διαίτερος γιατρός του Φύρερ. «Όχι!» δια-κήρυξε ο Μάρτιν Μπάρμαν όταν, τον Απρί-λιο του 1946, πέρνουσε απ' τη Στοκχόλμη, πηγαίνοντας στη Νότιο Αμερική. Οι Ρώ-σοι μένουν διατακτικοί και δεν το κρύβουν. Τέλος, πολλοί Γερμανοί περιμένουν ακόμη το Φύρερ τους και θα τον περιμένουν επί πολλά χρόνια, όπως άλλοτε οι στρατιώτες του Ναπολέοντος έλπιζαν στην επιστροφή του, αρκετό χρόνια μετά το θάνατό του.

Η αβεβαιότητα αυτή όφειλεται στο μ-υστήριο που περιβάλλει τις τελευταίες ώρες του Χίτλερ στο Βερολίνο και την εξαφ-νισί του. Κατά την επίσημη έκδοχή, μετά το συμβολικό γάμο του με την Εύα Μπρά-ουν, ο Φύρερ διέταξε το δόκτορα Μπράντ να του κάνει μια ένδοφλεβία ένεσι με θανα-τηφόρο δόσι ναρκωτικού, και τους σωμα-τοφύλακες του να καταβρέξουν κατόπιν το σώμα του με βενζίνη και να του βάλουν φωτιά. Οι δυσπιστοί όμως παρατηρούν ότι, αν αποτεφρονόταν έτσι ο Φύρερ, θάρπετε να φτάσουν στα χέρια των Συμμάχων με-ρικά απ' τα άτομικά του αντικείμενα, ι-δίως τα μεταλλικά. Σ' αυτό κυρίως το γε-γονός βασίζαν τις αμφιβολίες τους οι Ρώ-σοι. Κι' οι Άγγλοαμερικανοί τους άπαν-τούσαν ότι ήταν φυσικό να σπείσουν οι φα-νατικοί οπαδοί του Χίτλερ να πάρουν όλα αυτά τα «αυτομάρτυρα» ένδυμα, πριν φτά-σουν οι Σύμμαχοι.

Τώρα λοιπόν βρέθηκε επίτελος κάτι που αποδεικνύει με βεβαιότητα ότι ο Χίτλερ πέθανε και καίκε στο υπόγειο καταφύγιο της έρειπωμένης Καγκελαρίας του Βερο-λίνου.

Ένας νέος Αμερικανός στρατιώτης, ο Σάμ Λιοντ, απ' το Τέξας, πρώην γκαρσόν καφενείου, αποφάσισε μία μέρα να ξερευ-νήσει λεπτομερώστα τα έρειπια αυτά, με την έλπιδα να βρει κάποιο «χαμένο θησαυ-ρό». Πράγματι, ζήτησε άδεια κι' άρχισε άμεσως τις έρευνές του, με όποια κι' επιμονή.

Τέλος, ανάκαλυψε κάτω απ' τα έρειπια τον αυθεντικό Σιδηρέυ Σταυρό του Χίτλερ.

Σημειώτεον ότι ο Φύρερ δεν χωρίζον-ποτέ απ' το παράσημο αυτό, που το είχε κερδίσει στον πρώτο πόλεμο. Προληπτικώς πάντα, το θεωρούσε πολύτιμο φυλαχτό, με υπερφυσικές ιδιότητες. Βεβαιώνει μάλιστα ότι, χωρίς σ' αυτό το Σταυρό, είχε γλυ-τώσει από πολλούς κινδύνους, κι' ακόμη απ' την περίφημη απόπειρα έναντιον του της 20ης Ιουλίου 1944. Είπε δε βέβαιον ότι, στις 15 Οκτωβρίου 1918, στο Ύψερ, ένα θραύσμα οβίδος θα τον σκότωνε, αν δεν γυποούσε πάνω σ' αυτό το παράσημο, που το φύλαγε μέσα σε μία θήκη, στην τσέπη του μανδύου του, στο μέρος της καρδιάς.

Θά διερωτηθήτε τώρα πως εξακριβώθηκε ότι το παράσημο που βρήκε ο Λιοντ ήταν του Φύρερ. Μα δεν ήταν δύσκολη η ανα-γνώρισίς του, γιατί ο Χίτλερ είχε τη μα-νία, από παιδί ακόμη, να γράφει το όνομά του όπου μπορούσε. Έτσι, μόλις έπληρε το παράσημο, το 1916, γράφει στο πίσω μέ-ρος του τα αρχικά του υπηφά και την ημε-ρομηνία. Τα στοιχεία λοιπόν αυτά διακρι-νόνται καθαρά στο Σταυρό που ανέκαλυψε ο Λιοντ, παρ' όλη την παραμόρφωσι και το μαυρίσμά του απ' τη φωτιά. Δεν μπορεί λοιπόν να υπάρξει καμμία αμφιβολία.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο Χίτλερ δεν χωρίζον-ποτέ απ' το παράσημο αυ-τό, κι' είχε διηγηθή επανειλημμένως στους δημοσιογράφους υπό ποιές περιστάσεις του είχε άπονημνη.

Το κέρας μ' ένα εξαιρετικό κατόρ-θωμα! Έλεγε κομπάζοντας. Μ' είχαν στεί-λει μία νύχτα γιά αναγνώρισί σ' ένα το-μέα, που τον θεωρούσαμε κενό. Καθώς δ-μια γλυστρώσα μέσα σ' ένα χαράκωα, διέκρινα κάτι σκιές κι' άκουσα ομιλίες. Ήσαν στρατιώτες Γάλλοι. Τράβηξα τότε το ρεβόλβερ μου, βγήκα απ' το χαράκω-μα και φώναξα γερμανικά μία διαταγή, σαν νάχα μαζί μου ολόκληρο απόσπασμα. Έπειτα πρόσθεσα γαλλικά:

«Πλησιάζτε και παραδοθήτε! Κάθε αντίστασίς είναι περιττή!»

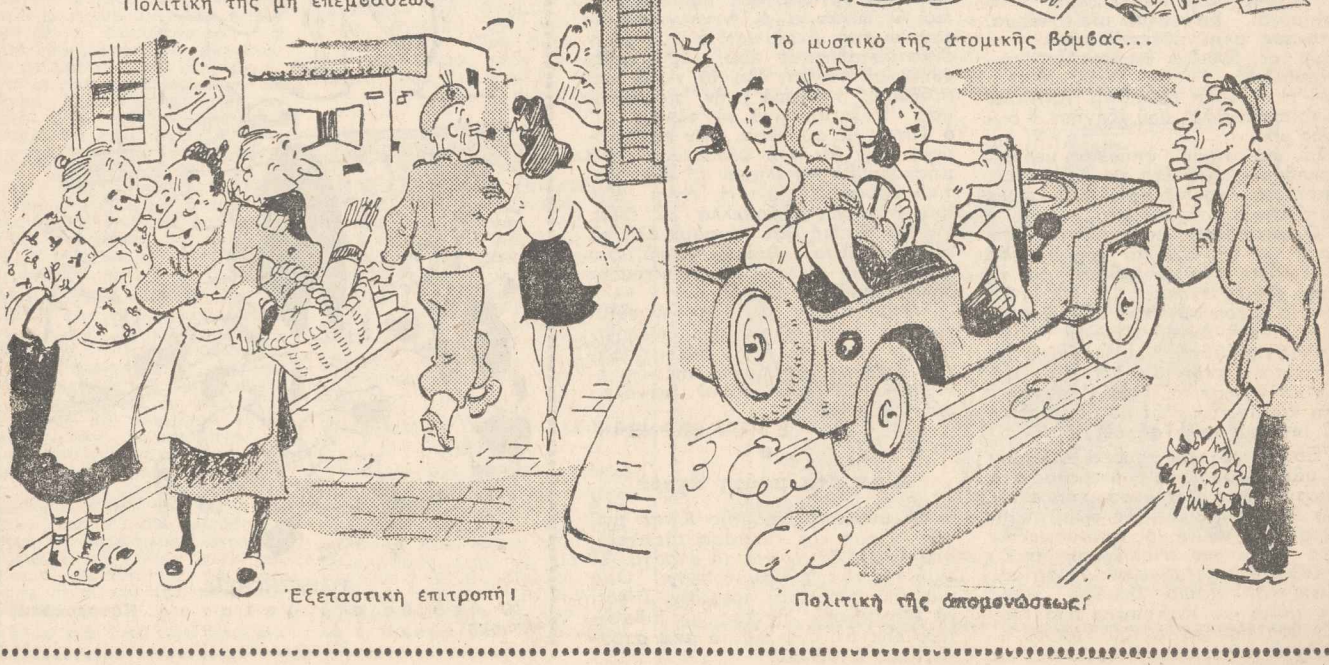
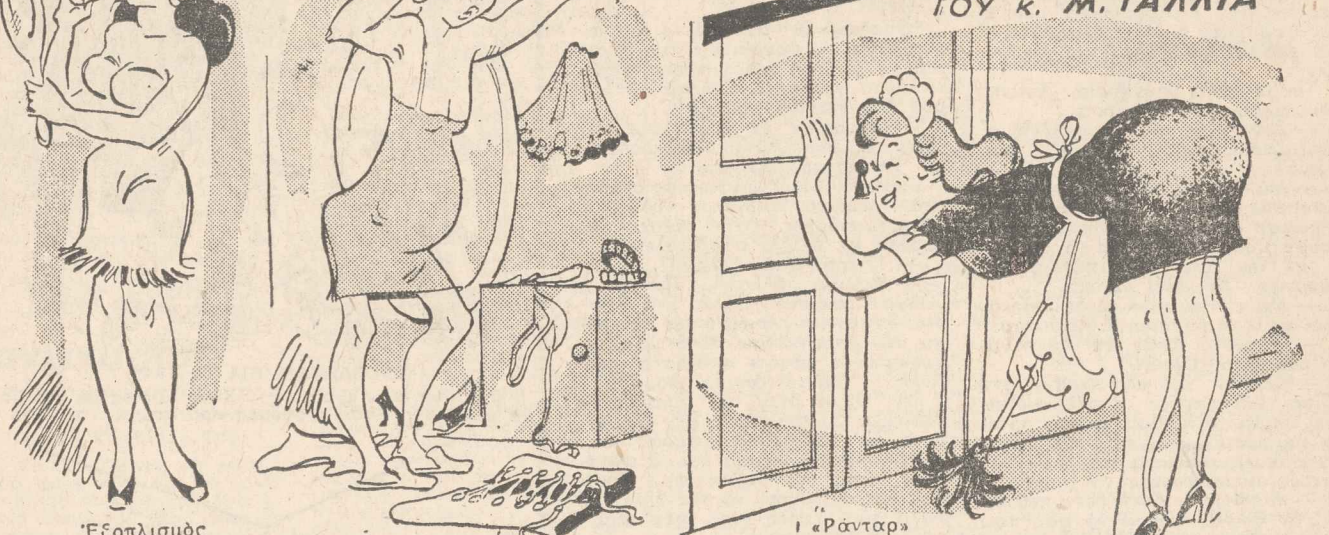
Στην άρχη παρουσιάσθηκε ένας Γά-λλος στρατιώτης, με τα χέρια υπηλά, κι' έ-πειτα δεύτερος, τρίτος... Ήσαν έπτά. Τους αψώπλισα, τους ώδηγησα στις γραμ-μές μας και ξανάφωνα κατόπιν γιά την αναγνώρισί που μου είσε άσπεστη.

Με τέτοια ταρταρινικά ψέμματα κέρδι-σε ο Χίτλερ τον Σιδηρέυ Σταυρό.

Συμφωνούν κι' οι μπεκρήδες...

Η «Εταιρεία κατά του ά-κοσμοτισμού» που έχουν ι-δρύσει οι «Χριστιανές της Αμερικής» (μια γυναικεία όργανωσίς με μεγάλο ά-ριθμό μελών) ζητεί να λη-φθούν μέτρα άυστηρά εναν-τίον των άσυνειδητών έμ-πύρων, που πουλούν ως εύλογο ένα μίγμα νερού και οινόπνευματος. Το θεω-ρούν φοβερά επικίνδυνο ά-πειρος χειρότερο απ' το πραγματικό ούισκυ, γιατί περιέχει πολλές δηλητη-ριώδεις ουσίες. Στην περί-πτωσι δε αυτή συμφωνούν άπόλυτα μαζί τους... κι' οι μπεκρήδες!

Επικάϊριδες! ΤΟΥ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

'Η κόρη του Τσάρου ΑΡΜΕΓΓΕΙ ΑΓΕΛΑΔΕΣ

Πώς ζή στή φέρμα της
στη Δανία

—Θέλετε να ιδήτε την κόρη του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας; μού πρότεινε ο συνομιλητής μου, ένας Δανός που μούκανε συντροφιά σ' ένα ήσυχο καφεενάκι της Κοπεγχάγης.

Τόν κούταξα με άπορία. 'Επειτα χαμογέλασα κι' απάντησα:

—Δεν ήξερα πως συνήθιζετε ν' άστευέσθε τόσο πολύ, εδώ στη Δανία!

—Μά δεν άστειεύομαι καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ο συντροφός μου. 'Υπέθεσα ότι, αφού είδατε δημοσιογράφος, θα ενδιαφερόσθε να μιλήσετε με την τελευταία απόγονο των Ρωμανώφ. 'Αν κάνω λάθος...

—Μά οι Ρωμανώφ τουφεκίσθηκαν όλοι κατά τη ρωσική 'Επανάσταση! —Ολοι... έκτος απ' τη μεγαλύτερη δούκισσα 'Ολγα!

—'Εκείνη που είχε κοσμήματα αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων, που έθεωρείτο η πλουσιότερη γυναίκα του κόσμου, που κάλπαζε ανάμεσα στα στρατεύματά της, που ήταν σχεδόν άυτοκράτειρα;...

—'Ακριβώς! Αυτή δεν πέθανε. Κι' αν θέλετε, μπορώ να σας πω την ιστορία της, γιατί είμαι ένας απ' τους φίλους της... 'Εχει μια ώραία φέουμα, κοντά στην πόλη, όπου άρμυέει κάποτε η ίδια τις άγγελάδες της. Πάντα με τελευταίως το γυιό της με τη υπακόλιστα του χωριού της...

Στο δρόμο ο συντροφός μου μούδωσε περισσότερες πληροφορίες: Μετά την επανάστασι, η μεγάλη δούκισσα 'Ολγα κατέφυγε στη Δανία, όπου ο βασιλεύς Χριστιανός ήταν άδελφός της. Πρό όλίγων ημών, τον 'Απρίλιο του 1946, οι έφημερίδες δημοσίευσαν τα όνοματα μερικών ένων, που άπόκτησαν δανική υπηκοότητα. 'Ενας απ' αυτούς ήταν ο συνταγματάρχης 'Αλεξάνδρουβιτς Κουλίκοφσκυ, γεννηθείς το 1881 στο Βορόνκι της Ρωσίας, έγκατεστημένος στη Δανία απ' το 1920 και 'παντρωμένος με μια Ρωσίδα, με την οποία άπόκτησε δυο παιδιά.

Αυτή η 'Ρωσίδα, όπως την άποκαλούσαν οι έφημερίδες, δεν ήταν παρά η μεγάλη δούκισσα 'Ολγα, που έγινε επίσης Δανίδα.

'Ενα τζιπ μās έπήγε γρήγορα στο μικρό χωριό Μπαλλερούπ. 'Εξω απ' αυτό, βρισκεται μια φέουμα, Μπικκαμε στην άδειανή αυλή. Στη μέση της, άνθιζαν εκατοντάδες τριαντάφυλλα.

—'Η μεγάλη δούκισσα λατρεύει τα τριαντάφυλλα, μού έήγησε ο συνοδός μου.

Σε μια γωνία υπήρχαν μερικοί όλοκάθαροι κουβάδες του γάλακτος. Κάμποσες κόττες και περισσότερα συμπληρώσαν την εικόνα.

Ο συντροφός μου χτύπησε την πόρτα του σπιτιού και προσπάθησε να έξηγήση στη γοη άπρόετοια το σκοπό της έπισκέψώς μας. Σε λίγες στιγμές παρουσιάσθηκε ένας άντρας ψηλός, τύπος Δανού χωρικού. 'Ηταν ο συνταγματάρχης Κουλίκοφσκυ. Είχε τοπούς άπλους και τρανές και ντύσιμο χωριάτικο. Πως ν' άναγνωρίση κανείς τον άνώτερο άξιωματικό του ήπικου του Τσάρου;...

'Εσφιζε το χέρι του φίλου μου και μās προσκάλεσε ν' άνεβούμε στο δωμάτιό του. 'Εκεί μέσα, έπαυε να ναι ο Δανός χωρικός. Το δωμάτιο ήταν σχεδόν νυμνιό, οι άρδεστοί μόνιμοι δώες τοίχου τον στολιζόντουσαν από ένδύμια μιας μακρινής Ρωσίας: πόλεις και χωριά έλκυζαν πάνω στα γιόνα... Καί, πάνω στο ταπέζι, ένα πορτραίτο του Τσάρου.

—Αυτά μόνο μās άπομένουν...!

φαίνονταν σαν να λυγε ο συνταγματάρχης κυττάζοντάς τα. 'Επειτα όμως χαμογέλασε και δήλωσε:

—Δεν δίνουμε ποτέ συνεντεύξεις. 'Αλλάστε δεν μās τις ζητεί κανείς. Μας ζητούν μάλλον... αυνά, γάλα, λαχανικά και τριαντάφυλλα! 'Εχουμε μια ώραία φέουμα, με 90 'δαρέλια' έκτασι. (Το 'βαρέλι' είναι μονάς έπιφανείας ίση με 40 στρέμματα περίπου).

Ομολογώ ότι ήμουν λίγο άπογοητευμένος... Λογάριαζα να μιλήσω για τη Ρωσία και για την τσαρική Αυλή και τώρα εύρισκα έμπορος μου ένα γεωργικό τιμάτιο...

—Μπορούμε να υποβάλουμε τα σέβη μας στην Αυτής Αυτοκρατορική 'Υψηλότητα; ρώτησα.

—'Η Αυτής 'Υψηλότης βρίσκεται στα χωράφια, άπάντασε ήσυχα ο συνταγματάρχης. Της άρέσει να βοηθά κι' η ίδια στη δουλειά.

—Τί άπίστευτη άλλαγή!...

—Καμιά άλλαγή. Πάντα η 'Ολγα ήταν πολύ άπλη. Στη Ρωσία, έπιανε συχνά μόνη της τη σούπα των στρατιωτών. Αυτό μάστιγα προκαλούσε κάποτε σκάνδαλα στην Αυλή... Μά ναι, έχετε, νομίζω.

'Η 'Ολγα ήταν μια γυναίκα άπλοή κι' εύγενεστάτη. Δεν είχε τίποτε απ' το άγέροχο παρόστημα, το νοσταλγικό βλέμμα και τα στυμωδή λόγια που περίμενα... Τόσο που δυσκολεύομαι να της δίνω τον τίτλο της 'Υψηλότης, που άπαιτούσε η έθιμοτυπία!

Τη ρώτησα αν νοιώθι την έλλειψη της ζωής της Αυλής.

—Μά ο έξάδελφός μας Χριστιανός έπέμεινε πολύ να πάμε στα άνάκτορα μού άπάντησε. 'Εμείς όμως προτιμούσαμε μια άπλούστη ζωή. Τρώμε στο παλάτι μόνο για φορά το χρόνο, την ημέρα της Πρωτοχρονιάς.

Ριψοκινδύνευσα μια άνόητη ερώτησι:

—Λένε πως οι έξόριστοι βασιλείς δεν έχουν παραιτηθή απ' τις διεκδικήσεις τους...

—Είμαστε σήμερα φιλήσυχοι Δανοί πολίτες, με δέικωσ ο συνταγματάρχης. Οι δυο γυιοί μας έιναι γινίει άξιωματικοί, κατά τη συνήθεια της οικογένειας μας. Πέρσι, ο μικρότερος, ο Γκούρι, παντρεύτηκε με μια παιδική φίλη του, κόρη ενός γείτονος κτηματίου. Καί τώρα τελευταία ο άδελφός του Τύχων έκαμε τους γάμους του με την κόρη του υπακόλιν μας.

—Δεν μās έξέπληξε ο γάμος αυτός, συμπλήρωσε η μεγάλη δούκισσα. Μας εύχαρίστησε μάστιγα πολύ. 'Ο Τύχων κι' η 'Αγνή γνωρίζονταν από μικρά παιδιά... 'Όταν έγκαταστάθηκαν εδώ, μās υποδέχθηκε με στοργή όλο το χωριό και συνήθισε γρήγορα στην παρουσία μας. 'Εγώ πήγαινα να ψωνίσω κι' ο Τύχων με συνόδευε. Δεν φανταζόμουν τότε ότι τα ψώνια μου στο υπακόλιν θα κατέληγαν σ' ένα έρωτικό ρουάντο...

'Η 'Αγνή έινε μια ναοιτωμένη κοπέλλα 22 ετών. Τα δυο παιδιά μας πέρασαν όλα τα νιάτα τους σ' αυτό το χωριό. Δεν έινουν, ούτε θέλουν ν' άποκτήσουν άλλη πατρίδα.

'Όταν άφισα σε λίγο την εύτυχημένη αυτή οικογένεια, συλλογίζομαι ότι η 'Αγνή δεν βάσει άσφαλώς καθόλου στο μυαλό της, ότι έινε έγγονη ενός πούην μεγάλου αυτοκράτορος...

ETIEN BERNE-I-G

Αίμα στη μαύρη άγορά

Οι μαυραγορίτες της Κίνας πωλούν άκόμη και 'πλάσμα αίματος', που προωρίζονταν για το στρατό. 'Η τιμή του έινε 5 λίρες ή δόσις. 'Όσο για την προέλευσή του, δεν μπορεί να έξασκριβωθεί. Πάντως, το πιθανότερο έινε ότι έχει κλαπή από στρατιωτικές άποθήκες.

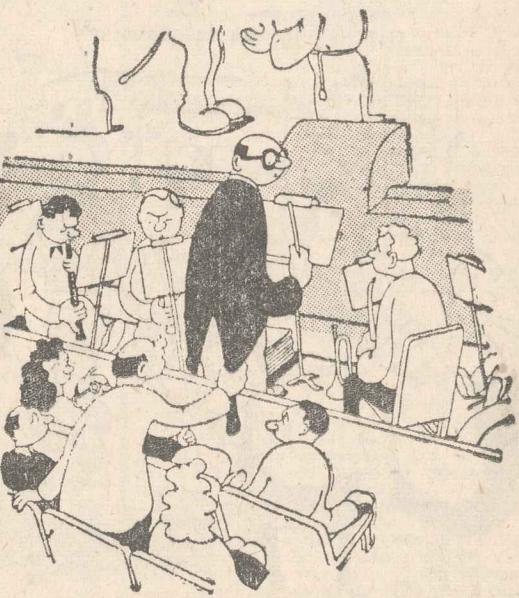

ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ 1947

Ο πονηρός μάγος: 'Ενας κύριος με γένεια θα σας κάνει ένδιαφέρουσες προτάσεις...

—Κόβω τα σίδερα γιατί... γιατί δεν άερίζεται καλά το κελλί μου!...

ΠΑΡΕΣΣΗΓΗΣΙΣ

'Ο θεατής στο μαέστρο: Κάτω κάτω, κύριος!...

'Η Σίρλεϋ Τέμπλ και ο σύζυγός της Τζάκ 'Αγκαρ.

Η ΣΙΡΛΕΥ Ξαναγύρισε

Τά όνειρά της, οι έλπίδες
της, οι άσχοιές της

'Η Σίρλεϋ Τέμπλ, το παιδί-θαύμα, έινε ένα απ' τα λίγα κοριτσάκια που έζησαν ένα άληπτό παρμπύ. 'Από μικρούλα άκόμη, έγινε διάσημη σ' όλο τον κόσμο και κέρδιζε ποσά τεράστια. 'Η μητέρα της, που την παρακολουθούσε εξ άρχής του σταδίου της, ήταν μια γυναίκα έξυπνη και προνοητική. Θεωρούσε την έπιτυχία της κόρης της όχι σαν ένα κέρδος για την οικογένεια, αλλά σαν ένα μέσον που διευκόλυνε την καλύτερη μόρφωσή της και την μελλοντική εύτυχία της.

Τι θα γινόταν όμως το χαϊδεμένο παιδί του κινηματογράφου, όταν θα μεγάλωνε, όταν θάταν πιά κοπέλλα, γυναίκα;... Κανείς δεν μπορούσε να το προβλέψη. 'Αγαπούσε τη ζωγραφική, χόρευε από 3 ετών κι' όνειρευόταν... να γίνει ντέκτιβ! 'Η μητέρα της λοιπόν κανόνισε με την εταιρεία Θέβ' ν' άνοιξη ένα τραπέζιτικό λογαριασμό στο όνομα της Σίρλεϋ, που πληρωνόταν 750.000 δολάρια το χρόνο για τα φίλμ της και για τη χρησιμοποίησή του όνομά της σε διάφορες ρεκλάμες. 'Ετσι, όταν έηνλικώνονταν, θάβρισκε άθικτα τα κέρδη της.

'Αντίθετα προς το γενικό κανόνα, σύμφωνα με τον οποίο η έπιτυχία έγκαταλείπει τα παιδιά-θαύματα όσο μεγαλώνουν, η Σίρλεϋ, που μάζεψε όλοκληρη περιουσία γυρίζοντας 29 φίλμ, έξασκοιούθει τώρα το στάδιο της, έπειτα από μια σύντομη έκλειψι. Στα 16 χρόνια της, άναεμφανίσθηκε στην όθονη. 'Ο έλεγχος εργασίας άηνλικής της επέβαλλε άκόμη άυστηρή πειθορία. Μετά τη δουλειά της, έπρεπε να τρέξει άμέσως στα μαθήματά της. Κι' αυτό θα διαρκούσε ως ότου συμπληρώσει τα 18.

'Ακόμη κι' ο γάμος της με το λοχία της αεροπορίας Τζάκ 'Αγκαρ, το Σεπτέμβριο του 1945, δεν την άπελευθέρωσε απ' τους περιορισμούς. 'Επρεπε άπαραιτήτως να έηνλικωθεί, για να ναι έλεύθερη. Κι' αυτό έγινε στις 23 'Απριλίου 1946.

Όταν, την πολυπόθητη έκείνη μέρα των γενεθλίων της, ένας δημοσιογράφος που της είχε πάρει συνέντευξη της έδωσε να διαβάση τα χειρόγραφα του πριν τα δημοσιεύση, η Σίρλεϋ τα παρέδωσε μηχανικά στη μωμά της, όπως είχε συνήθει! 'Εκείνη της τα έπέστρεψε τότε και της έινε χαμογελώντας:

—'Εινε πιά δική σου δουλειά να έξετάζης άτι γράφεται για σένα!

Τώρα η έλεύθερη πιά Σίρλεϋ συμπνάζει στις 6½ το πρωί, πίνει μια πορτοκαλάδα, που σμνδεύεται κοπών από ένα θρεπτικό πρόγευμα, και περιποιείται όπως άλλοτε τα άνηπιμένα ζωά της: τρία σκυλιά έιναν παπαγάλο και τα καναρίνι: της. Πηγαίνει έπειτα στο στούντιο, δίχως να καθυστερήσει ποτέ. Ξέρει απ' έξω το ρόλο της, γιατί τον έμελέτησε όλο το προηγούμενο βράδυ, έαπωμένη στο κρεβάτι της.

Διαθέτει μερικές ώρες της ημέρας της για τις σπουδές της.

Συγχρόνως άσχοιείται με το νοικοκυριό της, φαίνεται δε άτι τα καταφέρει μια χαρά, παρ' όλη τη νεαρή ήλικία της. 'Αν δεν πετυχαίνει πάντοτε στο μαγειρείμα, παρηγορείται βλέποντας ότι ο άντρούλης της έινε ροδόκκινος κι' ότι παχαίνει... Δεν μπορεί όμως να ηή κανείς το ίδιο και γι' αυτήν. Έινε μικροκαμωμένη — μόλις 1,57 — και ζυγίζει μόνο 46 κιλά. 'Ας τόσο οι μοδιόστες της βεβαίως λένουν ότι έχει τέλειο σώμα, εύκολώτα στο ντύσιμο.

Απ' ότου έηνλικώθηκε έπισημώς, οι διευθυντές της μπορούν πιά να της άναθεώσουν όποιουσδήποτε ρόλους, ως και τους πιο έρωτικούς. 'Ετσι λοιπόν η χαριτωμένη 'σάβ' έμαθε έκείνο που άγγούσε άκόμη, παρ' όλη τα 15 χρόνια της στο έπάγγελμα: το φίλι. Στο φίλμ 'Μήνας του μελιτος', που άποτελεί την ιστορία δυο νέων, η Σίρλεϋ άνταλλάσσει άναγκαστικώς άφρονα έρωτικά φίλια με τον Γκυ Μάντισον. 'Επίσης το σενάριο της έπιβάλλει να δώση και-ο' ένα τρίτον — το θρανό Τόν — ένα 'φλογοφόρο φίλι, γεμάτο δάμα και νεάτα'.

'Ε λοιπόν, η Σίρλεϋ κοκκινίζει ως τ' αυτιά, όταν άκούση μόνο να μιλούν για ένα φίλι στον κινηματογράφο! 'Ο μόνος άντρας που μ' άρέσει να φιλώ, έινε ο Τζάκ! έξομολογείται μ' άξιολάτρευτη άφέλεια. Καί προσθέτει:

—Όταν γυρίζω ένα φίλι, φαντάζομαι, για να διευκολύνω τη δουλειά μου, ότι είμαι έν πραγματικά. 'Ετσι λοιπόν, όσάκις πρόκειται για μια έρωτική σκηνή με πρόσωπο άλλο απ' τον άντρα μου, άισθανόμαι τρομερή άμυχναία!

'Αγοπάει άλλωστε τον Τζάκ τόσο πολύ, ώστε σκέπτεται σοβαρά να μεταχειρσθή το καινούργιο της έπίθετο στο μελλοντικό της στάδιο. 'Ονειρεύεται να ιδή με φωτεινά γράμματα στις προσόψεις των κινματογράφων το όνομα 'Κυρία Τζάκ 'Αγκαρ', αντί για 'Σίρλεϋ Τέμπλ'. Έινε όμως ένα τολμηρό βήμα, που τρομάζει άκόμη τους διευθυντές της.

PENE MEPE

'Η ήλικία των άστέρων

Μια άμερικανική έπιθεώρησης ζήτησε, με την εύκαιρία του καινούργιου χρόνου, την ήλικία τους από τις διάσημες βεντέττες του κινηματογράφου. 'Η Γκρέτα Γκάρμπο ύμολόγησε ότι έινε 41 χρόνων, η Νόρμα Σπρερ 44, η Κλωντέ Κολμπερ 41, η Τζόαν Κράσφορντ 40, η Μαίρη Πίκφορντ 53, η Γκλόρια Σβάνσον 48. Όλες οι άλλες άρνήθηκαν να πουν την ήλικία τους.

'Ο Σαμπου κι' η λεοπάρι-δαλις

'Ο νέος και διάσημος 'Ινδός άθοποιός του κινηματογράφου Σαμπου έπέστρεψε απ' τη Βραζιλία, όπου γύρισε τα έξωτερικά ένός φίλμ μέσα στο παρθένο δάσος, μιά με μια λεοπάριδα 2 μηνών. Πολλοί 'Αμερικανοί πλούσιοι ζήτησαν να άγοράσουν αυτό το ζωά. 'Αλλά ο Σαμπου δεν το πουλάει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μουσική τζαζ

Κάθε βράδυ από τις έξη ως τις μεσάνυχτα, οι τρελλές συμφωνίες της τζαζ περιούσαν τη βολή των μουσικών του χοροδιδασκαλείου, τρυπούσαν τα τζάμια του δωματίου της 'Αννούλας, έμπαιναν σ' άκουστικά της τύμπανα και χόρευαν δαμονισμένα στο μυαλό της. Κάθε βράδυ. Καί κάθε βράδυ η 'Αννούλα, αφού έτρωγε με τα βλουσά μέλη της οικογένειας στην άσχαρη και ψυχρή τραπέζια, άποτραβόταν στην καμφούλα της κι' έπεφτε σε βαθεία ύπνο, συνοδεία τζαζ. Έινε πολύ άλκιμη ιστορία να σκέπτεται μελαγχολικά πράματα και να σε συνοδεύει εύθυμη μουσική.

'Ετσι κι' αυτό το βράδυ. Μέσα, οι άλλοι είχαν πέσει νορίς να κοιμηθούν. 'Ο άστυρός πατέρας, οι άποταγμένη μητέρα, τα δυο άγρια άδέρφια. Μόνο η 'Αννούλα άγρυπνούσε. 'Η 'Αννούλα και η Γκούφι, η γκρίνια γάτα, που την άκολουθούσε πάντα άφοσίωμένη. 'Η 'Αννούλα ήταν η μόνη που τη χάζιζε. Της είχε περάσει μια κόκκινη κορδέλιστα στο λαιμό, έπαιζε μαζί της και συχνά της μιλούσε, σαν να μιλούσε σε άνθρωπο.

'Η 'Αννούλα στεκόταν όρθη στο παράθυρο. Καί δίπλα της, η γκρίνια γάτα, κορινθιασμένη άπάνω σε μια καρέκλα, την κοιτούσε στα μάτια, σαν να κατανοούσε τους κρυφούς της διαλογισμούς...

'Η τζαζ άργιαιζε. Το πιάνο, τα βιολιά, το σαξόφον, έπαιζαν χαρούμενους σκοπούς σε γρήγορο τέμπο. Στη βολή τζαμαρία, καθώς στον κήπο του σπιτιού ήταν σκοτάδι και η σάλλα του χορευτικού κέντρου φωτισμένη, περιούσαν σαν φαντάσματα, οι σκιές των χορευτικών ζευγαριών και χάνονταν, για ν' άκολουθήσουν άλλες. 'Ο κόσμος χόρευε, γλεντούσε, χαιρόταν τη ζωή του. Κι' έκείνη, κλεισμένη στη φυλακή του σπιτιού της. Οι σύστροφι της φύλακες δεν την άφηναν ποτέ να βγί μονάχη, ούτε ένα μέτρο έξω από το σπίτι. Φύλαγαν το θησαυρό τους, σαν τα μάτια τους.

'Ηταν δεκαοχτώ χρόνων, η 'Αννούλα. Καί όμορφη. Αί, κι' όστερα; Μιά όμορφη που έμενε φυλακισμένη άνάμεσα στους κρύους τοίχους του παλιού έκείνου σπιτιού. 'Εβγαίνει μονάχη για να πάη στο σχολείο. 'Αλλά ποτέ μονάχη. Πάντα τη συνόδευε ο ένας ή ο άλλος άδελφός, ή ο πατέρας. Τ' άλλα κορίτσια έπιγαιναν περί-

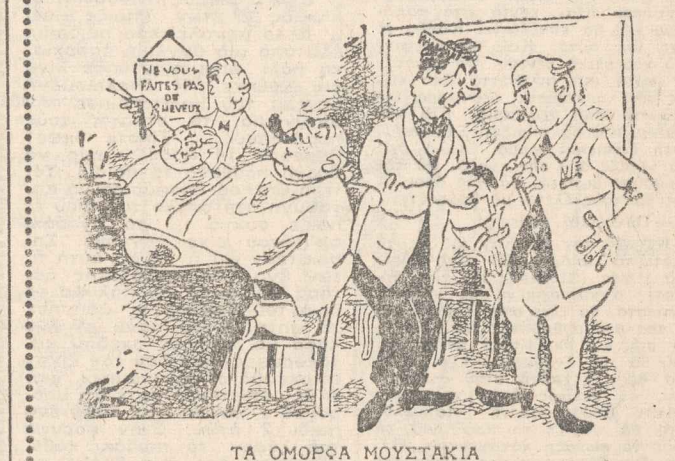
πατο, έιναν πιο σινεμά κι' είχαν να διηγούνται την άλλη μέρα τις έντυπώσεις τους. 'Εκείνη, τις λίγες φορές που πήγαινε στο θέατρο ή στο σινεμά, είχε τη συνοδεία μαζί της. Τα δυο άδέρφια, που την έβάζαν στη μεσαία θέση για να την προφυλάξουν από τ' άπρόοπτα του σκοταδιού. Καί στο διάλειμμα άγρυπνούνταν τους νεαρούς που κάθονταν μπροστά και γύριζαν το κεφάλι τους για να ίδουν κανένα νύστιμο πρόσωπο. Ποτέ, ποτέ, ποτέ μονάχη... Τώρα η τζαζ έπαιζε ένα αίσθηματικό ταγκό, γεμάτο άπαλή νοσταλγία...

... 'Από το μπαλκόνι της έβλεπε τ' άπογεύματα ένα σωρό κορίτσια που περιούσαν χαρούμενα το δρόμο. Κάποτε και μερικά ζευγάρια, πιασμένα τρυφερά από το χειρί. Τις νύχτες, στη γωνία του δρόμου, κάτω από τις φυλλωσιές των δέντρων, ύμνησαν την σιλουέτα κάποιου ζευγαριού, που τάλεγε ώρες άτελείωτες... Κι' έκείνη κλεισμένη στο σπίτι. Δεν της έπέτρεπαν ούτε φιλιάδες να γή. Καμιά φορά που έρχονταν κάποια συμμαθήτριά της στο σπίτι, έπρεπε να έινε κοντά και ένα από τα μέλη της οικογένειας. 'Η μητέρα, ο πατέρας, ή ένας από τους άδελφούς. Δεν μπορούσαν να πουν τίποτα δικό τους, από κείνα που λένε τα κορίτσια, όταν έινε μονάχα τους.

'Η τζαζ το γύρισε στο βάλς... Στη τζαμαρία διαδάναν οι σκιές των ζευγαριών που έφταναν σαν πεταλούδες...

... Δέκα όχτώ χρόνων! Μιά δυο φορές δοκίμασε να επαναστατήσει. Για μάγουλα της άστραψε το χαστόκι, που έπινε κάθε άποπειρά για επανάστασι. Με τρέμο 'αίσθανόταν πως μούσσει τον πατέρα της και τ' άδελφά της, έκτος από τη μητέρα της. 'Η καμένη η μητέρα φαίνονταν πως καταλάβαινε τον πόνο και τη λαχτάρα της κόρης της. 'Αλλά έην ύποπτη στη θέληση των άλλων και δέχονταν σιωπηλά τις προστάγες τους. Καί προσπαθούσε να τους δικαιολογήση:

—'Εχουν εύνη, παιδί μου! Εύδουν! Τι εύδουν!... Κι' σ' αυτή τάχα δεν είχε εύδουν άπάντα τα νιάτα της και στην όμορφιά της; Άβριο-μεθαύριο θα έινε...

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

—'Αφεντικό, μήπως έχεις λίγη κόλλα; Του το έκοψα και λάθος...

Τύποι κακοποιών

Ανάμεσα στους κακοποιούς βρίσκει κανείς πάντα χαρακτηριστικούς τύπους που έχουν οπαρταριστά ανέκδοτα. Για ν' απολαύσει κανείς όλους αυτούς τους τύπους δεν έχει παρά να παραμείνει λίγες ώρες στο γραφείο του αξιωματικού της υπηρεσίας, στη Γενική Ασφάλεια. Έχει περνάει όλο το κατακάθι της Αθήνας: Κλέφτες, σαλτοδόροι, έγκληματιες, άπαισιες, κακοποιοί, γυναικες του υποκόσμου, φυγάδικοι ότι μπορείτε να φαντασθείτε. Επίσης εκεί καταφεύγουν όλα τα «θύματα» των κακοποιών για να πούνε τον πόνο τους.

Ίδου μερικά ταμπλώ... Στο γραφείο είναι της υπηρεσίας ο υπαστυνόμος κ. Πολιτάκης. Στο διπλανό τραπέζι ο αστυνομικός κ. Σφήρης, γράφει σ' ένα μεγάλο κατάστιχο όλους τους προσγομένους κακοποιούς και τους υπό εξακρίβωση υπόπτους. Ένας αστυφύλακας φέρνει έξω από το γραφείο ένα κομμάτι κειμήλιου. «Έχει τον άερα νέας του καλού κόσμου. Ώστόσο είναι «πεταλούδι»».

— Πώς λέγεσαι την ρωτάει ο κ. Πολιτάκης.

— Μαίρη Ά...
— Τι επάγγελμα έχεις;
— Υπηρετία...

Ο αστυνομικός ρίχνει ένα βλέμμα στο πλυσίνο ντυσίμο της.
— Είπε δικά σου αυτά που φέρεις;
— Αμεί! Άν τα είχε η κυρία μου θα ήταν ένθουσιασμένη...

— Και τα έχεις κάνει με το μισθό που παίρνεις;

Η Μορφή Μαίρη, η μοντέρνα υπηρέτρια, χαμογελάει.

— Εργάζομαι, κ. αστυνομία. Εργάζομαι ως στις 6 το απόγευμα ως υπηρέτρια. Έπειτα δουλεύω ως το πρωί σ' ένα νυκτερινό κέντρο. Διασκεδάζω τους Συμμάχους...

«Εργάζεσαι». Άλλα δεν έχει τη σχετική άδεια. Γι' αυτό τη φέραν στην αστυνομία. Κλείνεται λοιπόν στο κρατητήριο των γυναικών για να περάσει το πρωί από την ειδική υπηρεσία της Γενικής Ασφάλειας και να τακτοποιηθεί.

Μετά ένα λεπτό οδηγείται άλλο «κυνέριο» στο γραφείο: ένας παπατζής με στρατιωτικά, άνταρος κι' ο βοηθός του. Ο παπατζής έχει τον άερα του... επανγέματός του και την αξιοπρέπειά του.

— Κάνουμε ένα παιγνιδάκι... παρατηρεί με το «σερέτικο» ύφος των ανθρώπων του υποκόσμου. Μά το «παιδί» από δω δεν φταίει... «Παίξε λίγα «ελεφάντια»... φουκαράς είναι άσφαχτος τον κυρ αστυνίω, να πάει σπίτι του.

Το «παιδί», ο «φουκαράς» έχει πραγματικά εμφάνιση φτωχού υπογιατζή. Φορεί παλιά ρούχα ασοειωμένα και κλαίει και παρακαλεί, ενώ επιδεικνύει κάτι χαρτιά:

— Μή με κρατήσετε... τί θα ειπώ στον κουνιάδο μου τον εργολάβο... Η γυναίκα μου είναι επιληπτική... πρέπει να την πάω στο νοσοκομείο... Δεν είμαι «άδανταδόρος». Πέρασα μόνο και στάθηκε να δοκιμάσω στον «πασά» την τύχη μου...

— Πάμε τις κλάφες, του φωνάζει ένας αστυνομικός. Τι άντρας είσαι έσύ...

Μά ο «εργάτης» συνεχίζει τις κλάφες:

— Μή με κρατήσετε, Αύριο το πρωί

θα έρθω να σάς δώσω, τι συμπληρωματικά στοιχεία θέλετε...
Οι αστυνομικοί όμως δυσπιστούν. Ρωτάνε λοιπόν τον παπατζή εφονικά:
— Εγγυάσαι έσυ ότι θα έρθει;
— Εγγυάμαι! δηλώνει αυτός με έπισημότητα.

— Κλείσε και τους δυο μέσα, λέει τότε ο αστυνομικός. Είναι συνεργάτες...

— Μας την έφερες! λέει μ' ένα χαμόγελο ο παπατζής Είσαι από τα πουλιά που δεν πιάνονται.

Και χωρίς να διαμαρτυρηθούν πειράκι' οι δυο τραβάνε για το «χωράφι» το κρατητήριο της Γενικής Ασφάλειας.

Μά όμως που καταφθάνει ένας Σύμμαχος. Ένας Άγγλος στρατιώτης. Ήνιάται όμως εφονικά το μεγάλο ζήτημα της συνεισησεως. Την κατάσταση σώζει μια κρατούμενη που βρίσκεται εκείνη τη στιγμή στο γραφείο. Έσοκολισμένη, φοδερός σατάνας, ξέρει να συνεισησει σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου. Έτσι συνεισησει και με τον στενωχωρημένο Άγγλο. Πρόκειται για μια κομικοτραγική έρωτοδουλειά. Ο Άγγλος γνώρισε μια νέα, διασκεδασμαί της, σκόρπισε ένα σωρό λεφτά, της έδωσε επίσης και χρήματα για να του κρατήσει συντροφιά ως το πρωί. Μόλις όμως πήρε κι' αυτά τα λεφτά η κοπέλλα τον έδιωξε.

— Είπατε Ο.Κ. Τζόνι! του δήλωσε. Άλλά ο Άγγλος δεν μπορούσε να καταλάβει τι είδους Ο.Κ. (έν τάξει) ήταν αφού τον άφησε ο «έρας» του να κοιμηθεί μόνος. Κι' είχε καταφύγει στη Γενική Ασφάλεια για βρούνη την κοπέλλα οι αστυνομικοί και να πάρη πίσω τα λεφτά του... Εύτυχος η «κοπέλλα» ήταν γνώστη στην αστυνομία. Δεν άργησε να βρεθεί κι' η υπόθεσις τακτοποιήθηκε, προς μεγάλην ευχαρίστηση του Άγγλου φιλέλληνας.

Νά κι' άλλο ένα σπαρταριστό έπεισόδιο:

Με συνοδεία ενός χωροφύλακος της υποδιοικήσεως Πυριτοδοποιείου φτάνει στο γραφείο του αξιωματικού της υπηρεσίας ένας... συμπαθής άνθρωπος. Τα χέρια του είναι κομμένα από τον καρπό. Τον έχουν φέρει μαζί μ' έναν κύριο που έχει πέσει θύμα κλοπής. Κάποιος του πήρε γυδόνια χιλιάδες δραχμές από την τσέπη του παντολινού του, μέσα στο λεωφορείο του Πυριτοδοποιείου. Ο κλέφτης όμως έχει εξαφανισθεί κι' ο άνταρης έχει συλληφθεί ως συνεργάτης του.

Ώστόσο διαμαρτυρείται.

— Πώς να κλάω, κύρ; κόπτονται: «Εμένα τα χέρια μου μού άσπιναν από «έκκρηξη νύχνης». Πολλά λεμνία στην αγορά. Είμαι πεντάρογανος. Σαν ξερό κλαρί τσakisμένο. Άδρος έγινε. Όσο για το συνεταίρο μου θα σάς τον φέρω αύριο.

— Πούδς είναι ο συνεταίρος σου;

— Ένας που παλιά ζητιανεύαμε μαζί στην Πελοπόννησο. Γι' αυτό τον λέω συνεταίρο. Μά τώρα εργάζομαι τίμια. Δεν είμαι κλέφτης. Με ξέρει όλη η αγορά.

Κι' όμως κάποιο λάκκο έχει η φάβα. Η κλοπή έγινε. Κι' ο αστυνομικός λέει στον άνταρη:

— Θα κοιμηθείς στο κρατητήριο. Κι' αύριο το πρωί θα βρούμε και το συνεταίρο σου. Γιατί είναι βέβαιο ότι πάκειται περί συνεργασίας. Όταν βέλη κανείς να κλέβη κλέβει, και χωρίς χέρια.

Και η παρέλασις κακοποιών και υπόπτων συνεχίζεται.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η πολυθρόνα της καλλονής

Όλες οι γυναίκες θέλουν να έχουν ωραία σιλουέτα, συγχρόνως όμως βαρουνίστρες να κάνουν την απαρτιση γι' αυτό γυναικεία. Για να λύση λοιπόν το πρόβλημα, η κ. Άντα Ντελφίν, διευθύντρια ενός αμερικανικού ινστιτούτου καλλονής, συνιστά στις δούλους της να ξεπλύνονται με μια κουβιστή πολυθρόνα και να ταλαντεύονται επί πολλή ώρα. Έφαρμόζει μάλιστα και στο ίδιο το σώμα της αυτή την κόρυ.

Οι ταλαντεύουσες πρέπει να παρακολουθούν μ' ένα «μετρονόμο», ώστε να έχουν τον ρυθμό των ταλινών της καρδιάς. Οι γάμπες πρέπει να είναι λίγο αναστατωμένες, έτσι που να σχηματίζουν ώριμη γωνία με τον κορμό. Κατά την κ. Ντελφίν, η μέθοδος αυτή είναι άριστη όχι μόνο για τις διατήρησις της σιλουέτας, αλλά και για να επιδράσουν οι εσωτερικές χημικές δυνάμεις στους ιστούς του προσώπου!

ΟΣΑ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ για την άσφυξία

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Δεν λείπει βέβαια το όξυγόνο απ' την ατμόσφαιρα. Αποτελεί περίπου το ένα πέμπτον του αέρος που αναπνέουμε. Κι' όμως, κάθε χρόνο, εκατοντάδες χιλιάδων άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο πεθαίνουν από έλλειψη οξυγόνου, δηλαδή από άσφυξία!

Τα θύματα της άσφυξίας φτάνουν στο ένα τέταρτο εκείνων που πεθαίνουν από καρκίνο, κι' είναι 18 φορές περισσότερα απ' τα θύματα της διφθερίτιδος και 40 φορές πιο πολλά απ' του τυφού. Οι άσφορμες της άσφυξίας είναι πολλές και διάφορες, 60% των περιπτώσεων συμβαίνουν στον τοκετό. Κάθε παιδί γεννιέται σε μια κατάσταση έλαφρας άσφυξίας. Συνήθως, αρχίζει άμέσως ν' αναπνέει. Άν όμως διαρκέσει πολύ ο τοκετός, ή αν η μητέρα πάρε μεγάλη δόσι καταπραυντικού φαρμάκου για τους πόνους, το θρέφας έχει χρώμα κλωμό κι' άσπρο. Στις περισσότερες περιπτώσεις, σώζεται με μια απλή άφαίρεσι της βέννας που φράζει το λαιμό του, και μ' ένα καλό τρίψιμο του δέρματος. Άλλοτε όμως οι γιατροί δεν κατορθώνουν να το διατηρήσουν στη ζωή.

Με την έλλειψη οξυγόνου, πεθαίνουν τα κύτταρα του σώματος. Η απόσυνθεσις των κυττάρων του εγκέφαλου εκδηλώνεται πρώτα με άναισθησία: Δυσχεπτά της ώρας είναι συνήθως το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που μπορεί ν' αντέξει ένας άνθρωπος χωρίς οξυγόνο.

Τα ιατρικά χρονικά αναφέρουν περιεργότατες περιπτώσεις άσφυξίας.

Ένας έπιχειρηματίας έτρωγε τα Χριστούγεννα μαζί με την οικογένειά του, όταν έξαφνα πετάχτηκε απ' τη θεία του, έκαμε μερικά θημάτα, σωριάστηκε κάτω και ξεψύχησε πριν φτάσει ο γιατρός. Ένα μεγάλο κομμάτι κρέας του είχε φράξει το λαιμό.

Άλλοτε πάλι ένα παιδάκι έπαθε το ίδιο από ένα καρύδι, που δοκίμασε να καταπιεί όλοκληρο.

Ένα αγοράκι πάλι, που είχε κάμει έγκλημα στις άμυνδάλες, μελάνιως έξαφνα και δεν μπορούσε ν' αναπνέει. Εύτυχως, βρισκόταν στο νοσοκομείο. Ο γιατρός επενέβη άμέσως κι' έβγαλε ένα κομμάτι πηγμένο αίμα, που του είχε φράξει το λαιμό.

Ποιές πρώτες βοήθειες μπορούμε να προσφέρουμε σ' ένα θύμα άσφυξίας, ως ότου φτάσει ο γιατρός; Η άσφυξία είναι προοδευτική. Περνάει από 3 διαφορά στάδια. Το πρώτο είναι το «στάδιον της κατάπνωσης». Το θύμα χάνει τις αισθήσεις του, μπορεί όμως να καταπιεί κι' η καρδιά του λειτουργεί κανονικά. Μπορεί να συνέλθει εύκολα, αν λειφή η αίτια της άσφυξίας. Έκείνο που του χρειάζεται, είναι άφθονος αέρας. Φροντίζουμε λοιπόν να μείνει σε ζεστασιά, λύνουμε κάθε τι που σφίγγει το σώμα του (π.χ. το λαιμόδετη), διευκολύνουμε με κάθε τρόπο την αναπνοή του.

Το δεύτερο στάδιον είναι των σπασμών. Έκτός της τελείας άναισθησίας, απ' την οποία δεν μπορεί να συνέλθει, το θύμα έχει επίσης και σπασμούς στους μυς των σιαγόνων και του λαιμού, το στόμα του σπρωκνέται, παθαίνει άιμορραγίες απ' τη μύτη και το στόμα και έμετοι.

Σ' αυτό το στάδιον, ώφελει πολύ η τεχνητή αναπνοή. Άν δεν ξέρετε να την εφαρμόσετε, κάνετε το κάθε τι για να δώσετε στο θύμα αέρα. Χώνετε άναμεσα στα δόντια του ένα μολύβι ή κάτι άλλο που να κρατή άνοιχτό το στόμα του. Τον ξεπλύνετε με το πλευρό και σπρώχνετε το κεφάλι του προς τα πίσω έτσι που ν' άνασπκωθεί όσο το δυνατόν το σάγιον του.

Οι σπασμοί, η άιμορραγία κι' οι έμετοι έμποδίζουν άκόμη περισσότερο την αναπνοή, κι' έτσι άκολουθεί συνήθως το τρίτο στάδιον. Το σώμα χαλαρώνεται, πιά τελείως, το δέρμα παγώνει, η άναπνοή γίνεται άραιή κι' άδύνατη. Μόνο με οξυγόνο, διοχετευόμενον απ' εύθείας στους πνεύμονες, μπορεί ίσως άκόμη να σωθεί η ζωή.

Σε οποιαδήποτε περίπτωση, προσπαθούμε να βρούμε τι πράγμα φράζει το λαιμό του θύματος και να το τραβήξουμε έξω με τα δάχτυλα.

Το δυνατό κι' έπισημωμένο κύτταρο στην πλάτη, όταν «πνιγί» κανείς από γαργό, ή ποτό, έχει την έπιστημονική του έξήγησι: Συμπιέζει τους πνεύμονες και τους βοηθεί να διώχουν το ζέον σώμα, που προκάλεσε αυτή την αρχή άσφυξίας.

Μοντέρνα παιγνίδια

Το «υπερ - θαύμο» της φτενίνης αμερικανικής αγοράς παιγνιδιών ήταν μια καουτσουκένια κουκλα με «μαγικό» δέρμα, που μπορεί να πουδρωθεί και που μουρίζει στον ήλιο όπως μιας ζωντανής γυναίκας! Άλλα θαύματα ήταν τα ηλεκτρικά τραινάκια που σφύριζαν αυτόματως κι' έβγαζαν ένα άσομο κοινό, τα τηλεφώνια που λειτουργούσαν όπως τα κανονικά, τα ούτοκινιτάκια που στοματούσαν σε ώρισμένα σημεία κι' έπαιρναν μόνο τους θέσι δίπλα στο δρόμο, κλπ.

Η «πιο γλυκιά καλλονή» του Χόλλυγουντ

ΚΑΘΕ μεγάλη «βεντέτα» του αμερικανικού κινηματογράφου έχει μια ζωή γεμάτη από άπροσδόκητες εκπλήξεις και εφονικές ευνοίες της τύχης. Και όμως η όμορφη Λίντα Νταρνέλ άρχισε τη ζωή της με μικρές απογοητεύσεις, που πολλές φορές άποκαρδιώνουν και βυθίζουν στην απόγνωση ένα κορίτσι που κάνει τρελλά όνειρα για το μέλλον του...

«Στο Ντάλλας του Τεξάς, όπου γεννήθηκα, αναφέρεται η ίδια, οι ήμερες μου περνούσαν με μια φριχτή μονοτονία, που τίποτε δεν μπορούσε να τη διασκεδάσει. Ούτε κι' αυτά άκόμη τα πρώτα άθωα και τρυφερά έρωτικά ειδύλλια! Σε ηλικία 16 χρόνων είχα βαρεθεί τ' άνιαρά μαθήματα του Κολλεγίου και η μόνη μου εύχαρίστησις ήταν το διάβασμα διαφόρων θεατρικών έργων. Με τη μελέτη αυτή περνούσα τα βράδια μου κι' έκανα όνειρα για τη μελλοντική ζωή μου. Ήθελα να γίνω ηθοποιός του θεάτρου και μάλιστα, αν πετύχαινα, «σάορ» του κινηματογράφου.

Όλες όμως αυτές οι τρελλές ιδέες μου την ήμερα μου φαίνόντουσαν άπραγματοποίητες. Πηδούσα τότε σαν άγριοκόριτο στη ράχι ενός αλόγου, από εκείνα που είχαμε στο κτήμα μας κι' έφευγα μ' ένα φρενήρη καλπάσο για μακρινούς περιπάτους... Η έξοχή, με την ειρηνική θέα της και την βαθειά σιωπή της, καταπράυνε τις θύελλες που ξεσπούσαν στην καρδιά μου. Κι' όταν γυρίζα, ήμουν πιο λογική και προσηπούσα να χαράξω ένα πιο πρακτικό μέλλον...»

Η Λίντα Νταρνέλ ήταν τότε ένα παράξενο κορίτσι, γεμάτο ένθουσιασμούς και ψυχρές σκέψεις, ένα κράμα αντίθεσεων, όπως το αίμα που τρέχει στις φλέβες της και που είχε σκυτοεζικό, ίρλανδικό, γαλλικό και πολωνικό! Σ' αυτές άλλωστε τις διασταυρώσεις των προγόνων της χρωσάει την άσυλληπη γλυκύτητα της όμορφιάς της. Μία ήμερα, ήταν τότε 18 χρόνων, ξεκίνησε για τη μεγάλη περιπέτεια για να γίνει «βεντέτα». Είχε μερικούς γνωστούς στο Χόλλυγουντ και χωρίς πολλές δυσκολίες κατάφερε να της «γυρίσουν» μια δοκιμαστική ταινία. Η επιτυχία της ήταν ίκανοποιητική, αλλά οι ειδικοί του στούντιο άρχισαν να κουνούν άρνητικά το κεφάλι τους.

Είσαοτε πάρα πολύ νέα άκόμη! της είπαν. Άργότερα βλέπουμε... Να μιάς στέλνεται κάθε έξη μήνες φωτογραφίες σας για να βλέπουμε την άνάπτυξί σας...

Η Λίντα άπογοητεύθηκε στην αρχή κι' ώρκίσθηκε να μη ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ. Έπειτα όμως άλλαξε γνώμη και κάθε έξαμνο έστελνε τακτικά τις φωτογραφίες της. Έτσι πέρασαν δυο χρόνια και η όμορφη Λίντα κουράσθηκε από αυτή την μάταιη άνάμνη. Στο τέλος του τετάρτου εξαμήνου έβαλε με κρύα καρδιά μερικές φωτογραφίες της σ' ένα φάκελλο και τις ταχυδρόμησε ψιθυρίζοντας:

— Κι' αυτές θα ήθνα χαμένες! Μά είναι οι τελευταίες που τους στέλνω!...

Έκπληκτη όμως, ύστερ' από λίγες ήμερες, έλαβε ένα τηλεγράφημα να πάρ άμέσως στο Χόλλυγουντ. Η Λίντα έγκατέλειψε για δεύτερη φορά το Ντάλλας με την άπόφασι να μη ξαναγυρίσει σ' αυτό. Και δεν ξαναγύρισε. Όταν μπήκε στο γραφείο του διευθυντού της εταιρείας που την έκάλεσε, απλώθηκε εφονικά μια άπόλυτη σιγή. Όλοι στάθηκαν και κύτταξαν με θυμασμό αυτή την όμορφη νέα, που έρχοταν να κατακτήσει το Χόλλυγουντ. Την προσέλαβαν χωρίς πολλές διατυπώσεις και η Λίντα Νταρνέλ άρχισε να «γυρίζει» το πρώτο της φιλμ, το «Σε νοσοκομείο γυναικών» και άμέσως κατόπιν το «Σημάδι του

Ζορά» και την περίφημη ταινία «Ο στραγγαλιστής των γυναικών».

Οι τρεις αυτές θριαμβευτικές έπιτυχίες την έκαναν διάσημη. Ο σκηνοθέτης Ρουμπέν Μαμουλιάν ένθουσιασθηκε τόσο από το θεληντρό της και την τέχνη της, ώστε δεν δίτασε διόλου να της δώσει το μεγαλύτερο γυναικείο ρόλο στο φιλμ «Αίμα και άμμος» που «γυρίσε» έσχατως, ζωντανεύοντας με τον πιο άριστοτεχνικό τρόπο το περίφημο μυθιστόρημα του Μπλάσκο Ιμπάνιες «Ο ματωμένος στίβος».

Ύστερ' από την ταινία αυτή, που θεωρείται ως μία από τις ώραιότερες της τελευταίας παραγωγής, όλοι οι ειδικοί άναγνώρισαν ότι η Λίντα Νταρνέλ είναι «η πιο γλυκιά καλλονή του Χόλλυγουντ».

Η Λίντα ζή σήμερα σ' ένα μικρό έξοχικό σπίτι, κοντά στο Λος Άντζελες. Δεν παντρεύθηκε άκόμη, ούτε κανένας μεγάλος έρως έχει άναστατώσει, μέχρι τις στιγμές της ζωής της. Ο μόνος στενός φίλος της είναι ο Πάβ Μιούνι, ο «δοσκαλός» της, όπως τον λέει, γιατί μαθαίνει από αυτόν όλα τα μυστικά της κινηματογραφικής τέχνης.

Η μεγάλη «βεντέτα» έσκαλουθεί να είναι δεινή ίππεύτρια και κάνει κάθε πρωί με το θυμαίο αλόγο της λίγη ώρα ίππασία, πριν ξεκινήσει για το στούντιο. Για τον έρωτα έχει περιέργες ιδέες και για το γάμο, άληθινά πρωτότυπες. Το έρωτικό αίσθημα για την Λίντα Νταρνέλ έχει ένα τραγικό χαρακτήρα που δεν πρέπει κανείς να τον άγνοη, γιατί άλλίως προτείνει μαζί ο ίδιος την καταστροφή του. Όσο για το γάμο, πιστεύει ότι μόνο οι μεγάλοι έρωτες πρέπει να καταλήγουν σ' αυτόν, γιατί μόνο αυτοί μπορούν ν' αντέξουν στη «φθώρα» της συνειδήσεως. Τα μικρά αίσθήματα, τα έρωτικά καριπίοτα και τα τρελλά ειδύλλια βρίσκουν στο γάμο τον πιο άσπνο έχθρο τους!

Α. ΜΙΛΛΕΡ

Ο Σινάτρα χαρίζει άνακτιρες

Άγνωστος άκόμη το 1943, ο Σινάτρα έχει γίνει σήμερα διάσημος. Το 1945 κέρδισε 145.000 δολάρια και το 1946 1.000.000. Η γκαρνταρόμπα του περιλαμβάνει 50 κοστούμια, 25 παλτά σπόρ, 100 πανταλόνια και 60 ζευγάρια παπούτσια. Μέσα στα τρία τελευταία χρόνια, χάρισε στους πολυάριθμους φίλους του... 10.000 άνακτιρες, δηλαδή από 10 την ήμερα!

Η Λίντα Νταρνέλ φημίζεται για το έλκυστικό χαμόγελό της

ΧΙΟΝΙΑ ΤΑ ΜΑΜΙΑ

ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΜΕΣ' ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μέσ' στην ευρύχωρη αναπαυτική πολυθρόνα του, μπροστά στο καλοαναμένο τζακι ο Παύλος Τζανιδής όνειρευότανε μ' ανοικτά μάτια. Τα πόδια του ακουμπούσαν απάνω σε μια κατσοπρη προβιά. Και το λυσιό του ταξίδευε άλλοι, μικρού, σε παρασμένον. Στην εποχή της νεότητος την άξενιασπι κι' εγώστηκη όταν ο άνθρωπος δεν συλλογιέται παρά το πως θακαλοπεράσει, θα δημιουργήσει περιπέτειες, θα τρυφήσει το μέλι του έρωτος απ' τα χείλια των γυναικών. Στα νεατά του ο Παύλος Τζανιδής ήταν εκείνο που λένε στην καθομιλουμένη κατακτητής. Οι γυναίκες γυρούσαν τον έρωτά στην αγκαλιά του. Καμία τους όμως δεν είχε καταφέρει να τον δονήσει πραγματικά. Όλες περατικές, όλες περιπέτειες της στιγμής, έρχονταν για να φύγουν και να δώσουν τη θέση τους σ' άλλες. Μερικές απ' αυτές είχαν φύγει με διακρισί, χωρίς διαμαρτυρίες και κλάματα. Άλλες πάλι είχαν συγκατατεθεί να φύγουν με θόρυβο και ξεσπάσματα κούραστικα. Όλες όμως, είτε έτσι είτε αλλιώς, είχαν φύγει από τέλει, χωρίς να αφήσουν ούτε τα ίχνη των φιλιών τους στα χείλια του. Κι' ύστερ' από χρόνια, όταν πιά η νεανική φλόγα είχε κάπως άρχειν και ο σύγν. ο άξενιαστος νεαρός αποφάσισε να νοικοκυρευτεί λιγώτερο με τις απόψεις τις καρδιάς, περισσότερο με τις προτάσεις της λογικής. Και είχε παντρευτεί μια γυναίκα πλούσια, που η περιουσία της, διηλα στη δική του, δημιουργήσε εν' ατμόσφαιρα οικονομικό εύνοιο. Κι' από κεί και πέρα η ζωή του είχε κυλήσει μέσ' στην ομοιομορφία της ευτυχίας: Δουλειές που μεγάλωναν την περιουσία του, ταξείδια στο εξωτερικό, εμφάνισις, αριστοκρατία. Μια σκία μοναχά έπεσε στη φωτεινή ζωή του. 'Η έλλειψις ενός παιδιού. Πραγματικά, σ' όλη τη μακρά συζυγική ζωή του, το παιδί δεν είχε φτάσει για να του ολοκληρώσει την ευτυχία. Και μιά μέρα, η γυναίκα του πέθανε άφροντας του μια βαθεία πίκρα, μια μεγάλη μοναξιά και την περιουσία της. Τι να την κάνη σ' αυτό; Τι να κάνει με τον χρειαζόντουσαν. Ν' αγοράσει τη στοργή; Τόβρισε κουτό κι' άσκησιν... Κι' έτσι, ο Παύλος Τζανιδής έμεινε χρόνια τώρα μόνος του έρημος και πλούσιος, βλέποντας κάθε μέρα στον καθρέφτη του κι' από ένα κοινούργιο άσχημ' από μαλά του...

...Κι' απόψε, άφινε τον έαυτό του να τρυφή ευτυχία στο παρελθόν, στο άξενιαστο παρελθόν που τουδινε ξανά την εικόνα τη δική του χαρούμενη, άξενιασπη, γελαστή, σαν ένας μαγικός καθρέφτης... Κι' οι γυναίκες, όλες όσες είχαν περάσει απ' την αγκαλιά του, ζυγνούσανε μιά-μιά, για να του χαρίσουν νεανικά χαμόγελα και φιλιό... Ναι, όμως μιά απ' όλες ξεχώριζε στη φαντασία του: Ήταν η μικρή Κατερίνα με τα κατμαύρα λυγμένα μάτια. Αυτήν, τώρα το καταλάβαινε, την είχε αγαπήσει λιγάκι περισσότερο ο αδιάφορος έρωσής του παλιού καιρού... Κι' ύστερ, όταν την άφισε, ένοιωσε μιά λύπη κι' αρκετή τυφή. Κι' η Κατερίνα όμως είχε ακολουθήσει μοίρεια την τύχη της... Και μόνο ύστερα από κάποιον, την ξαναείδε, όταν εκείνη τουγράψε δυό λόγια, για να του αναγγείλη κάτι απλά: Πως είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί, ένα αγοράκι, το γυιό του!... Τουγράψε ακόμα πως αυτό δε δημιούργησε γι' αυτόν καμμία παραπάνω, σία υποχρέωσι. Αυτή έννοιωθε πως ήτανε δυνατή για να αναστρέψι το παιδί της, μόνη της το παιδί τους πούχε τα ίδια χαρακτηριστικά του αγαπημένου της και που, θα της τον θυμίζει πάντοτε.

Αυτό το παιδί, τί νάχε γίνει άραγε; Κι' η Κατερίνα; Ζούσε; Ποιος νάξερε... Σιγά, σιγά, ο γέρος κύριος σκεπτόθηκε απ' την πολυθρόνα του, φώνησε τον υπηρέτη του, και διευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρά του, για να κοιμηθ' ο μόνος του, για να μην τον πειράξει ο γέρος κύριος, ο μόνος μέσ' στο άπέραντο μέγαρο, μόνος και στη ζωή...

Στη μέση της νύχτας, τον ξύπνησε ένας κρότος. Ανοκάνθηκε στο κρεβάτι του και πρόσεξε. Κι' άλλος κρότος ακούστηκε, απ' το μέρος της βιβλιοθήκης - εκεί που βρισκότανε το χρηματοκιβώτιό του. Ο Παύλος Τζανιδής ήτανε γενναίος. Πήδηξε κάτω απ' το κρεβάτι του, φόρεσε μιά ρούπα και πήρε το πιστόλι του. Προχώρησε προς την πόρτα της βιβλιοθήκης στα σκοτεινά. Ύστερ, άνοιξε σιγά, σιγά την πόρτα, κι' απότομα έστριψε το διακόπτη. Το φως πλημμύρισε το δωμάτιο. Ένας άντρας, σκυμμένος μπροστά στο ανοιγμένο χρηματοκιβώτιο, γύρισε απότομα.

Ήταν ένας νέος, κλωμός ο κλέφτης. Σήκωσε τα χείρια του ψηλά, και περιμένε. Ο γέρος κύριος τον πλησίασε. Τουάξε τις τσέπες, είδε πως δεν είχε μαζί του όπλο, και του είπε: - Κάσε εδώ, στην πολυθρόνα και μην κουνήσης ώσπου να τηλεφωνήσω στην αστυνομία... Ο νέος έκασε αμήλπως. Ο γέρος πλησίασε το τηλεφώνον, ενώ τον κτύπησε πάντα. Πήρε τον πρώτο αριθμό, κι' ύστερ, απότομα, κρέμασε πάνω το ακουστικό. Αυτά τ' άδυνατα, κλωμά χα-

ρακτηριστικά του κλέφτη, κάτι του θυμίζανε... Τι όμως; - Ποιος είσαι; του φώναξε. - Ένας κλέφτης, απάντησε ο άλλος βραχνά. - Την κάνεις καιρό αυτή τη δουλειά; - Πρώτη φορά απόψε... Γι' αυτό και την έπαθα σαν άξενιασπη. - Σαφικά, ο Τζανιδής του πιάσε το χέρι. - Που σε ξέρω; τον έρωτήσε; κτυπάζοντάς τον στα μάτια. - Ο νέος σήκωσε τους ώμους του. - Πουθενά... Που μπορεί να συναντηθούν οι δρόμοι μας; - Ζης μονάχος σου; - Όχι. - Έχεις οικογένεια; - Τί σημασία έχει αυτό;... Τηλεφώνω στην αστυνομία να τελειώνουμε. - Ο Τζανιδής πέταξε το πιστόλι. - Όχι... Προτιμώ να φύγεις... του είπε. - Ο νέος τον κτύπησε εκπληκτός. - Να φύγεις;... - Ναι!... Πάρε κι' αυτά. «Αυτά» ήταν ένα μάτσο χαρτονομίσματα. Ο νέος έκρυψε και του φίλησε το χέρι, δακρυοσπώντας. - Σας ευχαριστώ... του ψιθύρισε. Κι' εγώ... κι' η μητέρα. - Κι' η μητέρα σου; - Γι' αυτήν αποφάσισα να κλέψω... Με μεγάλωσε με στερήσεις δικές της, μα τώρα κουράστηκε. Δεν μπορεί να δουλέψη... Εγώ μόνον σ' ένα γράφειο, και με διδάσανε... Τι σας νοιάζει όμως εσάς;... - Επόμεν, τον κτύπησε στα μάτια ο γέρος. - Πως τη λένε τη μητέρα σου; - Κατερίνα... - Ένα φως κάπτερο θαμπώσε τα μάτια του γέρου. Ένας καθρέφτης απέναντί του, έδειξε πίσω τα δικά του γερασμένα χαρακτηριστικά, ύστερ κτύπησε το νέο, τα χαρακτηριστικά ήταν τα ίδια!

Ο ΑΠΑΤΟΥΣΑΤΕ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΣΑΣ;

Τι άπκντουν οι Παρισινές κυρίες

Ακολουθώντας το σύστημα του γνωστού αμερικανικού «Ινστιτούτου Γκάλλοπ», που σφυγμομετρεί για κάθε ζήτημα την κοινή γνώμη των Ηνωμ. Πολιτειών μ' ένα ειδικό δημοψήφισμα, ένα γαλλικό περιοδικό απευθύνθηκε σε μερικές παντρεμένες Παρισινές και τις ρώτησε: «Αν σ' απάτουσατε τον σύζυγό σας με τον ήθοποιό του κινηματογράφου που προτιμάτε; Και ποιός είναι ο ήθοποιός αυτός;» Οι απαντήσεις που συγκέντρωσε συμπυλαμάνονται στον παρακάτω πίνακα. Μην προσπαθήτε ωστόσο να βγάλετε συμπεράσματα απ' αυτόν για το ποσοστό των γυναικών που είναι ή που κλίνουν να γίνουν άπιστες. Οι απαντήσεις δείχνουν απλώς και μόνον ότι οι μισές απ' τις γυναίκες που ερωτήθηκαν, δεν απέκλεισαν κατ' αρχήν την πιθανότητα της απιστίας, υπό τους όρους που τους παρουσιάσθηκε το ζήτημα. Είτε όμως πολύ πιθανόν ότι, αν είχαν τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους, θα δοκίμαζαν μιά πικρή απογοήτευση. Θα πιστοποιούσαν δηλαδή ότι το είδαλό τους δεν είναι παρά ένας κοινός άνθρωπος, σαν όλους τους άλλους... και τότε θα προτιμούσαν πιθανότατα τον άντρα τους!

Επώνυμο	Ηλικία	Έχετε παιδί;	Θ' απάτουσατε τον άντρα σας μ' ένα ήθοποιό; Και με ποιόν;
Γαλλίος	26	Όχι	Αγαπώ πολύ τον Πιέρ Μπλουά, και πιστεύω πως δεν θα μπορούσα ν' αντίσταθα στον πειρασμό!
Ανέρος	34	Μία κόρη 6 ετών	Βλέπω πάντα μ' ευχαρίστηση τον Γκαρύ Κόμπερ. Δεν πιστεύω όμως ότι θα φτάνα ως εκεί.
Πολίτης	42	Όχι	Ο 'Ερρολ Φλυν είναι ο μόνος άντρας που μ' άρεσει αληθινά, επομένως, αν είχα την ευκαιρία...
Υπάλληλος	25	Δύο κόρες	Μετανοιώνω γιατί απάτησα ήδη μιά φορά τον άντρα μου και δεν ένιωσα να ξαναρχίσω. Ωστόσο μ' άρεσει πολύ ο Π. Γουίλμ.
Νοικοκυρά	54	Ένα γυιό 26 ετών	Δεν πηγαίνω ποτέ στον κινηματογράφο.
Υπάλληλος	31	Όχι	Ο ήθοποιός που προτιμώ είναι ο Χάμφρεν Μπόγκαρτ. Δεν ξέρω όμως τι θα μπορούσα να κάνω. Δεν το σκέφθηκα ποτέ.
Στενογράφος	21	Ένα αγοράκι 11 μηνών	Δεν είναι ασχέμος ο Σαρλ Μπουαγιέ. Άλλα... προτιμώ τον άντρα μου!
Ανεργός	63	Όχι	Είμαι πολύ γρηά τώρα. Αν είχα όμως 30 χρόνια λιγώτερα... Αγαπώ τόσο το Σαρλ Μπουαγιέ!
Στενογράφος	23	Ναι	Ο Ζαν Μαρλ είναι γάμος. Μα κι' εγώ είμαι μιά γυναίκα του καθήκοντος.

Παπεύσια από άλλους

Έχουν άρχειν να κατασχεμαζώνται στο Ρέντιμ-πουρν της Αυστραλίας παπούσια από αλουμίνιον, προερχόμενα από παλιά κι' άχρηστα αεροπλάνα. Ζυγίζουν μόλις 85 γραμμάρια (30 περίπου δράμια) το ζευγάρι. Είναι αδιάβροχα, ζεστά το χειμώνα και δροσερά το καλοκαίρι. Δεν χάνουν ποτέ τη φόρμα τους κι' είναι εξαιρετικά κοψιά.

Οι περιπέτειες της δούκισσας ΝΤΕ ΛΟΝΓΚΕΒΙΛ

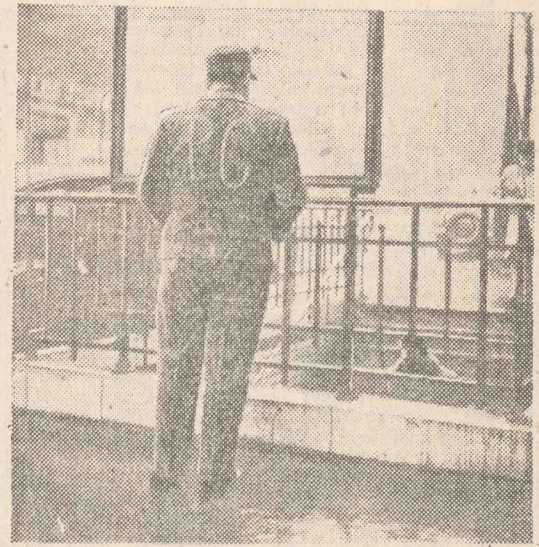
Η Άννα Γενεβιέθ ντε Μπουμπόν, δούκισσα ντε Λονγκεβίλ, ενδιαφερόταν για τη θρησκεία κι' αδιαφορούσε για τον έρωτα ως την ημέρα που η μητέρα της της είπε ότι θα την πηγαίνε σ' ένα χορό της Αύλης. Για την Άννα Γενεβιέθ, η απόφαση αυτή ήταν ολότελα απροσδόκητη. Έτρεξε άμέσως στην ηγουμένη της μονής Καρμλιτών και ρώτησε τι έπρεπε να κάνει: να εκτεθ' στους πειρασμούς του κόσμου ή να παρακούσιν στις διαταγές της μητέρας της; Η ηγουμένη κάλεσε τότε σε σύσκεψη όλες τις μοναχές, που, έπειτα από πολλήν συζήτηση, έβγαλαν την απόφασή τους. Η νεαρή πριγκίπισσα θα πηγαίνε στο χορό, αλλά θα φορούσε κατώ από το φόρεμα της ένα χονδρό ράσο, που... θα την προφύλασσε από κάθε πειρασμό. Κόπος χαμένος! Η Άννα Γενεβιέθ έφυγε νουτεμένη από το χορό. Ο μικρός πτερωτός θεός είχε κιόλας εγκατασταθ' μέσα στην ψυχή της και σε λίγο παντρευόταν τον δούκα ντε Λονγκεβίλ.

Το σώμα της, όμως, παρέμεινε στην άγνη. Και αφού παρέμεινε στην άγνη, όλες τις φρικαλεότητες του εμφυλίου πολέμου, που έμειναν τότε στη Γαλλία, τον εγκατέλειψε. Η Άννα Γενεβιέθ δεν είχε πιά κανένα άλλον όδηγο εκτός από το έφημερο καπρίτσιο της. Ο πόλεμος αυτός είχε γίνει η ζωή της. Ζούσε όλες τις περιπέτειες του έπαρνε μέρος στις συρράξεις, προκαλώντας σ' όλους το θαυμασμό με το θάρρος και την τόλμη της και συμμαριζόταν τους κινδύνους και τις κακουχίες των στρατιωτών, μέσα στα στρατόπεδα και τα χαρακώματα ή πίσω από τα δοφράγμια, τα που έσπασαν ανόρετα οι επαναστάτες μέσα στο Παρίσι. Κατά την ανάμνηση αυτή περίοδο, τα «είδημα της δούκισσας δεν μπορούσαν να παραμείνουν σταθερά κι' αταλόμενα» στον ρυθμό της τρικυμίας ψυχής της που ζούσε μέσα σε αδιάκοπες συγκινήσεις. Ο άνθρωπος που αγαπούσε δεν είχαν ούτε αρχή ούτε τέλος. Έδώ ήταν ένας μεγάλος ευγενής, πιο πέρα ένας αξιωματικός ή ένας ακόλουθος. Όταν τελειώσε ο πόλεμος, η δούκισσα ντε Λονγκεβίλ ξαναγύρισε στο Παρίσι και εγκαταστάθηκε στο μέγαρό της. Είχε συνδεθ' τώρα μ' έναν έγγονο του περιφημού ναυάρχου ντε Κολινύ τον Μωρίς ντε Σατιγιόν, που τον αγαπούσε με πάθος και σεργνόταν σαν σκιά πίσω από τα βήματά της. Άλλά, σαφικά, ένας επικίνδυνος αντίπαλος είχαν εμφανισθ' στον ορίζοντα. Ο 'Ερρίκος της Γκιζης, ένας από τους άρχηγους της αντίθετου παρατάξεως, που είχε καταδώσει ως τα προχθές ακόμη την Άννα Γενεβιέθ με το μέρος του. Τώρα την καταδίωκε με την αγία πη του. Μιά μέρα, ο Σατιγιόν και ο δούξ ντε Γκιζι συναντήθηκαν στη Βασιλική πλατεία και τράβηξαν τα χείλη τους. Η μονομαχία τους κράτησε πολλήν ώρα, γιατί και οι δύο αντίπαλοι ήτανε δεινοί ξιφομάχοι. Στο τέλος, ο δούκας σκότωσε το νεαρό Μωρίς. Η δούκισσα ντε Λονγκεβίλ έκλαψε τον αγαπημένο της και για αρκετό καιρό ήταν απαρνήτορη. Όσο για τον δούκα ντε Γκιζι, δεν κατώρεσε ποτέ να κερδίση την αγάπη της και έπαυσε ανόρετα να καταδιώκη την Άννα Γενεβιέθ, βέβαιος ότι δεν θα μπορούσε να την συγκινήσει. Τη θέση του Σατιγιόν στην καρδιά της δούκισσας κατέλαβε άργω, ο περίφημος καρδινάλιος ντε Ρέτζ, που ήταν ο πνευματικός και ο συμπόλας της. Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής της, η δούκισσα ντε Λονγκεβίλ ίδρυσε ένα είδος ακαδημίας στο Πόρ-Ροαγιάλ όπου συγκέντρωνε τους σοφούς και τους επιστήμονες της εποχής της. Η ακαδημία αυτή έγινε ανόρετα το κέντρο μιάς μεγάλης μεταρρυθμιστικής κινήσεως, που είχε μιά σημαντική επίδραση στις θρησκευτικές αντιλήψεις της εποχής.

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΑΜΕΡΙΚΗ 1946

Γράφαμε και άλλοτε για την απέχθεια του Άλαν Στέφαν, που έκανε τον τίτλο του «Μίστερ Αμερική 1946» για τον τύπο της σημερινής Αμερικής. Την βρίκει αδύνατη και άκομψη. Γι' αυτό, δεν δέχθηκε να φωτογραφηθ' με την «Μίς Αμερική 1946», που κατά τη γνώμη του, έχει τα ίδια ελαττώματα με τις άλλες Αμερικανίδες. Στη θέση της προτίμησε μιά άλλη... πιο όμορφη νέα, που έλεγαν πριν από λίγο καιρό «Μίς Χάρις και Ύγεια». Στην Αμερική έγιναν τελευταία οι δοκιμές ενός νέου πυρσούλου, που ονομάσθηκε «Τσιαντά». Το μήκος του είναι 4 μ. 50 και το βάρος του 300 κιλά. Ο πυρσούλος αυτός αναπτύσσει ταχύτητα 1000 χιλιομέτρων την ώρα.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Έπειτα από ειδική σύσταση των ιατρών, οι γαλλικές αρχές επέτρεψαν σ' ένα Γερμανό αιχμάλωτο πολέμου να περιφέρεται ελεύθερος στο Παρίσι. Για ν' αποφευχθ', όμως, ο κίνδυνος δραπέτευσσε, έχει στην πλάτη του χιτωνίου του τα γράμματα «P.Q.» που είναι τα αρχικά των λέξεων «αίχμαλτος πολέμου».

Ο κ. Μωρίς

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Μιά μικρή, ζεστή καμρουλά. Δεξιά, κοντά στη σόμπα ο κύριος Βωζελέν καθαρίζει τα δόντια του με μία... καρφίτσα, διαβάζοντας εφημερίδα. Αντίκρου η γυναίκα του κεντάει, ενώ ο μικρός Τότης παίζει με τα παιχνίδια του. Παρατεταμένη σιωπή. Γλυκεία και ήσυχη οικγενειακή γαλήνη. Άξαφνα χτυπάει το κουδούνι).

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Ωραία! Ποιος διάβολος έρχεται να μάς άνησυχήση;

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ ΒΩΖΕΛΕΝ (μέσα της): Ή ώρα είναι έννιά. Δεν μπορεί παρά να είναι ο Μωρίς.

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ (στην υπηρέτρια που μπαίνει): Ποιος είναι;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ο κύριος Μωρίς.

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Πάει; Μά τι διάβολο, εδώ μέσα περνάει αυτός τη ζωή του; Ούφ!...

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ (σκυμμένη άπάνω στο κέντημα): Τό βέβαιον είναι...

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Τό βέβαιον είναι... πώς είναι Πέμπτη και είναι η πέμπτη φορά που έρχεται να μάς ενόχληση από την αρχή της εβδομάδας αυτός ο γελοῖος και συ βρίσκεις πως... τό βέβαιον είναι!...

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: "Ηθέλα να πώ...

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Πάψε!

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: Μην ερεθίζεσαι, καυμένο.

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Με σκότισες σου λέω! Κι' αυτός ο κύριος με σκοτίζει. Με σκοτίζετε κι' οι δύο σας. Έσύ φταις που τούδωσες τόσο θάρρος. (Σηκώνεται και βηματίζει άνησυχος). Μά αυτό είναι τρέλλα, επί τέλους, να μην μπορέ κανείς να μείνη ήσυχος στο σπίτι του. Έγώ δεν άνησυχώ ποτέ κανένα. Επί τέλους, βρέ άδερφέ, θέλω ν' απολαυδώνω την οικογενειακή γαλήνη. Κι' άξαφνα σου χτυπούν την πόρτα. Ποιος είναι; Είναι ο κ. Μωρίς! ("Έξω φρενών"). Και πάλι ο κ. Μωρίς! Διαρκώς ο κ. Μωρίς!... Πρέπει να τό πάρω άπόφασι, ότι δεν θα βρώ ήσυχία ποτέ. Αυτό είναι ισόβια καταδίκη!

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: Ο καυμένος νέος έχει τόσο λίγες σκέψεις!

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Είναι προστυχτάτος.

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ (συμβιβαστική): "Οχι δά...

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Και χωριάτης, άναιδής! "Οποιος χάνεται μέσα στα έννα σπία με τό χρονιάτικο, καί' άποκοπών, είναι αδιάντροπος. Αυτό λένε οι νόμοι κι' οι προφήται. Στο έσναλέω, ότι με σκότισες. "Όσο δέ γι' αυτόν τόν κύριο, δέν έννώσά να ξανακούσω τό δνομά του. (Στην υπηρέτρια). Είπες ότι είμαι εδώ;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Δηλαδή... είπα χωρίς να πώ... είπα... είπα...

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Είπες, δηλαδή πώς... είσαι κήνος!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Κήνος;

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Σου κακοφαίνεται; "Αν είναι έτσι δίνε του κι' έσύ. Μού έφεραν κι' αυτό τό τουβλο εδώ, που μού στοιχίζει ο κούκκος άπδών και τολμάει άκούμα να διασπούρεται! ("Η υπηρέτρια προσπαθεί να μιλήσει). Φτάνει! "Αποσέ με κι' έσύ ήσυχον. (Στη γυναίκα του). Ένώ θα περά-

σω στο σαλόνι κι' έσύ κάτσε και δέξου τόν κ. Μωρίς.

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: Καλά... καλά.

ΤΟΤΟΣ: Μπαμπά, θάρθώ κι' έγώ μαζί σου στο σαλόνι;

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ (στη γυναίκα του): Και να τού δώσης να καταλάβη, ότι μάς έχει γίνει τσιμπούρι.

ΤΟΤΟΣ: Θέλω να πάω με τόν μπαμπά! (Πιό δυνατά): Θέλω να πάω στο σαλόνι!

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Θα σωπάσης, βρέ; Με ζάλισες. (Στη γυναίκα του): Θα τού δώσης να καταλάβη — άκούς; — ότι οι επίσκεψεις του γίνονται πολύ συχνές. Κι' έπειτα, καταλαβαίνεις, μην τού μιλήσης με τό γάντι. Ο χωριάτης θέλει ένάμισυ χωριάτη.

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: Κι' αν με ρωτήση που είσαι;

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Θα τού πής ότι άνοιξε ή γή και με κατάρπτε.

(Βγαίνει άπό την πλαϊνή πόρτα, άκολουθούμενος άπ' τόν Τότη και μονολογώντας): Πέντε επίσκεψεις!... Πέντε... πέντε... σε πέντε ήμέρες! Είδα κι' άλλους αδιάκριτους. Άλλά σαν κι' αυτόν!...

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ (στην υπηρέτρια): "Ας περάση ο κ. Μωρίς.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΩΡΙΣ: Κυρία μου, περνούσα άπό τη γειτονιά σας και δέν μπόρεσα ν' αντίσταθώ στην επιθυμία ν' ανέβώ να δώ πώς είσθε.

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: Μίλα έλεύθερα. Δεν είναι εδώ. (Τού άνοίγει την άγκαλιά της). Μωρίς μου!

ΜΩΡΙΣ: Ναταλία μου!

Η κ. ΝΑΤΑΛΙΑ: Άγάπη μου!

ΜΩΡΙΣ: Άγγελέ μου! (Φιλούνται μ' δλη τους τη δύναμι).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Τό πένθιμο και παγωμένο σαλονάκι όπου κατέφυγε ο κ. Βωζελέν. Ένα κεράκι μισοσβύνει ρίχνοντας περιοσσότερη σκιά παρα φώς. Δυνατή βροχή χτυπάει τα τζάμια).

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ (καθισμένος στον καναπέ): Τι διάβολο δέν θα γκρεμοτσακιστή να φύγη!

ΤΟΤΟΣ: Μπαμπά, κρυώνω!...

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Κι' έγώ κοκκάλωσα εδώ μέσα! Μά την άλήθεια αυτός ο κύριος — που κερί και λιβάει να γίνη! — είναι ο πιό πρόστυγος άνθρωπος που γνώρισα. Θα είναι πιό βλάκας κι' άπό τη γυναίκα μου! Άλλά και ή ήλιθιότης της Ναταλίας δέν είναι όσια. Τη χήνα! (Τό ρολόγι χτυπάει δέκα). Νά σκέπτεται κανείς ότι είναι μία ώρα που ύφίσταται την κουβέντα αυτού του μανθονάλου, αυτού τού ζώου κι' άκούμα δέν βοήκε τόν τρόπο να τόν διώξη. Τι βλακεία!

ΤΟΤΟΣ: Μπαμπά, κρυώνω!...

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ (φτερνίζεσαι): Νά κι' άλλος γλεντίζες στη συντροφία μας; ή καταροή! (Ξαναφτερνίζεται). Ωραία, την άρπαξα για καλά! ("Έξω φρενών"). Α! φτάνει πιά. Βαρέθηκα επί τέλους. Άκουσε, Τότη. Πήναινε σιγά-σιγά ν' άκούσης πίσω άπό την πόρτα τί λέει ή μαμά σου κι' ο κ. Μωρίς και νάσθης να μού πής.

ΤΟΤΟΣ: Θα μού δώσης λεπτά να πάω καραμέλλες;

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Θα σου δώσω. Πήγαινε.

(Περνάει πολλή ώρα. Ο κ. Βωζελέν πηγαίνόσεται σαν λιοντάρι μέσα στο κλουβί του. Έξω ή βροχή δυναμώνει. Τό ρολόι χτυπάει έντεκα. Επί τέλους ο Τότης έρρεται).

ΤΟΤΟΣ: Μπαμπά, μπαμπά θα καρούμε!

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Τι λές, παιδί μου;

ΤΟΤΟΣ: Μπαμπά, σου λέω θα καούμε. Πάμε να φύγουμε.

Ο κ. ΒΩΖΕΛΕΝ: Γιατί βρέ; Μίλα σου λέω.

ΤΟΤΟΣ: Νά... έκεί μέσα, άκουσα τόν κ. Μωρίς να λήν στη μαμά, ότι έχει... ά ν ά ψ ε ι ό λ ό κ λ η ρ ο ς !...

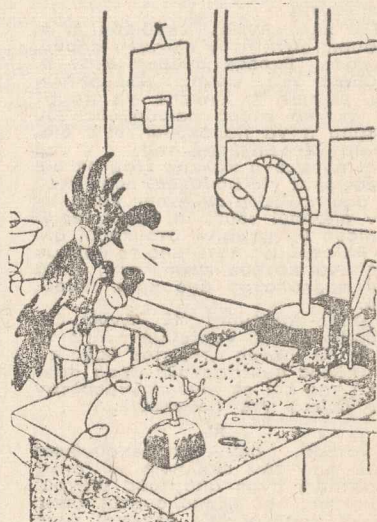
(Ο κ. Βωζελέν λιποθυμεί).

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

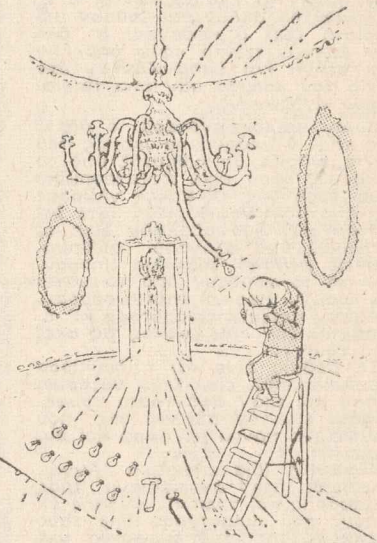
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

—Θα περιμένετε πολύ, αν δέν μου δώση κανείς σας μία παραμάννα για τη φούστα μου!...

ΟΤΑΝ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ...
Ο παπινάλος: Μάλιστα άγάπη μου, είμαι άκόμη στο γραφείο!...

Οικονομία στο ηλεκτρικό...

ΖΩΑ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Τό περίεργο φαινόμενο της έτερομυρφίας

Η αυτοκτονία άποτελεί ένα θλιβερό προνόμιο τού ανθρώπου ή είναι κοινή και στα ζώα;

Οι παλαιότεροι έπιστήμονες ύπεστήθιζαν ότι τα ζώα όχι μόνο δέν αυτοκτονούσαν, άλλά ούτε καν είχαν ιδέα τού θανάτου. Άλλά οι νεώτερες παρατηρήσεις τών φυσιολόγων άνέτρεψαν όλες αυτές τις θεωρίες, που ξεκινούσαν όλες άπό μίαν αρχή: ν' άποδείξουν πως ή άπόστασις μεταξύ τού ανθρώπου και τών ζώων είναι τεραστία.

Όλα τα ζώα, άπό τό μικρότερο ως τό μεγαλύτερο, έχουν συνείδησι τού μοιραίου τέλους κάθε ζωτικής ύπαρξως και, όσο άνεβαίνουμε την κλίμακα προς τα τελειότερα, τα βλέπουμε να λυπούνται για τόν θάνατό τών συντρόφων τους, να χάνουν την όρεξί τους, τό κέφι τους κτλ. Άλλά ζώα πάλι, όταν προσιθαιθούν ότι εγγίζει τό τέλος τους, άποσύρονται σ' ένα ήρεμο μέρος, για να πεθάνουν ήσυχα, μακριά άπό τα βλέμματα τών άλλων ζώων ή τού ανθρώπου.

Άλλά και ή αυτοκτονία δέν είναι άγνωστη στα ζώα. Στο σκυλί είναι πιό κοινή άπό ότι φανταζόμαστε. Είναι άναρίθμητες οι περιπτώσεις σκυλιών, που έμειναν νηστικά για να πεθάνουν, έπειτα άπό τό θάνατο τού κυρίου των.

Αναφέρεται επίσης μία χαρακτηριστική αυτοκτονία σκυλιού, που συνέβη τό 1937 σ' έναν άγγλικό πύργο. Τό σκυλί αυτό ήταν πολύ γερασμένο και έδλεπε με λύπη ότι είχαν πάψει πιά να τό προσέγουν και να τό περιποιούνται. Μία μέρα, λοιπόν, άνέβηκε στην ψηλή ταράτσα τού πύργου, γαύγισε μερικές φορές, σαν ή ήθελε να κάμη γνωστή την άπόφασί που είχε πάρει κι' έπειτα ρίχθηκε στο κενόν.

Θεαματική ήταν επίσης ή αυτοκτονία ενός άλόγου τό 1932 στη Βουδαπέστη. Προχώρησε μ' ένα ήρεμο «ταότ» ως τη μεγάλη γέφυρα τού Δουνάβους κι' έπειτα, μ' ένα πηδύμα ρίχθηκε στον ποταμό.

Στόν κόσμο τών κατώτερων ζώων,

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Τι είναι τό μυστικό;
—Κάτι που ή γυναίκα λέει σ' όλο τόν κόσμο, με τη σύστασι να μη τό πούν δέ κανένα.

—Με τί μοιάζουν τα χρέη;
—Με τα μικρά παιδιά. "Όσο πιό μικρά είναι τόσο περισσότερο φωνάζουν.

—Ποιά είναι ή μόνη άρρώστεια για την οποία δέν πρόκειται ποτέ να θρεθί φάρμακο;
—Ο έρως.

—Ποιά είναι ή πιό δυσάρεστη μουχλιωτή δωματίου;
—Τό... ροχαλπτό!

—Τι είναι ή πεθερά;
—Ο συνήγορος τού ενός τών αντιδίκων.

—Ποιό είναι τό βαρύτερο φορτίο για έναν άνδρα;
—Μία γυναίκα με μεγάλη πρόικα.

—Τι είναι ο πεζός;
—Τό μεγαλύτερο εμπόδιο στην κυκλοφορία τών αυτοκινήτων.

—Ποιος κάνει σπανίως τό καθήκον του;
—Εκείνος που κάνει πάντοτε, ότι θέλει.

ών, οι περισσότεροι αυτόχειρες παρουσιάζονται μεταξύ τών σκροπτιών. Αυτοκτονούν βυθίζοντας τό δηλητηρώδες κεντρί που έχουν στην ούρά μέσα στο ύπογάστριό των. Στο άπελπισμένο αυτό διόημα καταφεύγουν όταν βρεθούν σ' ένα μεγάλο κίνδυνο και χάσουν κάθε έλπίδα ότι μπορούν να σωθούν. "Αν π. χ. ζώσμε άπό παντού με φλόγες ένα σκροπτιό, τό πιθανώτερο είναι ότι θα προτιμήση την αυτοκτονία άπό έναν άργό και μαρτυρικό θάνατο.

Πολύ περισσότερο συνήθισμένοι είναι οι αυτοσκαωτηριασμοί ζώων, που συνδυάζονται με φυσιολογικά και βιολογικά φαινόμενα αληθινά έκπληκτικά.

Κάτι που τό ξέρουν συνήθως τα μικρά παιδιά που ζουν στην έξοχή είναι τό εξής:

"Αν δέσουμε μία ακρίδα άπό τό ένα πόδι μ' ένα σπάγγο, θα βρούμε σε λίγο μόνο αυτό τό πόδι στην άκρη τού σπάγγου. Τί έχει συμβή; Η ακρίδα για να κερδίση την έλευθερία της, δέν διάτasse να θυσιάση τό ένα της πόδι. Οι πόνοι τού αυτοσκαωτηριασμού και τό ότι θα είναι στο μέλλον άνάπηνη, είναι στα μάτια της μικρότερο κακό άπό τό να είναι δεμένη στην άκρη τού σπάγγου και να μην έχη την έλευθερία τών κινήσεών της.

Τό ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και σ' άλλα ζώα της ίδιας κατηγορίας.

Οι σαύρες, έξ άλλου, όταν συμβή να πιασθή ή ούρά τους κάτω άπό μία πέτρα και δέν μπορούν να την βγάλουν άπό εκεί, την θυσιάζουν πρόθυμα την κόβουν δηλαδή με μία βίαιη κίνηση τού μπροστιού κορμιού των.

Τό ίδιο συμβαίνει και σε διάφορα είδη τών καλουμένων «άστρων της θαλάσσης». Όταν πιασθή ένα άπό τα άκρα τους ή καλύτερα τους βραχιόνιές τους που είναι συννηστέρα πέντε, τόν θυσιάζουν για να κερδίσουν την έλευθερία τους.

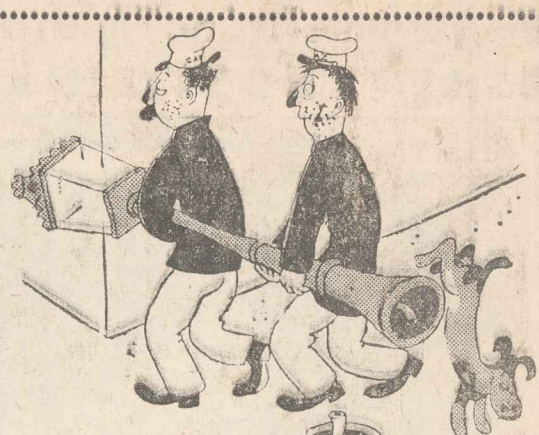
Άξιοσημείωτος είναι ο τρόπος αυτομυνης ώρισμένων ένινιδεσμων. "Αν τα κλείσουμε μέσα σ' ένα ένυδρείον, χωρίς να τους δώσουμε τροφή, άρνίζουν να κόβουν τό ένα μετά τό άλλο τα μέλη τους, για να περιορίσουν στο ελάχιστο τις άνάγκες τους.

Ο αυτοσκαωτηριασμός συνοδεύεται σε ώρισμένα ζώα άπό τό πολύ περίεργο βιολογικό φαινόμενο της άναπαραγωγής τού άποκοπέντος μέλους και τό άκούη περιεργότερο της έτερομορφίας, δηλαδή της παραγωγής άλλου μέλους στη θέση τού άφαρεθέντος.

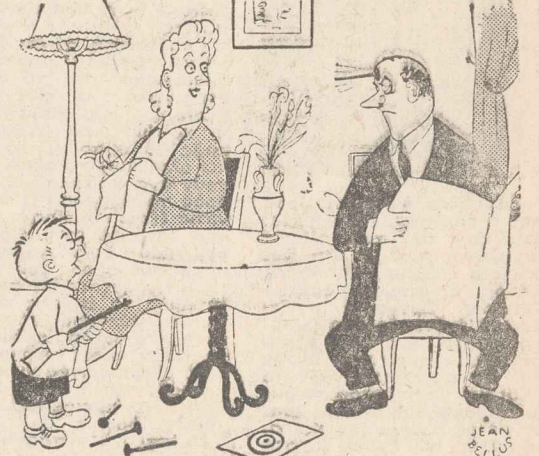
Τό φαινόμενο της άναπαραγωγής είναι συννησμένο στις σαύρες. "Όπως είναι γνωστό ή σαύρα έχει μία ούρά. Άλλά συχνά βλέπουμε σαύρες με δύο και μάλιστα τρείς ούρές. Στις περιπτώσεις αυτές, μετά την άποκοπή της άρχικής ούρας, άναπτύχθηκαν στη θέση της δύο ή τρείς άλλες. Η άναπαραγωγή αυτή φαίνεται ότι όφείλεται σε μία υπερλειτούργια ώρισμένων άδένων και κυρίως της ύποφύσεως.

Η έτερομορφία παρουσιάζεται, έξ άλλου, σε ώρισμένα είδη όστρακοδέσμων, τα χταπόδια κτλ. Στα ζώα αυτά, βλέπουμε έναν πλόκαμο να φουρώνη στη θέση ενός ματιού που έχάθηκε ή μία μικρή κουκούλα στη θέση ενός άποκοπέντος ποδιού.

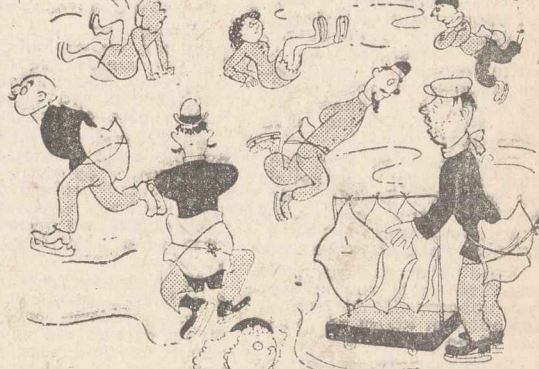
Σε ώρισμένα θαλάσσια ζώα, ή άποκοπή ενός μέλους, έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός διπλού όντος. Τό φαινόμενο αυτό είναι συννησμένο στους κοινούς άχινοους και έχει μελετηθί σ' όλες τους τις λεπτομέρειες άπό τους βιολόγους. Πιστεύεται επίσης ότι στο είδος αυτό της έτερομορφίας όφείλεται ή ύπαρξις πολυπόδων με δύο κεφάλια.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Ο γυιόκας μας θα γίνη καλός σκοπευτής! Δεν συμφωνείς, Άγνισίλαε;

ΣΤΟ ΠΑΤΙΝΑΖ

—Μαξιλάρια! Καλά μαξιλάρια!...

Ο ΒΑΡΥΚΟΟΣ

—Σας είπα: "Πού έχετε κρύψει τα λεπτά σας;"

Τὰ γυναικεία υποδήματα ΕΙΝΕ ΑΝΟΥΓΙΕΙΝΑ

Τι υποστηρίζει ένας Αμερικανός επιστήμων

Διάφορες φωτογραφίες που δείχνουν την παραμόρφωση που υφίσταται το πόδι με τα σημειωμένα υποδήματα.

τίκτυπο στην υγεία της γυναίκας.

Πραγματικά, τί συμβαίνει με τα σύγχρονα γυναικεία υποδήματα, που το χαρακτηριστικό τους είναι το άνασκήμα της φτέρνας και η κάμψη του πέλματος προς τα εμπρός; Το πόδι και ολόκληρο το σώμα παίρνουν αναγκαστικά μία κλίση προς τα εμπρός. Η επιπλέον, γιατί (έτσι καλούνται τα μικρά όσα ο οστός τριγώνου, που βρίσκονται στο μπροστινό μέρος του γόνατος) τινάζεται τότε και αυτό, προς τα εμπρός και το τιναγμένο αυτό επηρεάζει άμεσα το στήθος και τη λεκάνη και τη σπονδυλική στήλη. Γι' αυτό οι σημερινές γυναίκες κουράζονται πολύ εύκολα όταν είναι υποχρεωμένες να μείνουν όρθιες.

Πρέπει να κατανοηθούν, λοιπόν, όλο αυτά τα φηλά τακούνια; Ο δόκτωρ Έρντ, γουντ υποστηρίζει ότι μετά τα δύο εκατοστά αρχίζουν να γίνονται βλαβερά και μάλιστα καταστρεπτικά.

Εκτός από τις στρεβλώσεις της σπονδυλικής στήλης, οι κυριώτερες από τις ανωμαλίες που μπορούν να προκαλέσουν τα φηλά τακούνια είναι οι ακόλουθες:

α) Στένωσις της λεκάνης και διάφορες παθήσεις των λεπτών οστών, που βρισκονται στο εσωτερικό της και που η λειτουργία τους παίζει ένα σημαντικότατο ρόλο στην υγεία της γυναίκας.

β) Διάφορες στομαχικές ανωμαλίες, ακόμη και πτώσις του στομάχου, όπως συμβαίνει σε μερικές γυναίκες που η εργασία τους τις υποχρεώνει να μείνουν πολλές ώρες όρθιες και που κάνουν την απειροεπεία να φορούν φηλά τακούνια και κατά το διάστημα αυτό.

γ) Παθήσεις του αναπνευστικού συστήματος, οφειλόμενες στην αναγκαστική ελαττωματική αναπνοή, που προκαλεί ή κλίσσις του σώματος προς τα εμπρός.

δ) Σαφινικές εξάρσεις (φουντώνες), που είναι πολύ συχνά στις περισσότερες γυναίκες. Η αφορμή τους βρίσκεται στην κακή κυκλοφορία του αίματος, που είναι αποτέλεσμα της αντιφυσιολογικής στάσεως του σώματος.

ε) Σχεματάκια των νεύρων, που είναι υποχρεωμένα να βρίσκονται σε διαρκή υπερτάση, για να υποστηρίξουν την προσπάθεια του σώματος σ' αυτή την αντιφυσιολογική στάση.

στ) Φλεβίτιδες κιρσοί κτλ. Ο δόκτωρ Έρντ γουντ υποστηρίζει επίσης έναν δυσάρεστο άνα-

πογραμμίζει επίσης ένα άλλο σοβαρότατο μειονέκτημα των φηλών τακουνιών. Και αυτό, λέει, είναι από εκείνα που δεν αφήνουν άουγκιντες τις γυναίκες.

Το βάρος του σώματος, αντί να πέφτει στη φτέρνα, συσσωρεύεται τώρα στην άκρη του πέλματος. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι φτέρνες θα γίνουν με τον καιρό άσφαικές, ενώ το πέλμα θα πλατύνει ολόενα, έτσι που οι γυναίκες θ' αποκτήσουν με τον καιρό πέλματα πλατιά και άκομψα σαν της πάπιας.

Παλαιότερα, λέει ο δόκτωρ Έρντ γουντ, το άκρον άωτον της μόδας ήταν τα λεπτά και μυτερά παπούτσια. Ποιά γυναίκα θα μπορούσε να τα φορέει σίμερα; Τα παπούτσια των γυναικών γίνονται διαρκώς πλατύτερα στο μπροστινό μέρος και αυτή η πλατύσις του άκρου του πέλματος θα γίνει πιο έντονη και πιο αντιαισθητική στις επόμενες γενεές.

Έκλεψαν την άκτινα ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τι καταγγέλλει ένας
Ιταλός επιστήμων

Όταν πρό μερικων ετών ο Τζιοβανπατρίτσια Λόττι Πάτσι ανήγγειλε στην "Ιταλία" και στον υπόλοιπο κόσμο ότι είχε ανακαλύψει την "άκτινα του θανάτου", κανείς δεν θέλησε να το πιστέψει. Σήμερα λοιπόν ο ίδιος αναγγέλλει ότι το έκλεψαν την περίφημη άκτινα κι' ότι ο κόσμος απειλείται με καταστροφή, εφ' όσον η ανακάλυψή του βρίσκεται πια σε χέρια όχι εμπειρο, που μπορούν να σκεφθούν τον όλεθρο και το θάνατο σ' ολόκληρη την οικουμένη μέσα σε λίγες ώρες!

Πώς συνέβη αυτό το κακό; Όταν πέθανε η γυναίκα του Πάτσι, οι συγγενείς του, έπαφελούμενοι απ' την απουσία του, λεηλάτησαν το διαμέριμά του και πήραν μεταξύ των άλλων το μυστικό της άκτινος, το φοβερό αυτό όπλο, επικινδυνότερο απ' την ατομική βόμβα.

Το όνομα του Πάτσι έχει γίνει διάσημο στην "Ιταλία" σχεδόν όσο και το Μαρκόνι. Είναι το όνομα του ανθρώπου, που γέμισε μία μέρα τους τοίχους της Ρώμης με «αφίσες», που ανήγγελλαν το τέλος του κόσμου με τις μυστηριώδεις άκτινες του.

Επειτα απ' την κλοπή της εφευρέσεώς του, έτόνισε στους δημοσιογράφους τον κίνδυνο του κατακλυσμού, που μπορεί να ξεσπάσει από στιγμή σε στιγμή στον πλανήτη μας.

«Ανάμεσα στα αντικείμενα που μου έκλεψαν — γράφει σ' ένα γράμμα του προς τις Ιταλικές εφημερίδες — αποδίδω ιδιαίτερα σημασία σ' ένα σχεδιάγραμμα του εργαστηρίου, στο οποίο μπορώ να συγκεντρώσω μία δέσμη κοσμικών ακτίνων με απερίγραπτη δύναμη αποσυνθέσεως της ύλης! Αισθάνομαι την ανάγκη να προειδοποιήσω τις αρχές και το κοινό εναντίον κάθε άδελφιας χρησιμοποίησης των ακτίνων, που θα μπορούσαν να φέρουν ανυπολόγιστες συμφορές στην ανθρωπότητα».

Αυτά λέγει ο Λόττι Πάτσι, και φυσικά οι αρχές της πατρίδος του αναστατώθηκαν κι' άρχισαν ν' αναζητούν τους κλέφτες.

Αν στο μεταξύ συμβεί πράγματι κάποια τέτοια καταστροφή, να ξέρετε ότι οφείλεται στην εφεύρεση του Λόττι Πάτσι. Εκτός αν ο καλός αυτός "Ιταλός" είναι φανταστικός, φαντασιολητής και ψεύτης, σαν "Ιταλός"!

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ λαθρεμπόρους

Η ήρωική θυσία ενός Αμερικανού
αξιωματικού

Το λαθρεμπόριο ναρκωτικών όργιζε στις Φιλιππίνες. Οι λαθρεμπόροι έχουν τελεία όργανα, ισχυρούς συνεόχους και τόλην ανήκουστη. Εφοδιάζουν με ναρκωτικά όλη την "Απω Ανατολή", πραγματοποιώντας κέρδη τεράστια. Η τοπική αστυνομία είναι άνικανη να τους αντιμετωπίσει. Γι' αυτό, ανέλαβε την καταδίωξή τους το αμερικανικό πολεμικό ναυτικό.

Το τορπιλλοδόλο "Κεντόκυ" ανήκε στο στολίσκο που κυνηγούσε τους λαθρεμπόρους. Οι αξιωματικοί του προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν ποιοί απ' τους φαινομενικά άθώους ψαράδες έκρυβαν ανάμεσα στα σύνορά τους πακέτα με ναρκωτικά.

Ένας απ' αυτούς λοιπόν, ο Τζωρτζ Μπούτλερ, θέλησε ένα βράδυ να βγή μόνος «στο κυνήγι», με την έλπιδα να διακριθεί με κάποια εξαιρετική επιτυχία.

Είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια στις Φιλιππίνες, όπου ο πατέρας του ήταν γιατρός, κι' ήξερε καλά τη γλώσσα και τα κατατόπια. Πέρασε από διάφορα δρομάκια του λιμανιού και κατέληξε σε μία κακόφημη ταβέρνα, όπου έπιναν και γόρευαν αλήτες και κακοποιοί. Δίπλα στο τραπέζι του, καθόντουσαν 3 ή 4 ιθαγενείς και διηγούντο τα κατορθώματά τους, δίχως να φαντάζονται ότι ο Αμερικανός αξιωματικός καταλάβαινε τί έλεγαν. Ήνθασαν τέλος ένα μέρος, όπου έπρόκειτο να πάνε για να παραλάβουν ένα λαθραίο φορτίο.

Ίκανοποιημένος απ' τη σπουδαία αυτή πληροφορία, ο Μπούτλερ ήταν έτοιμος να φύγει, όταν μπήκε στην ταβέρνα ένας άλλος ιθαγενής, που τον ήξερε. Με μία χειρονομία του νεφερωμένου, οι σύντροφοί του σώπασαν άμεσως.

Ο Μπούτλερ σήκωθηκε, για να γυρίσει στο πλοίο του, ν' αναφέρει στους ανώτερούς του το αποτέλεσμα της κατασκοπείας του και να τους δώσει τα απαιτούμενα στοιχεία για τη σύλληψη των λαθρεμπόρων.

Μόλις όμως είχε κάνει λίγα βήματα, έξασπε πίσω του ένας καυγάς. Ο αξιωματικός κατάλαβε ότι ήταν τέχνασμα, για να βρουν την ευκαιρία οι κακοποιοί να τον χτυπήσουν. Έτρεξε προς την πόρτα... Αλλά, τη στιγμή που περνούσε το κατώφλι, ένοιωσε ένα μαχαίρι να μπηγεί ανάμεσα στους ώμους του! Έκαμε μερικά βήματα και σωριάστηκε κάτω.

Ξέροντας καλά τις συνθήκες των ιθαγενών δεν αμφέβαλε ότι το μαχαίρι, που είχε καρφωμένο στην πλάτη του, ήταν δηλητηριασμένο. Τίποτε δεν θα μπορούσε να τον σώσει!

Την ώρα εκείνη όμως, έτυχε να περάσει μια περίπολος του πλοίου του. Ο Μπούτλερ ήταν κι' ολας παράλυτος, το σώμα του είχε πάρει τη νεκρική άκαμψια, η γλώσσα του δεν μπορούσε πια να κινηθεί. Μόνο τα μάτια του έμεναν ζωντανά. Και το μυαλό του εξακολουθούσε να διατηρεί τη διαύγειά του.

Οι ναύτες σήκωσαν άμεσως τον αξιωματικό για να τον μεταφέρουν στο πλοίο. Έξαφνα τους έκαμε εντύπωση ένα ρυθμικό παίξιμο των βλεφάρων του. Πρόσεξαν καλύτερα κι' αντέληξαν ότι τους έκανε τηλεγραφικά σήματα Μόρς, με τον ασυνήθιστο αυτό τρόπο!

Έτσι, ο πληγωμένος αξιωματικός μπόρεσε να δώσει όλες τις πληροφορίες που είχε ακούσει.

Δύο ώρες αργότερα, πέθανε στο νοσοκομείο. Οι λαθρεμπόροι, συνεληφθησαν. Για τη μοναδική και άθραστη ατυπότητά του, ο νεαλός αξιωματικός τιμήθηκε μετά το θάνατό του με το μεγαλύτερο στρατιωτικό παράσημο των Ηνωμ. Πολιτειών.

Ακόμη πιο όμορφη ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΝ

ΕΙΣΤΕ όμορφη κι' ο άνδρας σας σας αγαπάει. Μην παίρνετε όμως θάρρος και παραμελείτε τον εαυτό σας. Προσπάητε αντίθετως να γίνεστε όλο και πιο όμορφη όχι μόνον όταν πηγαίνετε στους χορούς και στις δεξιώσεις, μα και όταν μένετε μονάχη μεζύ του. Μην ξεχνάτε πως αν σας αγαπάει, σας αγαπάει βεβαία για την εξυπνάδα σας και για την κάλωσην σας, μα σας αγαπάει πρό πάντων γιατί του αρέσατε. Τη μέρα που τον γοντεύσατε πωςάτε πιο όμορφη από τις άλλες μέρες, τα μαλλιά σας ήταν καλοχτενισμένα, το στομάχι σας ήταν ολόεδροσο και γελαστό, τα μάτια σας ήταν ολόπαινιάρικα. Μην τον απογοητεύετε λοιπόν, γιατί ασφαλώς θα τον απογοητεύσετε αν παρουσιάσετε ακτενιστη, ακατάστατη, κακοντυμένη, άμακινιάριστη. Οι άνδρες συχαινόνται τις άπληλτες γυναίκες. Τη γυναίκα τους θέλουν να τη βλέπουν πάντα καλοντυμένη φτιαγμένη, με περιποιημένα χέρια, με καλοχτενισμένα μαλλιά. Για όνομα του θεού μην του παρουσιάσετε το άπδες θέαμα των "μπιγκουντί" μην του παρουσιάσετε ένα πρόσωπο παραλεμένο με κρέμας, με χείλια άφτιαχτά, με μάτια κομμένα.

Κυττάξτε, π.χ., αυτή τη γυναίκα. Αύριο το πρωί θα είναι όμορφη, χαριτωμένη με όσημια τι θέαμα παρουσιάζει με τα "μπιγκουντί" στα μαλλιά και με το άπεριποίητο πρόσωπο! Λέτε ν' αρέσει έτσι στον άντρα της; Όχι, βέβαια! Ακόμη κι' όταν τη λατρεύει μ' έναν παράφορο έρωτα, νιώθει άμέσως κάποια απογοήτευση, αντίκρυζοντας το πρόσωπό της με τα "μπιγκουντί" στα μαλλιά. Η έξυπνη και φιλάρεσκη γυναίκα δεν κάνει ποτέ της τέτοια σφάλματα. Ξέρει να παρουσιάζεται πάντα όμορφη κι' έλκυστική. Το μυστικό της επιτυχίας της είναι πολύ απλό: φροντίζει διαρκώς για την κάλωση της.

Τα "μπιγκουντί" ασχημίζουν το άρσιότερο κεφάλι. Μην τα χρεσι. Λοιπός δεν θα σιμώβου λ ε υ ε να βάζετε στα μαλλιά σας "μπιγκουντί".

Τα "μπιγκουντί" ασχημίζουν το άρσιότερο κεφάλι. Μην τα χρεσι. Λοιπός δεν θα σιμώβου λ ε υ ε να βάζετε στα μαλλιά σας "μπιγκουντί".

Και δέκα χρόνια νάστε παντρημένη θα γοντεύσατε τον άνδρα σας όταν του παρουσιάζετε με τέτοιο προσώπικι.

Μερικές φροντίδες για την όμορφιά σας

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ: Βουρτσίζετε τα κάθε θράδυ με θούρτσα σκληρή, αρχίζοντας από τις ρίζες και πηγαίνοντας ως κάτω. Κατόπιν δέστε τα με μία κορδέλλα ή με ένα μεταξωτό, που το στρίβετε ως είδος τουρμπάν. Διαλέξτε επίσης ένα χρώμα που να σας πηγαίνει.

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ: Καθαρίστε το πρόσωπό σας με μία λιπαρή κρέμα. Ύστερα πλυθήτε με νερό ζεστό και στο τέλος χρησιμοποιήστε κρύο νερό. Αν είσθε χλωμή, μεταχειρισθήτε λίγο κόκκινο και πουδραρισθήτε. Τα κόκκινα μπαίνει μόνο στο πηούνι, στους κροτάφους και στα άκρα των αυτιών.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ: Βάζετε λίγο καλό κόκκινο, αναλόως του χρώματος της επιδερμίδος σας κι' έπειτα ίκουμπήστε τα χείλη σας σ' ένα χαρτί για να βγίη το περιττό.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ: Πλύνετε καλά τα μάτια σας μέσα σ' ένα ειδικό γυαλάκι γεμάτο χλιαρό χαμομήλι. Βάλετε ύστερα λίγο θαζελίνη πάνω στα βλέφαρά σας και περάστε με μαύρο κοσμετικό τα ματωσίνουρα και τα φρύδια.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ: Τρίψτε τα καλά ένόσω είναι ακόμη ύγρα, με γλυκερίνη. Ύστερα σ' ουπίστε τα. Η γλυκερίνη δεν άφίνει καμμία λιπαρότητα.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ: Αφού πλύνετε και τρίψτε με σκληρή θούρτσα και καλή οδοντόπαστα τα δόντια σας, πλύνετε τα με ένα όντολ που να έχη μέντα. Και για να τελειώσετε την τουαλέττα σας παφουμάρετε το πίσω μέρος του αυτιού σας.

"Ετσι θα μέινετε πάντα νέα και ζηλευτή κι' ο άνδρας σας θα υπερφανεύεται για σας. Με το δικό του!

Το «παιδί του μπαμπά του»

Ο άντρας είχε άλλος πριν αποκτήσει την αγαπημένη του και άλλος μετά; Είπε, μ' άλλα λόγια, σαν τα νομίσματα, που παριστάνουν άλλα στην πρόσφω και άλλα στο πίσω μέρος; Και όταν πρόκειται να κατακτήσει μια γυναίκα δείχνει την πρόσοψη και μόλις φτάσει στο σκοπό του παρουσιάζει την ανάποδη; Άλλα τότε που θα μπορούσε ποτέ να βρει μια γυναίκα; Πως πρέπει να φερθεί; Αυτά τα ερωτήματα θα γεννηθούν αφορμές και σε σ' - όπως γεννηθηκαν και σε μένα - όταν διαβάσετε το παρακάτω γράμμα, που μουτέιλε χθές μια κοπέλα: «Είμαι δεκαοκτώ ετών - μού γράφει - κι' έκτος από τις κοριτσιότικες ανησυχίες που κάνουν με τους νεαρούς, αυτές, που φανερώνουν τόσο αστείλες, όταν αγασήσουμε μια μέρα στ' αλήθεια - μοιάζουν με μικροφυτίτσες, που τις σβύνει και τις σκεπάζει με τις πολυχρώμες λάμπες του το μεγάλο πυροτέχνημα του έρωτα - δεν είχα νιώσει μέσα μου τίποτα το δυνατό το συγκλονιστικό, κάτι, που σε κάνει να χάσει τα λογικά σου και να δοθείς, ψυχή και σώμα, σ' έναν άνθρωπο!... Μια μέρα - δεν είχα ποτέ μιλία ενός χρόνου - πρής κι' αυτό!... Και ακούστε πως... Είχα ορειβάτικη μανιακή. Μ' άρεσε το περπάτημα το υπέροχο, το πεύκο, το έλατο, τ' οδονύο, η μυρωδιά του θυμιανού, του ακίνου, το κελάι, διαμα τών πουλιών, οι πηγές, που δροσίζεσαι αποστρέμεις, τα βατόμουρα στις ρεματίες, οι περπιέτες της έκδρομης ο ύπνος στο σκληρό χώμα της γης, με κουνουπιέρα στο σύγνεφο, ή τ' αστρο... Και, πρό πάντων, το ύψος, οι ανοικτοί ορίζοντες του βουνού. Κενέ, να Σαββατοκυριακό δεν έλειφα από έκδρομη. Ήμου, να ή πιο τακτική απ' όλες τις κοπέλες...

»Αχ, που είσαι, καύ, μένε Πέτρο! (αυτό είναι τ' όνομά του).

»Στην επόμενη έκδρομη τόν υποδέχτηκε με τόσο ένθουσιασμό, που παρά λίγο να τόν φιλήσω. Κατάλαβε, τόν τέρας, πως κάτι τρέχει βαθύτερο σε μένα και κατακοκκίνισε από ένθους, χη ευχάριστη. Μα δεν μου είπτε τίποτα; Είπε κι' από φυσικό του λιγλόλογος. Μα σε όλα, τόν δούμο έβρισκε αφορμές να μου πιάνη το χέρι και να μου τόν σφιγγει με τρόπο που δεν τόν είχε κάμει ποτέ και να γυρεύει τα μάτια μου και να με κυττάζει με τόσο φωτιά, που δυο, τρεις φορές δεν θα στούσα τή ματιά του και κατέβασα τή βλέφαρα. Όλο τόν αίμα μου σε να μαζεύνανε στην καρδιά μου. Πνιγόμενα, δεν μπορούσα ν' ανασάω. Κι' όμως έννοιωθα κάτι γλυκό, πολύ γλυκό, σ' αυτή την πνιγμένη. Α, μα φτάσαμε στο τέμα της έκδρομης, σε μια μακρινή κι' έρημη ακρογιαλιά, ήμου, να σαν μεθυμένη. Ήταν ήλιος ούρανος ολόγυαλος και βαθύς. Κι' άπανάω στέ νερά της θάλασσας πετούσαν, έκατομυρία ολόχρυσες πεταλούδες, αντίφενγυ, σματα του ήλιου, παιχνιδίσματα, χωρίς τελειωμό. Και ήταν ανοιξί, πέροι την άνοιξη. «Αχ, κύριε!... Γιατί έρχεσαι ή άνοιξη; Γιατί ο ήλιος να είναι τόσο δυνατός; Γιατί ή άμμος ν' άπλώνεται τόσο ζεστή κι' άπαλη σαν στρώμα βελουδένιο!... Γιατί ή άλμη τού πελάγου νάνε μυρωμένη!... Γιατί οι πυκνές λυγαριές να μάς κρύβουν!... Γιατί στο αντίκρι, νό πεύκο ένας φλώρος να κελαηδή με τόσο γλυκό και τόσο πάθος; Γιατί να πιούμε αυτό το κρασί, που είχε πάρει ο Πέτρος από τή ευνοια, χωρί, που περάσαμε; Ήμου, έσπλημένη, θυμωμένη από τήν ομορφιά της ανοιξιακής μέρας, μ' ένα γλυκό μούδισμα, χυμένο σ' όλο μου τόν κορμ. Αυτός είχε σκύψει άπάνω μου και μούλεγε, μούλεγε... τή πιο φλογερά λόγια... τή πιο γλυκά... Κελαηδούσε κι' αυτός σαν τόν φλώρο τού πεύκου. Και τότε σε μια στιγμή, τόν έφοια δυνατό στην άγκαλιά μου, σε νά, κλεινα μέσα σ' αυτή όλη τή θαλπωρή της άνοιξεως κι' όλη τήν ομορφιά της ήμερας!... Κι' από τότε όλη τήν άνοιξη κι' όλο τόν καλοκαίρι, σ' όλες τις έκδρομες, στα βουνά, στα έλατα, στις ρεματίες, στις χαράδρες, με τ' άπδονία ή τή τρεχούμενα νερά που κελαηδούσαν, με τόν δρόμο της

αυγής, τόν φλογερό δίσκο, ή τις χλιαρές αστροφενγίες γινόταν τόν ήλιο.

»Αλλά, βλέπετε, κύριε, υπάρχουν και οι έπαυριον. Αυτές οι έπαυριον!... Τ' άκαλίσματα μάς είχαν ένα φυσικό αποτέλεσμα, που μάς έδωσε τόν έρωτα: «Τι θα γίνει τώρα;»

»Να τόν πούμε στους γονείς μας! πρότεινα. Κι' αφού μ' άναψα και σ' άναψα να παντρευτούμε, να ζήσουμε φανερά τήν άγάπη μας. Έσύ που είσαι άγόρι, πέστο πρώτος στους δικούς σου. Εγώ θα καταφέρω ύστερα τούς δικούς μου!...»

»Ετσι μείναμε συμφωνοί. Τήν άλλη μέρα γύρισε και μου είπτε:

»Ο μπαμπάς ούτε ν' άκούρη δεν θέλει! Είπε άνδρότα. Έπρεσε στα πόδια του, τόν παρακάλεσα, τόν πείσα... Τίποτα!... Βράχος!

»Και σ' αυτό; ρώτησα με άγωνία.

»Τι θέλεις να κάνω εγώ;

»Νά κλεφτούμε και να με πάρης! τού είπα μ' άπόφαση.

»Και πρέπει να σημειώσετε, ότι δεν υπάρχει διαφορά ούτε σε κοινωνικό ούτε σε περιουσιακό επίπεδο μεταξύ μας. Για μεγάλη μου κατάπληξη όμως τόν άκούω να μου άπαντά:

»Εγώ δεν μπορώ να κάμω τίποτα χωρίς τήν άδεια τού μπαμπά μου!...

»Σαν λάεينا και σάν τήν γρις τινάχτηκε πάνω σ' αυτό τή άνδρδα λόγια:

»Ακού καλό παιδί τού μπαμπά σου τού είπα, ξεσπώντας σε δάκρυα. Έπρεπε να ρωτήσης τόν μπαμπά σου, πριν με κάμης ν' άναπαύω!... Έπρεπε να ζήτησης τήν άδεια τού μπαμπά σου πριν ν' άγκαλιάσης στην άμμουδιά πιάσ απ' τις λυγαριές, αφού δεν μπορείς να κάμης τίποτα χωρίς τή γνώνμη τού!... Όχι να σκέφτεις τώρα τόν μπαμπά σου και να μου λές τώρα πως δεν μπορείς να τόν παρακούσης!

»Εκμε, να δικαιολογήθω, να με ζυγώσω, για να με κολακεύσης!... Όχι! τού φώναξα. Όχι, παιδί τού μπαμπά σου!... Σε σκαίνωμαι!... Να μη σε ξαναγδώ στα μάτια μου!...

»Και τώρα καταλαβαίνετε τή θέσι μου; Ας τού είπα έτσι! Δεν μπορώ να τόν βγάλω απ' τήν καρδιά μου... Μα δεν μπορώ και να ταπεινωθώ, να πάω να πέσω στα πόδια τού πατέρα τού!... Τι συμβουλή μου δίνετε; Τι να κάμω; Πως να φερθώ αυτή τήν τραγική στιγμή της ζωής μου!...»

Σας άπάντω άδιότακτα, δεσποινί! Να τή φανερώσετε άμέσως όλα στους δικούς σας γονείς. Θα γκρινιάσουν, που έσεις δεν φερθήκατε σαν καλό κορίτσι τής μαμάς σας, αλλά θα φροντίσουν να λύσουν τή ζήτημα. Σας εύχομαι να είστε τέτοια ή λύσι, ώστε να βρεθείτε στην ευχάριστη θέσι να συνεχίσετε τόν καλό παιδί τού μπαμπά τού για τή δουλία του και τήν υποταγή τού!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

1 μηχανή που φτάνει τή σκιά

Ένα έργοτάσιο τού Σιάνω πωλεί ένα καινούριο μηχανήμα, που πλένει, άι καθαρίζει αυτομάτως τα λαχνικά. Με τόν άπλο πάνο ενός κομπιού, έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα είναι έτοιμη ή σκιά.

Κρυώνετε κυρία;

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Για ν' αντιμετώπισουν τόν φοβερό κρύο, όταν περμιόσαν με τούς Ρώσους, οι Φινλανδοί έφημοζαν μια μέθοδο άπλη κι' άποτελεσματική: Άφου είχαν περάσει πολλές ώρες σε θερμοκρασία 30 βαθμών υπό τόν μηδέν, κατέβαιναν μέσα σ' ένα βαθύ ύπογειο, άληθινή μυρμηκοφωλιά, έπιναν γάλα κι' άλλα βρασά, ποτά και περιμένα ως ότου άποχτήση τόν σώμα τους άρκητη θερμότητα. Έπειτα από 2 ώρες, μπορούσαν πιά να ξαναβούν στην παγωμένη νύχτα.

Συμπεράσμα: Τό καλλίτερο, ή μάλλον τόν μοναδικό μέσον κατά τού κρύου είναι... ή ζέση! Μην ξεχνάτε ποτέ, τώρα τόν χειμώνα, τόν άπλο αυτό άείημα. Αντίθετα πρός ό,τι πιστεύει ο παλιός κόσμος, κρυώνει κανείς λιγώτερο όταν βγαίνει στο δρόμο από ζεστό περιβάλλον, γιατί τόν σώμα έχει άποθηκεύσει θερμότητα όπως ο συσσωρευτής τόν ηλεκτρικό ρεύμα.

Ο άείμνητος μάλας Πρωθυπουργός Χαρίλαος Τρικούπης, είχε τή συνήθεια, πριν βγεί τόν χειμώνα από τόν σπίτι του να πλυσάσει τόν τζάκι και νά «εναποθηκεύει» ζέση. Έτσι έβγαίνει έξω ζεστός. Στο μεταξύ έκινείτο και τήν ζέση τού σπιτιού αντικαθιστούσε ή έσωτερική ζέση τού κινούμενου σώματος.

Προσπαθείτε επίσης να μ' έμνετε στο ύπαιθρο περισσότερο από 1 ή 2 ώρες κατά συνέχαιαν. Διαλέγετε γι' αυτό τήν λιγώτερο κρύες ώρες τής ήμερας: απ' τις 11 ώς τή 1, ή απ' τις 2 ώς τις 3.

Γυρίστε γρήγορα από ζεστό σπίτι σας, αλλά μ' ή π λ η σ ι α σ ε τ ε σ τ ή ε ρ μ α σ τ ρ α. Η άπότομη θερμάνσις προκαλεί χιονίστρες.

Η θερμότης τού δωματίου πρέπει νάνε ύψη, κι' αυτό επιτυγχάνεται αν ύπάρχη διαρκής πάνω στη θερμάστρα ένα δοχείο με νερό.

Πίνετε τσάι κι' άλλα ζεστά ποτά, άκόμη και στο φαγητό σας.

Ζεσταίνετε τή παπουτσία σας πριν τή φορέσετε. Μη βάζετε ποτέ τή γάντια σας στο δρόμο, αν δεν θέλετε να διατηρηθούν παγωμένα τή χέρια σας. Ζεσταίνετε τα λίγο και φορέστε τα πριν βγείτε απ' τόν δωμάτιό σας. Προστατεύετε τ' αυτιά σας με μια κουκούλα, ή άπλω με τή μαλλιά σας. Ίδιαίτερως προσφιλανμένα απ' τόν κρύο πρέπει νάνε τή χέρια, τή πόδια κι' ο λαιμός.

Και τώρα οι φροντίδες για τήν ώμορφία σας:

Ένα τέταρτο τής ώρας πριν βγείτε, βουρτοίκετε τόν πρόσωπό σας επί 5 λεπτά με μια σαλική βούρτσα, βουτηγμένη σε γάλα ή άλειμένη με λίγο λάδι. Τό βούρτσισμα γίνεται από κάτω πρός τή πάνω. Μην παραλείψετε τή μύτη και τόν λαιμό. Με τή μέθοδο αυτή, γίνεται ζωρρότερη ή κυκλοφορία τού αίματος κι' αποφεύγονται οι χιονίστρες στο πρόσωπο.

Κατόπιν άλείψετε τόν δερμα σας με λάδι, φυτικό ή ζωικό (ποτέ δρυτικό, γιατί στεγνώνει τόν δερμα, αντί να τόν ωφεληθή). Χρησιμοποιείτε λιπαρό ρουζ για τή χείλη, προσθέτοντας μάλιστα από πάνω μια σταγόνα λάδι. Μη βάζετε πούιντα, γιατί τ' άπορροφήση τόν λάδι και δεν θα τόν άφισή νά ένεργήση. Βουρτοίκετε επίσης τή χέρια και τή πόδια σας.

Οι παραπάνω φροντίδες επιβάλλονται ιδίως σ' όσες έχουν δερμα στεγνό εκ φύσεως.

Τό βράδυ, όταν γυρίζετε στο σπίτι, άφαιρείτε τόν μακιγιάζ σας με τήν ειδική κρέμα καθαρισμού (όχι με νερό). Βουρτοίκετε τή μαλλιά σας με μια βούρτσα άλειμένη με μπριγιαντή. Πλένετε τή χέρια σας με ζεστό νερό, κι' ένω είναι άκόμη ύψη τούς κάνετε μασάζ με γλυκερίνη. Άλείψετε τέλος με κάτι λιπαρό τόν γύρο τών υαχίων.

Για τή χείλη σας χρησιμοποιείτε βούτυρο τού κακάου ή ειδική λιπαρή πομμάδα.

Περνίτε πάνω στα βλέφαρά σας λίγο λίπος, βαζελίνη ή ρετινολάδο. Άλείψετε επίσης με ρετινολάδο τής βλεφαρίδες σας. Γενικά, κανόνες: Στην πόλη, κάνετε ένα έλαφρότατο μακιγιάζ, πάντοτε με λιπαρά καλλυντικά προϊόντα. Φορείτε καπέλλο, κουκούλα ή σάρπα στο κεφάλι.

Στην έξοχη, κανένα μακιγιάζ: έκτος από τόν βαψμό τών χελιών. Τό πρόσωπο καλά άλειμμένο με φυτικό λάδι, λίπος στα βλέφαρα, ματογυάλια για τήν προσφάξη τών ματιών απ' τόν κρύον άνεμο.

Με τή άπλη αυτή προληπτικά μέτρα, τόν δερμα σας θ' άνθεξη περίφημα στο χειμωνιατικό κρύο.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ...

Η καταπληκτική ιστορία δύο κρυώνων

Μια άγάπη μπορεί να διατηρηθή και έπειτα από τόν θάνατο:

Οι μεσαιωνικοί θούλοι μιλούν για παρόμοιες άγάπες, αλλά κανείς δεν θα πίστευε τί θα μπορούσαν να συμβούν και στις ήμέρες μας. Και όμως μερικά γεγονότα που ξετυλίχθηκαν τελευταία στην πόλη Άμπωθ της Σκωτίας δείχνουν πως ή άγάπη είναι αιώνια και πως δεν γνωρίζε τή όρια τού χρόνου και τής θθούρας.

Τά γεγονότα αυτά έχουν τήν άρχή τους σ' ένα μεγάλο μ' άτυχο έρωτα.

Στην άκρη τής πόλεως ύψώνεται ένας παμπάλαιος πύργος που άνηκε άλλοτε στην οικογένεια Ρόδεργκαιν.

Ο λόρδος Ρόδεργκαιν είχε φτάσει έκει τόν 1930 μαζί με τήν κόρη του Λήδα. Θα περνούσαν τόν καλοκαίρι τόν τόν θινόπωρο και θα έαναυγίζαν στο Λονδίνο, όπου θα γίνονταν οι γάμοι τής νέας μ' έναν Άγγλο εύπατοίδη.

Άλλά, κατά τή διάρκεια τής παραμονής της στο Άμπωθ, ή Λήδα άγάπησε παράρφωρα ένα νεαρό ζωγράφο, τόν Τζών Ντάνουορ. Τό είδύλλιο τους έξεληχθή ήρεμα ως τή στιγμή που ο καλλιτέχνης πήρε τόν θάνατο να παρουσιάσει τόν πατέρα τής νέας και να τού ζήτηση τόν χέρι τής κόρης του.

Η άπάντησις τού λόρδου Ρόδεργκαιν ήταν σκληρή, άποστομωτική. Φώναζε άμέσως τόν ύπνρσή του και τού είπτε:

—Οδηγήστε τόν κύριο έξω και μ' ήν ξεχνάτε πως ή πόρτα τού σπιτιού μου δεν θα είναι ποτέ πιά άνοιχτή γι' αυτόν.

Όστόσο, ο Τζών κατώθωσε να ξανασυναντηθή με τή Λήδα.

Ήταν ένα βράδυ τού Σεπτεμβρίου. Οι δύο νέοι βάδιζαν πλάι στην άχνη ενός μικρού ποταμού, που διασχίζει τόν Άμπωθ. Η Λήδα θάφευγε μαζί με τόν πατέρα της έπειτα από μερικές ήμέρες για τόν Λονδίνο.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ τή λόγια που άντλάλαξαν αυτό τόν βράδυ, οι δύο έρωτευμένοι. Ξαφικά, άκούσθηκαν δύο πυροβολισμοί...

Έκείνοι που έτρεξαν στο άκουσμά τους βρήκαν τή Λήδα και τόν Τζών νεκρούς. Έπλεαν και οι δύο μέσα σε μια λίμνη αίματος. Ο νέος κρατούσε άκόμη στο χέρι του τόν περιστοφό, με τόν όποιον είχε σκοτώσει τήν άναπαυμένη του και έπειτα είχαν αυτοκτονήσει.

Πλάι τους βρισκόταν ένας σάκελλος. Ήταν ένα γράμμα τής Λήδας πρός τόν πατέρα της. Τόν παρακάλεσε να τήν συγχωρήσει, για τή λύπη που θα τού έδινε και τήν θάψη της γι' άστηνή γάρι και τήν θάψη πλάι στον άναπαυμένο της.

Ο λόρδος Ρόδεργκαιν σεβάσθηκε αυτή τήν έπιθυμία τής κόρης του. Τά σώματα τών δύο έρωτευμένων έτάφισαν τόν ένα πλάι στο άλλο κι' όταν συμπληρώθηκε ο ώριμμένος γάμος έθάψαν τή δόξα τους και τή έρείσαν στο κοινό χωνευτήριο τού νεκροταφείου.

Όστόσο, ο λόρδος Ρόδεργκαιν, που αίσθανόταν ίσως τύψεις για τήν άνοσή του, στην ένωσι τών δυο νέων, κράτησε τή δύο κρανία τή έβαλε πάνω σε μια γύνηνη βάση και

τά τοποθέτησε σε μια προθήκη μέσα στη βιβλιοθήκη του.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Ο Ρόδεργκαιν πέθανε μια μέρα χωρίς άπογόνους και οι κληρονόμοι του πούλησαν τόν πύργο.

Ο νέος ιδιοκτήτης τού έφριξε τή παλιά τείχη και άνεκάνισε τόν κεντρικό οικοδόμημα. Άλλάξε επίσης όλη τήν επίπλωσι τού πύργου κι' έδωσε στο έσωτερικό του έναν άέρα πρόσχαρο και γελαστό. Τό μόνο που σεβάσθηκε ήσαν τή δύο κρανία. Άπό δεισιδαιμονία ή φόβο τή άσπρε στη θέσι τους και διάταξε να μ' ήν τή ένγισση κανείς.

Άλλ' ή κόρη τού ιδιοκτήτη τού τόμαζε κάθε φορά που τή άντίκρινε. Έτσι, ο πατέρας της άποφάσισε, στο τέλος να τή στείλη στο νεκροταφείο.

Άλλά, τόν βράδυ εκείνο, τόν σπύτι όλο άναστατώθηκε. Οι πόρτες άνοιγόκλειναν με όρμη, βήματα άκούγονταν στους διαδρόμους και στα δωμάτια και οι ένοικοι πέσαν όλη τή νύχτα στο πόδι.

Τήν άλλη μέρα, ξανάφεραν τή δύο κρανία στο σπίτι και ή ήρεμία έαναυγίσε άμέσως.

Έπειτα ήρθαν ο πόλεμος. Μια βόμβα έπεσε πάνω στο σπίτι και τόν σώρισε σε έρείπια. Τίποτε δεν έινεν άπομείνει στή θέσι του.

Άλλ' όταν ξεκαθάρισαν αυτά τή έρείπια βρήκαν τή δύο κρανία άνέπαφα. Μόνον τόν κρανίο τού Τζών είχε μια μικρή ρωγμή, πρός τόν μέρος τού δεξιού κρατάρφου.

Άποφάσισαν, τότε, να στείλουν αυτό τόν κρανίο στο Έδιμβούργο, σ' έναν ειδικό τεχνίτη για να τόν συγκολλήσει.

Άλλ' ο χωρισμός αυτός φαίνεται ότι δυσπρόστησε τούς δύο τρανικούς έραστές. Τήν ίδια νύχτα, τόν σπύτι τού τεχνίτη άναστατώθηκε από κρότους, άναστεναγμούς και σπαρτακτικές κραυγές. Και τόν ίδιο συνέβη στο σπίτι όπου είχαν βάλει τόν κρανίο τής Λήδας.

Όλα αυτά τή φαίνόμενα σταμάτησαν άμέσως μόλις έφωσαν και πάλιν τή δύο κρανία τόν ένα κοντά στο άλλο.

Κανείς άπόγονος τού Τζών και τής Λήδας δεν ζή σήμερα, για να ένδιαφερθή για τή δύο αυτά κρανία. Γι' αυτό ή δημοτική άρχή τού Άμπωθ άποφάσισε να τή τοποθέτηση μέσα σε μια προθήκη τού μουσείου τής πόλεως, όπου θα συμβολίζουν για τή έπερχόμενη γενεή τών αίωνια και άκατάλυτη δύναμη τού έρωτος...

Ένα πρωτότυπο μυραγερίτικο κόλπο

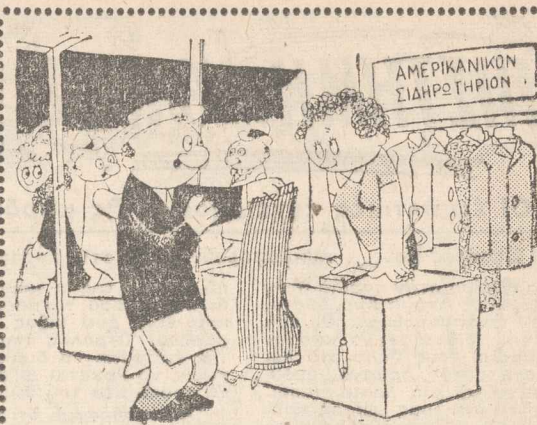
Ένα πρωτότυπο μυραγερίτικο κόλπο είναι εκείνο που έπενωσε ένας Άγγλος πτηνολόφος, για να πούληση σε «μαύρη τιμή» τις γαλοπούλες του, χωρίς τόν κίνδυνο νά συλληφθή από τήν «οικονομική αστυνομία», που λειτουργεί από κάμποσον καιρό στην Άγγλία.

Ο πτηνολόφος αυτός δημοσίευσε στις έφημερίδες τήν άκόλουθη άγγελία:

«Έγασα χθές στο τάδε μέρος ένα γαρτονόμισμα τών πέντε λιρών. Σε όποιον τόν βρήκε και έχει τήν κλωστήν να μού τόν έπιστρέψη, θα στείλω μια γαλοπούλα εις ένδειξη ιής εύγνωμοσύνης μου».

Τήν άλλη μέρα έλαβε 62 γαρτονόμισματα τών πέντε λιρών. Και έστειλε στον καθένα από τούς αποστολείς από μια γαλοπούλα.

Έτσι, πούλησε όλες τις γαλοπούλες του σε τιμή διπλάσια περίπου από εκείνην που έχει όρισει ή αγοράνομία.

Ο άφηρημένος: Έγώ, στο μεταξύ, θα πεταχτώ σε μια δουλίτσα μου!...

Η νυστερία που άνοιξε ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Η περιεργη περίπτωσης μιας άμκρτωλής

Πριν από λίγες βδομάδες μια νέα κι' ώμορφη γυναίκα, 28 ετών, βγήκε απ' τόν νοσοκομείο τής αμερικανικής πόλεως Γουέιν. Τό όνομά της δεν έχει καμιά σημασία, γιατί όλοι οι ψυχιατροί κι' οι χειρουργοί τού κόσμου θα τή θυμούνται πάντα με τήν όνομασία «περίπτωσης 1.000».

Η «περίπτωσης 1.000» ήταν πιθανότατα ο πιο πεπωμένος έγκληματικός τύπος γυναικός απ' όσους άσπασχόλησαν ποτέ τήν ψυχιατρική. Δεν περιώριζε τή όραση της σ' ένα μόνον είδος έγκλήματος. Ήπρξε κλέφτρα, κοινή γυναίκα, λαθρέμπορος ναρκωτικών... Έφτασε άκόμη και σε άπόπειρες δολοφονίας, που εύτυχώς άπέτυχαν.

Άρχισε τόν... στάδιο της με μια κλοπή, σε ηλικία 4 ετών! Στα 9 χρόνια της, ξανάκλεψε, κι' αυτή τή φορά τή συνέλαβαν, κι' εξακρίβωσαν συγχρόνως ότι είχε πολλές ύποπτες έρωτικές σκέσεις. Ένα δικαστήριο άνελικον τήν έστειλε σ' ένα σωφρονιστήριο, για 6 χρόνια. Όστόσο τόν μάθημα αυτό δεν τή συνέτισε. Έπειτα από 2 ετών έλευθερία, ξανασυνελήφθη για τούς ίδιους προηγούμενους λόγους, κι' έπί πλέον για τήν πούλωση μπουκαε από μενεζέδες που περιείχαν κρυμμένη κοκαΐνη. Προσπάθισε τότε να πείση τόν δικαστήριο ότι αυτό που πούλούσε, ήταν άπλη... σόδα! Άδικο όμως... Οι δικασταί έδωσαν άπόφαση άυστηροτάτη, κι' έτσι ή «περίπτωσης 1.000» γνώρισε τώρα τήν άληθινή φυλάκη. Μετά 50 μήνες δραπετεύσε.

Γύρισε μ' ήμικους μίνες στους δρόμους και στις στρατιωτικές κατασκηνώσεις, ως τήν ήμερα που γνώρισε ένα καλό παλληκάρι, που τήν άγάπησε και τήν παντρεύτηκε. Έπειτα από μερικά χρόνια, ή λαμπρή αυτή σύζυγος επεχείρησε να δηλητηριάσει τόν άντρα της και τήν οικογένειά του! Έξαφάνισθηκε κατόπιν, για να περιπλανηθή σ' όλες τής ήνωμ. Πολιτείες, ως ότου ξανασυνελήφθη.

Τότε κατάλαβαν οι δικασταί ότι ή περίπτωσης της δεν άφορούσε τόσο αυτούς, όσο τούς ψυχιατρούς. Έτσι λοιπόν ή άπίστευτα διεφθαρμένη εκείνη γυναίκα εξαναγκάσθηκε να κάμει μια πλήρη εξομολόγηση έμπρός σε 200 έπιστήμονες τού Μίτσιγκαν, που πίστεψαν ότι ύποκρινόταν όταν τόλμισε να τούς φανερώσει ότι μια απ' τις μεγαλύτερες χαρές τής παιδικής ηλικίας της ήταν... ο θάνατος τής μητέρας της!

Όστόσο, αφού ο ειδικός δόκτωρ Λιπντονιτζ τήν εξέτασε μ' έπιμέλεια, άποφασίσθηκε να τήν υποβάλουν σε μια τολμηρή έγκείρησι: Να χωρίσουν δηλαδή τόν μέρος τού μυαλού της που μελετούσε τή έγκληματικά τή σκέδι, απ' τόν άλλο μέρος που τή πραγματοποιούσε. Έτσι, κι' αν άκόμη εξακόλουθούσε να συλλαμβάνη ιδέες κλοπών ή έγκλημάτων, θάταν τελείως άνικανη να τής βάλη σ' έφορμότητα.

Έκαμε πράγματι τήν έγκείρησι μια γυναίκα, ή ιατρός Άντζ Νίλσον. Όταν κατόπιν οι ψυχιατροί ξαναεξέτασαν τήν «περίπτωσης 1.000», έμειναν κατάπληκτοι απ' τήν άπίστευτη μεταβολή της. Τή δοκίμασαν, δίνοντάς της επιτήδες τήν ευκαιρία να κλέβη χρήματα. Αυτή όμως δεν ύποχώρησε στον πειρασμό.

Στην τελευταία εξέταση, ένας γιατρός τής ξανάκανε τήν έρώτηση, στην όποια είχε δώσει άλλοτε μια τόσο καταπληκτική άπάντησι.

—Ποιά έντύπωση όδς έκαμε άλλοτε ο θάνατος τής μητέρας σας; τή ρώτησε.

Κι' ή «περίπτωσης 1.000» άρχισε να κλαίη μ' άληθινά δάκρυα!...

Τό νυστεριο λοιπόν τών χειρουργών διορθώνει τώρα και τις ψυχές! Έδώσε πώς στην κοινωνία, όχι πιά μια επικίνδυνη έγκληματία, αλλά μια γυναίκα μ' εύσθησία, τιμιότητα κι' εύγενή αίσθηματα.

Η "Αγνωστική"

Αισθηματικό διήγημα

Η Λωρέτ Σιμόν βάζει άρνα έκεινο το άπονευμα, χιλίς να είνε άποφασισμένη άκόμη πού θα πήγαινε: σ' έναν κινηματογράφο ή στο σπίτι μιάς φίλης της πού την είχε καλέσει;

Ξαφνικά, καθώς περνούσε από την οδόν Ριβόλι, ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της το σώμα. Στην προθήκη ενός καταστήματος, πού πουλούσε έργα τέχνης, είχε διακρίνει ένα γυναικείο κεφάλι, πού — ποσο παραξένο ήταν σ' αλήθεια! — θάλεγε πως ό καλλιτέχνης τό είχε φτιάξει, παρόντας την ίδια γιά μοντέλο. Είχε τά ίδια μάτια, την ίδια μύτη, τά ίδια χείλη, τους ίδιους λακκισμούς στά μάγουλα, την ίδια έκφραση!

— Θεέ μου, πώς είνε δυνατόν; ψιθύρισε.

Πραγματικά, ή Λωρέτ δέν θυμόταν να είχε ποάρει ποτέ μπροστά σέ κανένα καλλιτέχνη. Καί όμως ή όμοιότητα ήταν καταπληκτική, σχεδόν άπίστευτη.

Όταν συνήλθε από την ταραχή της, ή Λωρέτ μπήκε άποφασιστικά μέσα στο κατάστημα.

— Θα ήθελα να μάθω ποιά είνε ή τιμή αυτού του κεφαλιού, είπε στον κύριο Ζακόμπ τόν καταστηματάρχη. Έκείνος χαμογέλασε μ' ευγένεια.

— Λυπούμαι, δεσποίνις, άπάντησε. Αυτό τό κεφάλι δέν πουλιέται... Άν σάς ενδιαφέρει, όμως, ή τεχνότητα πού κυρίου Θρανσουά Σουλβαίν, θα μπορούσα να σάς δείξω μερικά άλλα έργα του...

— Θρανσουά Σουλβαίν, είνε τό όνομα του καλλιτέχνη;

— Ακριβώς, δεσποίνις. Είνε ένας νέος με μεγάλο ταλέντο... Δυστυχώς, όμως, έχει χάσει τό φως του...

— Είνε τυφλός;

— Ναι, 'ωστόσο, ό άνθρωπος αυτός έχει άντικαταστήσει τά μάτια με τά χέρια του. Κι' από τά χέρια αυτά βγαίνουν άριστουργήματα...

— Άν θέλετε να σάς δείξω μερικά... Όχι, είπε ή Λωρέτ. Ένδιαφερόμαι μόνο γι' αυτό τό κεφάλι.

Ό Ζακόμπ την κτύπησε με περιέργεια από μερικές στιγμές:

— Τι καταπληκτική όμοιότητα! είπε σέ λίγο. Μήπως είσαοτε τό μοντέλο αυτού του κεφαλιού;

— Όχι, απάντησε ή Λωρέτ. Δέν γνωρίζω τόν κύριο Σουλβαίν. Αυτή ή περιφημη όμοιότητα είνε εκείνη πού κίνησε τό ενδιαφέρον μου... Δέν μπορώ να την εξηγήσω... Καί τί δέν θάδινα γιά ν' άποκτήσω αύτό τό έργο!

— Λυπούμαι, ξαναείπε ό καταστηματάρχης αλλά πρέπει γιά σάς πώ ότι με μεγάλο κόπο κατώρθωσα να τόν πείσω να μου τό δώρη γιά να τό βάλω μερικές ημέρες στην προθήκη μου... Ό κύριος Σουλβαίν θα είνε εδώ αύριο τό άπόγευμα στίς τρεις.

Μού είνε αδύνατο να τού μιλήσω, γιάτί πιθανόν να με παρεξηγήσει, άν προσπαθήσω να τόν πείσω να συγκαταστή στην πώληση αυτού του έργου... Μπορώ, όμως, να σάς φέρω σ' έπαφή μαζί του. Πιθανόν να κατορθώσετε να τόν πείσετε...

Η Λωρέτ πέρασε μιά άνησυχή νύχτα. Τό κεφάλι αυτό, πού τ' άποκαλούσε (τό κεφάλι της), είχε γίνει ό εφιάλτης της. Έπρεπε με κάθε τρόπο να τ' άποκτήσει!

Την άλλη μέρα, στίς τρεις, έτρεξε στο κατάστημα του Ζακόμπ. Λίγη ώρα άργότερα, έφτασε εκεί καί ό Θρανσουά Σουλβαίν. Ήταν ένας νέος με πολύ συμπληκτικά χαρακτηριστικά καί αρκετά προσεγγυήν έμφάνισι. Ένα μεγάλο σκυλί τόν συνόδευε ή καλύτερα τού χραισμούε γιά οδηγός.

Όταν άκουσε την παράκληση της Λωρέτ, τό πρόσωπό του συνοφρυώθηκε.

— Δέν θα μπορούσα να σάς ευχαριστήσω, της απάντησε. Γιά τίποτε στον κόσμο, δέν θα έστεργα ν' άποχωριστώ την «Άγνωστη»... Αυτό είνε τό όνομα πού έχω δώσει στο έργο αυτό.

— Άν ξέρατε σέ πόση άπογοήτευσι με βυθίζει ή άρνησί σας! είπε ή Λωρέτ με συγκίνησι.

— Άκούστε με, είπε σέ λίγο ό Σουλβαίν, θα σάς άφηνηθώ την ιστορία της «Άγνωστης» καί τότε θα με δικαιολογήσετε.

— Πάνε δύο χρόνια από τότε. Είχα χάσει ξαφνικά τό φως μου. Πολύ άπογοητευμένος, είχα φύγει στην έξοχή, μαζί με τό φίλο μου Μαρσέλ καί τό πιστό σκυλί μου, τόν Μπούκ. Ήταν οδηγός μου.

— Μιά μέρα, μιά δυνατή θύελλα ξέσπασε μέσα στο δάσος. Άρχισα να τρέχω με μαζί με τόν Μπούκ γιά να γυρίσω σπίτι.

— Άλλά, ξαφνικά, ό Μπούκ σταμάτησε καί με τράβηξε από τό σασκάκι. Πάνω στο ύψος δάσους βρισκόταν μιά γυναίκα άναίσθητη. Τή σήκωσα στην άγκυλιά μου καί με τή βοήθεια του Μπούκ τή μετέφερα σ' ένα μέρος προφυλαγμένο από τή βροχή.

— Σπίτι, Μπούκ! φώναξα τότε στο σκυλί μου.

— Ό Μπούκ έφυγε τρέχοντας. Θα ξαναγύριζε με τόν Μαρσέλ.

— Είχα άπομεινεί τώρα μόνος με την άγνωστη. Τά χέρια μου, συνηθισμένα πιά ν' αντικαθιστούν τά μάτια μου, άρχισαν να πλανώνται πάνω στο πρόσωπό της... Η γυναίκα αυτή ήταν πολύ νέα καί την ένοιωθα όμορφη... Ό, θεέ μου, πόσο υπέροχος ήταν αύτός οι στιγμές!... Ξαφνικά, όμως, να τό καταλάβω, έσφυσα καί τή φίλησα...

— Λίγη ώρα άργότερα, έφτανε ό Μαρσέλ, οδηγούμενος από τόν Μπούκ. Η θύελλα είχε στο μεταξύ κοπάσει... Δέν είχα πιά τίποτε να κάμω... Ό Μπούκ με ώδηγισε στο σπίτι, ένν ό Μαρσέλ φορτωνόταν στην πλάτη του τή νέα γιά να την μεταφέρει στο γειτονικό χωριό... Όπως έμαθα κατόπιν, ή νέα αυτή είχε βγή περίπατο μέσα στο δάσος καί ή έξαιρετική βιολίτης της θύελλας την είχε κάψει να γλυστήρησιν καί να πέσει από έναν βράχο...

— Ό Σουλβαίν άφησε έναν άναστεναγμό κι' έξεσκολούθησε:

— Όταν έμαθα άργότερα τή σωτηρία της, ή μοναδική μου επιθυμία ήταν ν' άποτυπώσω στον πηλό τά υπέροχα χαρακτηριστικά της... Να πώς βνήκε ή «Άγνωστη»... Είνε τό έργο μιάς άγάπης κι' οίς έλπιδα.

— Λυγμοί άνατάρασαν τό στήθος της νέας.

— Άλλά κλαίτε... είπε τό Σουλβαίν.

— Θρανσουά, είπε ή νέα, είμαι εκείνη πού είσατε...

— Καί πού σάς λατρεύω!

— Κι' ένν σάς άγαπώ, Θρανσουά.

Συγκινημένος ό τυφλός καλλιτέχνης την έσφιξε στην άγκυλιά του. Κι' άλλαξαν ένα φιλήθερμό, ατελείωτο.

RENE PASCAL

Πρακτορείον των ΧΙΜΑΙΡΩΝ

Η έκμετάλλευσίς της ανθρώπινης μαιοδοξίας

ΌΣΑ είνε τά έπαγγέλματα, από τόν φίλο σοφο ως τόν ταυρομάχο καί από τόν άνθόκομο ως τό δημίο: Ένας νοτιοαμερικανός οικονομολόγος, ό δόκτωρ Μπάττερν, υπέλαβε ότι υπάρχουν περισσότεροι από 29.000 τρόποι γιά να κερδίσει κανείς τή ζωή του.

Ό Μπάττερν μελέτησε προσεκτικά την «τέχνη της έφευρέσεως επαγγελμάτων» κατά τά τελευταία είκοσι χρόνια καί κατέληξε στο συμπέρασμα ότι κάθε «έφευρέτης επαγγέλματος» είνε στο βάθος ένας ψυχολόγος, πού προσπαθεί να έπωληθή από τή γούστα ή τίς αδυναμίες των όμοίων του.

Πολλά από τά σύγχρονα επαγγέλματα γεννιώνται από τήν πρόοδο. Υπάρχουν όμως καί επαγγέλματα πού άποτελούν άληθινές έφευρέσεις. Καί ένν απ' αυτά είνε τό «Πρακτορείον των Χιμαιρών», πού λειτουργεί από δύο περίπου χρόνια στή Ν. Υόρκη.

Ίδρυτής του ήταν ένας Χένρυ Σήλτ, πρώην έφημερίδοπώλης. Ό άνθρωπος αυτός, έκτός από τίς έφημερίδες, πουλούσε τά βρόδια στα κέντρα του Μπρούκλιν στρείδια καί φρούτα. Έτσι, είχε την

εύκαιρία να παρακολουθή τους ανθρώπους πού έφευγαν ή πού γυρίζαν από ταξίδι καί μιά μέρα του γεννήθηκε ή ιδέα ότι είχαν ανακαλύψει σ' αυτούς καί πού κανείς άλλος δέν είχε προσέξει.

Κατώρθωσε, λοιπόν, να συγκεντρώσει μερικές οικονομίες, νοίκιασε ένα γραφείο καί έβαλε στην πόρτα του την περίεργη καί ύποβλητική επιγραφή: «Πρακτορείον των Χιμαιρών».

Τά αρχικά σχέδια του Χένρυ Σήλτ ήταν πολύ μετριοφρονα. Ήθελε να έκμεταλλευθή μερικές ανθρώπινες αδυναμίες καί μόνο όταν προχώρησαν οι εργασίες του κατάλαβε ότι αυτές οι αδυναμίες ήταν ανεξάντλητες.

Είχε προσέξει π.χ. ότι διάφοροι μικροαστοί ή μέτριοι έπιχειρηματίες, πού έφευγαν από τό περιβάλλον τους γιά ένα ταξίδι άναψυχής ή ύποθέσεων κολακευόνταν να παριστάνουν άγάμεσα στο καινούργιο περιβάλλον όπου βρισκόταν τις σπουδαίες προσωπικότητες. Τί ευκολώτερο γιά τόν Χένρυ Σήλτ: Δύο άνθρωποι του συνώδευσαν τόν μεγαλομανή έπιβάτη κατά την επιβίβασι ή την άποβίβασί του, στεκόταν με μεγάλο σεβασμό πλάι του, έκαναν μερικές χειρονομίες γιά ν' άπομακρύνουν δάθεν τους περιέργους καί τού μιλούσαν γιά τίς τιμές του χρηματιστηρίου, γιά στίς έμπορευμάτων, γιά εργοστάσια, γιά χίλια δυο πράγματα κι' εδιναν την έντύπωσι πως περίμεναν ν' άκούσουν από τό στόμα του τίς τελευταίες διαταγές του.

Πόσο άνθρωποι δέν θα πλήρωναν μερικά δολάρια γιά να δημιουργήσουν γύρω τους αυτή την άσπλη έντύπωσι της δυνάμεως καί του μεγαλείου;

Ό Χένρυ Σήλτ είχε προσέξει επίσης τό θλιμμένο καί μεγαλοκίκο ύφος πού είχαν μερικές γεροντοκορές πού έφευγαν γιά ταξίδι. Κανείς δέν τις συντόφεισε κατά την άναχώρησί τους, κανείς δέν τις υποδεχόταν κατά την άφ'εξί τους. Καί όμως καί τί δέν θάδινα γιά να δημιουργήσουν την έντύπωσι πως ένας άνδρας ένδιαφερόταν γι' αυτές καί τίς άγαπούσε; Τό «Πρακτορείον των Χιμαιρών» ήταν σέ θέσι να ίκανοποιήσιν αυτή την επιθυμία τους. Λίγο προτού να φύγη τό ατμόπλοιο, ένας κομψός νέος διέσχισε τρέχοντας τό πλήθος, τίς άγκάλιαζε, τίς φιλούσε γεμάτος συγκίνησι καί άφηνε άνάμεσα στά χέρια τους ένα μπουκέτο με ωρία λουλούδια.

Οι Άμερικανοί όσο είνε πρακτικοί, άλλο τόσο είνε μαιοδοξοί. Καί τό θέσμη μιάς μικρής πομπής, με τή μουσική μπροστά, πού συνοδεύει έναν άνθρωπο πού φεύγει ή τόν υποδέχεται την ώρα πού έπιστρέφει, δέν είνε καθόλου άσυνήθιστο. Παρόμοιες έκδηλώσεις είνε κάποτε σούθρητες. Άλλ' όταν δέν είνε, ό Χένρυ Σήλτ αναλαμβάνει να τίς δημιουργήσιν ένανι μερικών δολλαρίων. Χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, μουσικές, τί άλλο θα μπορούσε να έπιθυμήσιν ένας Άμερικανός, πού τρελλαίνεται γιά έπίδειξι;

Άλλ' άς υποθέσουμε ότι μιά νεαρή δακτυλογράφος, πού φεύγει γιά άναψυχή με μιά δεκάμερη άδεια, θέλει να παραστήσιν την κόρη ενός έκατομμυριούχου. Τίποτε τό ευκολώτερο. Ένα υπερπολυτελές αυτοκίνητο την παραλαμβάνει από τό σπίτι της καί την μεταφέρει ως την άποβάθρα. Έκεί την περιμένουν μερικές «φίλες» της, πού την ύποδεχονται με χαρούμενες φωνές καί τραγουδία. Καί ένας νέγκρος την συνοδεύει ως την καμπίνα της παίζοντας σαξοφόν...

Άλλά, έάν ρωτήσετε, υπάρχουν άνθρωποι πού βρισκουν ευχάριστοι σ' αυτές τίς όπερετικές σκηνοθεσίες;

Η άπάντησις είνε πολύ εύκολη. Τό «Πρακτορείον των Χιμαιρών», πού ξεκίνησε από τό μικρό γραφείο του Μπρούκλιν, έχει σήμερα ύποκαταστήματα σέ 70 πόλεις των Ήνωμένων Πολιτειών καί της Νοτίου Άμερικής, άπασχολεί ένα μόνιμο προσωπικό 2000 ανθρώπων καί έχει άκόμη στή διάθεσί του 4000 έκτάκτους συνεργάτες, άνδρες καί γυναίκες, πού άντιπροσωπεύουν όλα τά έπαγγέλματα καί όλες τίς κοινωνικές τάξεις.

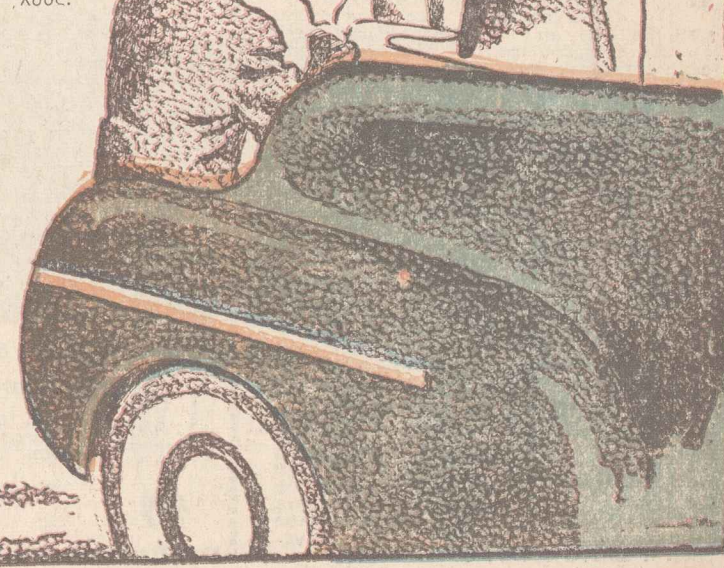
Άλλωστε, στο άναμεταξύ, έχει έπεκτείνει τίς εργασίες του. Ό έρωτευμένος πού θέλει να παραστήσιν τό «άπουδαίο» στην άναπημένη του, ή γυναίκα πού θέλει να δώρη την έντύπωσι ότι παρακολουθείται παντού από θαυμαστάς, ό μπακάλης πού έπλούτισε καί θέλει να έπιδείξει μερικές «προσωπικότητες» στίς κοσμικές συγκεντρώσεις, πού δίνει στο σπίτι του, ή μπαλαρίνουλα, πού έχει άνάγκη από χειροκροτήματα κατά τίς πρώτες εμφανίσεις της, ό έπιχειρηματίας, πού θέλει να δώρη την έντύπωσι ότι τεράστια συμφέροντα κρέμονται από τά χέρια του, ό φιλόδοξος πού τόν τραβάει ή πολιτική καί θέλει να προκαλέσιν τό ένδιαφέρον καί την προσοχή στο άτομό του δέν έχει παρά ν' άπευθυνθή στο «Πρακτορείον των Χιμαιρών».

Ό Χένρυ Σήλτ εδώλωσε τελευταία ότι σκοπεύει να γράψη τά άπομνημονεύματά του, με τή συνεργασία ενός συντάκτη της έφημερίδος («Νιού Γιόρκ Τάιμς»). Είνε εύκολο να φαντασθί κανείς πόσον μεγάλη πρόκειται να είνε ή έπιτυχία αυτού του βιβλίου πού θα δώρη μέσα στίς σελίδες του όλη την έκταση καί όλους τους έξωφρενισμούς της ανθρώπινης μαιοδοξίας.

Ένας εξάφαλμος έναντιεν των Άμερικανίδων

Ό Άλαν Στέφαν, («κύριος Ά. μέρικα του 1946»), πού κέρδισε αυτό τόν τίτλο στον περσινο διαγωνισμό του Ντιτρόιτ έκοψε τελευταία μερικές δηλώσεις, πού του... έξοφάλισαν τό μίσος όλων των γυναικών της Άμερικής.

— Έκείνο πού λείπει περισσότερο από τίς Άμερικανίδες, είπε, είνε οι καμπυλωτές. Η έπιδερμίδα τους είνε επίσης έλαστική. Περπατούν άσχημα, μακιγιαρώνται πολύ καί ζουν ζωή άνθυγιεινή. Κατά τή γνώμη μου, θα πρεπε να έπιδροθουν σ' όλα τά όπία, από την πάλη ως την άρσβαρύν. Έτσι, θα έπαυσαν να είνε σάν... σανίδες. Όπως είνε σήμερα, όταν ένας άνδρας τίς σφίγγει στην άγκυλιά του, νομίζε ι έί κρατάει ένα δέμα με κόκκαλα!... Η ίδια άποψις γιά την στρογγυλότητά των γυναικών ύποστηρίχθηκε καί από άλλους.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Με το πλοίο «Μικρή Λουκία» του εφοπλιστή Βωτίε ταξιδεύουν οι εργάτες Κλώντ Ραμερί, η σύζυγός του Ζουλιέτ, οι μικροί κόρη τους Σουλβάν, Ο πλοίαρχος Μουριάκ, Βάσις Βωτίε στο πλοίο, για να εισπράξουν ο εφοπλιστής την ασφάλεια και να πάρει κι αυτός μερίδιό. Ο Ραμερί γίνεται αυτότης μάρτυς του εγκλήματος. Αφού κινδυνεύει τη ζωή του, διασώζεται τέλος σε μια βάρκα, μαζί με την οικογένειά του, το Μουριάκ και άλλους ναυαγούς. Είναι νύχτα και όλοι αγωνιούν για τη ζωή τους. Έπι ημέρες θαλασσοδρούν. Μερικοί πεθαίνουν, άλλοι τραυματίζονται. Τέλος πεθαίνει κι η Ζουλιέτ. Έξω από τον πόνο του Ραμερί επιτιθέται εναντίον του Μουριάκ. Με φρικτά λόγια του αποκάλυπτε ότι γνωρίζει το έγκλημά του και τον αναγκάζει να γραφεί σ' ένα φύλλο του σημειωματαρίου του ότι είναι ένοχος, ότι έκανε το πλοίο κατόπιν συμφωνίας με τον ναυαγοκτημένο εφοπλιστή Πώλ Βωτίε, για να εισπράξουν την ασφάλεια. Μάρτυς της σκηνής είναι ο νεαρός Βρετόνος ναύτης Υβ Λασγκέρν. Ο Ραμερί πνίγει κατόπιν πάνω στη λύσσα του, τον πλοίαρχο. Ο Υβ πετά το πτώμα στη θάλασσα. Την ίδια στιγμή ένα πλοίο φαίνεται το οποίο τους σώζει. Μέσο από πλοίο αυτό βρίσκεται κι ένα νεαρό ζευγάρι, η φίλη Ζαννί Σαμπριάλ με τον άνδρα της. Η Ζαννί περιποιείται εξαιρετικά την μικρή κόρη του Ραμερί, τη Σουλβάν. Η Ζαννί κλέβει το φύλλο από το σημειωματάριο του Ραμερί όπου είχε γραφτεί η δήλωση του πλοίαρχου. Ο Ραμερί κι η κόρη του βγαίνουν στη Μασσαλία. Ο Ραμερί ζητάει πληροφορίες για το Βωτίε από ένα παλιό εργατή του. Συγγράφως πληροφορείται ότι η κόρη του Βωτίε πρόκειται να παντρευτεί με το Ροζέ Μπερτελέν. Το όνομα αυτό τον ταραξεί το Ραμερί. Βλέπει το Μπερτελέν και η ταραχή του μεγαλώνει. Ανασυντάει τον έρωτά του με τη γυναίκα του.

5ον Όκτώ η έννεα χρόνια πριν απ' αυτά τα γεγονότα, ο φοιτητής Ροζέ Μπερτελέν, φεύγοντας απ' το Πανεπιστήμιο, περνάει καθημερινώς έξω απ' το μοδιστορείο όπου εργαζόταν η Ζουλιέτ. Δεν άρνησε να προσέξω τη χαριτωμένη αυτή κοπέλλα με το κυτό κορμί, το θαυμάσιο δέρμα και τα μεγάλα μάτια της από υπλές βελούδο. Τον είχε μαγέψει η ακαθόριστη χαρά που ήταν κυμένη σ' όλο της το παρουσιαστικό. Κοντοσκετόταν λίγο, για να παρακολουθήσει τις κινήσεις της.

Τέλος, την είχε σταματήσει στο δρόμο και την είχε παρακαλέσει ευγενικά να του επιτρέψει να κουβεντιάσει λίγο μαζί της. Εκείνη δεν είχε βρή τη δύναμη να του πη όχι. Ποτέ δεν της είχε δείξει ενδιαφέρον ένας τόσο καθώς πρέπει κύριος. Κι' ο νέος αυτός, ο τόσο ευγενικός, μορφωμένος, κομψός, ανώτερος της, φαινόταν αναστατωμένος καθώς της μιλούσε. Ένα είδος μαγνητικής έλξης τρεβόυσε ακατανίκητα τον ένα προς τον άλλον... Μπήκαν μαζί σ' ένα πάρκο. Κι' ο Ροζέ άρχισε την εκμυστηρευσι του: — Δεν χρειάζεται να με βεβαιώσετε, δεσποινίς, ότι είδατε τιμο κορίτσι. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Μου το λέγε τα μάτια μου κι' η καρδιά μου, που είναι πια δική σας! Σας αγαπώ, όπως θ' αγαπήσω μια μέρα την άρραβωνιστική μου. Είσαοτε η εικόνα της ωμορφιάς και της ανωτότητας που όνειρεύομαι. Δεν μπορεί να με γελήσει η εικόνα αυτή!...

Η λέξις «άρραβωνιστική» είχε κάμει τη Ζουλιέτ ν' ανασκουμπήσει. Η ζεστή και τρυφερή φωνή του νέου άνηχους μέσα στην ψυχή της σαν βίαια μουσική. Ένοιωθε ότι της μιλούσε με ειλικρίνεια, μέσα απ' την ψυχή του. Μια ελπίδα φύσκωνε γλυκά την καρδιά της. Είχε διαβάσει τόσα μυθιστορήματα, όπου τα βασιλόπουλα παντρεύονται βοσκοπούλες!...

— Θα ήμουν ένας άθλιος, αν σάς πρότεινα να γίνετε φιλενδοπούλα μου, συνέχισε ο φοιτητής. Απ' την άλλη μεριά πάλι, ο πατέρας μου δεν θα μου επέτρεπε ποτέ να παντρευτώ με μια μοδιστορούλα, όσο κι' αν είναι άγγελος, όπως εσείς... Όστόσο άρχισε κι' αυτός το στάδιο του από απλός εργάτης και τώρα είναι ιδιοκτήτης ενός μεγάλου εργοστασίου στο Σεζενάκ. Λέγεται κ. Μπερτελέν. Είμαι ο μοναχογιός του και σκοπεύω να συνεχίσω το έργο του. Τον θαυμάζω μ' όλη μου την ψυχή! Θα προτιμούσα να πεθάνω, παρά να τον λυπηθώ.

Σταμάτησε για λίγο. Η Ζουλιέτ είχε κλωνιάσει.

— Ό! αυτά που μου λέτε, κύριε, είναι πολύ σωστά, πρόφερε. Κάνετε όμως ασκίμα να μου τα λέτε.

Η γλυκεία τρεμουλιά της φωνής της μιλούσε ευγλωττία για την αναστατήσι της ψυχής της. Μια ακατανίκητη συμπάθεια είχε ένιωσει κι' όλες τους δυό νέους. Τα λόγια που πρόφερε καθέννας τους, έκαναν τον άλλον να τον έκτιμα ακόμη περισσότερο και τους έδεναν σφιχτότερα. Η Ζουλιέτ ένοιωσε ότι το ραντεβού τους γινόταν επικίνδυνο. Αυτό ακριβώς σήμαιναν οι τελευταίες λέξεις της: φοβόταν ότι θ' αγαπούσε το Ροζέ...

— Έτσι, τελειώσε η πρώτη συναντήσ τους, όπως τους επέβλεπε η συνειδησι τους. Ο φοιτητής υποσχέθηκε ότι δεν θα ζητούσε πια να ξαναβεί την κοπέλλα. Θα διαπρόσευε μόνο την ανώνυμη της σ' όλη του τη ζωή σαν φυλακισμένο. Θα σήμαινε γι' αυτόν την πρώτη άληθινή αγάπη του, την ανώτερη, την καλλίτερη.

— Λεγόμαι Ροζέ Μπερτελέν, είπε. Η οίκογένειά μου μένει στο Σεζενάκ. Αν ποτέ χρειασθείτε ένα φίλο, έλατε να με βρείτε... Μ' αρέσετε τόσο πολύ, Ζουλιέτ! Κι' πρέπει να καταβάλω τώρα τόση προσπάθεια για να κάμω το καθήκον μου!... — Αν μ' άκουγαν οι συνάδελφοί μου, θα γελοούσαν ίσως μαζί μου. Άλλά εγώ δεν έννοω να κάνω μια άτιμία, ζητώντας σας να μ' αγαπήσετε.

Χωριστήκαν, αναστατωμένοι, μ' ένα κρυφό σπαραγμό, σαν να ξεριζώνουν απ' την καρδιά τους μια παλιά και βαθειά αγάπη. Επαιρναν ωστόσο μαζί τους την ελπίδα που γεννιόταν πάλι μαζί με τον έρωτα, στα 20 χρόνια. Ένοιωθαν πως θα ξαναδλεπόντουσαν. Πού; Πώς; Δεν ήξεραν... Πάντως, ο νέος ήταν αποφασισμένος να κρατήσει τον όρκο του, να μη ζητήσει να ξανασυναντηθεί τη Ζουλιέτ.

Βασιζόντουσαν όμως κι' οι δυο κρυφά στο περσιωμένο, που θα παραμερίζε ίσως τις δυσκολίες τις οποίες δεν κατώρθωναν αυτοί να νικήσουν.

Πέρασαν μερικές μέρες. Έπειτα άρχισαν κι' οι δυο να εύχονται να ξανασυναντηθούν. Η θέλησι τους λυγίζει. Κι' η τύχη τους βοηθάει: Ένα βράδυ, η προϊ-

σταμένη της Ζουλιέτ πήγε στο θέατρο δυό απ' τις καλλίτερες και προθυμότερες εργάτριές της, για να τις ανταμείψει για το ζήλο τους. Η μία απ' αυτές ήταν η Ζουλιέτ.

Καθισμένη στην πρώτη σειρά του υπέρωου, παρακολουθούσε την παράτασι κι' ένοιωθε να χτυπά η άπλοική καρδούλα της και να υψώνονται τα μάτια της, κάθε φορά που ένας τρυφερός διάλογος του έργου της θύμιζε το γλυκό της πονό... Μουρμούριζε μέσα στην ψυχή της το όνομα του Ροζέ. Αναπολούσε τη συντομη συναντήσι τους και θεωρούσε τον εαυτό της σαν ήρωίδα μιας περιπέτειας αντίζας μ' εκείνες που περιγράφουν τα δράματα και τα μυθιστορήματα.

Σαφνικά, κυττάζοντας τυχαίως προς ένα βωφείο, είδε ένα νέο που κρατούσε τα μάτια του κορμωμένα πάνω της. Κι' αναγνώρισε το Ροζέ!

Ήταν τόσο η ταραχή που αισθάνθηκε, ώστε της φάνηκε ότι γυρίζει η αίθουσα του θεάτρου, ότι όλος ο κόσμος διάβαζε στο πρόσωπό της το μυστικό της, ότι θα γελούσαν όλοι με το κοκκινισμά πουχε ανέβη στα μάγουλά της... Η οδυνηρή αυτή εντύπωσις κράτησε μερικά δευτερόλεπτα. Έπειτα η Ζουλιέτ συνήλθε και διαπίστωσε ότι δεν είχε αλλάξει τίποτε γύρω της, ότι κανείς δεν την έπρόσεχε...

Δεν ήξερε κι' η ίδια αν ήταν περισσότερο ευτυχισμένη, παρά στενοχωρημένη. Σκεπτόταν ότι δεν της πήγαινε καλά το καπέλλο της και το φτηνό φορεματάκι της, ότι βρισκόταν ανάμεσα σε ανθρώπους του λαού... ενώ, στο θεωρείο του Ροζέ, καθόντουσαν μια κυρία και μια κοπέλλα, κομψότερες κι' οι δυο, κι' ένας ηλικιωμένος κύριος, όλοι πλουσιόι, καθώς πρέπει. Η δεσποινίς εκείνη θα ήταν πιθανώς, τατα υποψηφία αραβωνιστική του Ροζέ. Πως να μη δειχόταν τη φτωχή μοδιστορούλα, δίπλα σ' ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα, που θα τούλεγε ωραίες φράσεις και θαχε λεπτούς τρόπους;...

Οι μυστικές ελπίδες της Ζουλιέτ γκρεμίσθηκαν. Είπε στον εαυτό της ότι ήταν άνομοια της να σκεπτεται τρυφερά αυτό το νέο, που στο κάτω - κάτω δεν είχε επιδιώξει καν να την κατακτήσει κι' είχε ακολουθήσει τη φωνή της λογικής κι' όχι της καρδιάς...

Όστόσο έβλεπε με την άκρη του ματιού της ότι κυττάζε περισσότερο αυτήν, παρά τη σκηνή του θεάτρου... Όταν τελείωσε το έργο κι' η Ζουλιέτ είδε το Ροζέ να βοηθι την ντάμα του να φορέσει ένα πολυτελέστατο μαντί, αισθάνθηκε έναν ήλιγο, σαν νάπεφτε στο κενό... — Έλα λοιπόν, μικρή μου, της έλεγε η προϊσταμένη της, θα μείνουμε τελευταίες, θα μας σπρώξει όλος ο κόσμος. — Έξω απ' το θέατρο, αποχαιρέτησε τις δυο μοδιστορούλες.

Μέντες στην ίδια γειτονιά, τους είπε. Γυρίστε φρόνιμα στο σπίτι σας. Κι' αύριο το πρωί νάσαστε στην ώρα σας στη δουλειά.

Οι δυο κοπέλλες προχώρησαν μαζί. Δεν έδωσαν προσοχή σ' ένα βήμα που ακουγόταν πίσω τους. Σαφνικά, πρόφερε μια γλυκεία, ικετευτική φωνή: — Δεσποινίς Ζουλιέτ!...

Δεν το περίμενε η Ζουλιέτ. Πίστευε ότι ο Ροζέ ήταν πια μακριά, μαζί με τη συντροφιά του. Γύρισε άποτομα και τον είδε αντίκρυ της.

Εκείνος της χαιρέτησε, με μια απ' τις χαριτωμένες και απλές κινήσεις του που τη γοητεύαν.

Με συγχωρείτε, δεσποινίς, της είπε με φωνή λίγο τρεμουλιαστή. Οι φίλοι μου πήραν άλλο δρόμο. Έγώ ήρθα από δω, δίχως να ξέρω πως θα σας συναντήσω... Μια και δεν είδατε μόνι, θα μου επιτρέψετε, έλπίζω, ναρθώ λίγο μαζί σας. Δεν είναι φρόνιμο άλλωστε να γυρίζουν τη νύχτα δυο κοπέλλες δίχως συνοδό...

Πριν ακόμη αποτελειώσει τη φράσι του, η συντρόφισσα της Ζουλιέτ έσκασε στο γέλιο.

— Τι ωραία που μιλάτε, κύριε! φώναζε. «Δεσποινίς... Με συγχωρείτε...» Μα τι χρειάζεται αυτή η κωμωδία; Νομίζετε πως δεν ξέρω τι γίνεται;... Θα σας δώσω εγώ το παράδειγμα της ειλικρίνειας. Έσού, Ζουλιέτ, άρχιζεις να με βρίσκω περιττή! Είναι η αλήθεια δε ότι έψαχνα κι' εγώ να βρω μια πρόφασι, για να πάω κάπου που με περιμένουν και που δεν πρόκειται να πληξώ! Σας εύχομαι και σας το ίδιο! Κληνύχτο σας, παιδιά μου!

Κι' έφυγε τρέχοντας παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της Ζουλιέτ και στο Ροζέ.

Μη με αναγκάζετε να μείνω, Ζουλιέτ! της φώναζε από μακριά, γελώντας. Μπορεί να σου κλέψω τον καλό σου. Είναι τόσο ωραίο παλληκάρι!... Η μοδιστορούλα κι' ο φοιτητής έμειναν μόνοι. Προχώρησαν λίγο, χωρίς να μιλούν. Όταν έφτασαν σ' ένα μέρος πιο σκοτεινό

κι' έρημικό, η Ζουλιέτ έβαλε έξαφνα τα κλάματα.

— Δεν θα με συγχωρήσετε λοιπόν γιατί δεν κράτησα την υπόσχεσί μου; είπε ο Ροζέ αναστενάζοντας.

— Ω, μην το λέτε αυτό! φώναζε η νέα. Είμαι τώρα τόσο ευτυχισμένη, έπειτα απ' όσο υπόφερα απόψε!

— Γιατί κλαίτε λοιπόν; ρώτησε ο Ροζέ, περνώντας το χέρι του γύρω απ' τη μέση της.

— Από χαρά! Πέστε μου πως δεν θα παντρευτήτε την κοπέλλα που βρισκόταν στο θεωρείο σας!...

Ο νέος έβαλε τα γέλια. Έπειτα σοβαρεύθηκε κι' είπε με συγκίνησι: — Ζηλεύατε;... Μ' αγαπάτε λοιπόν;

Τον κυττάζε με τόση τρυφερότητα, ώστε δεν μπορούσε ν' αντιστάσει στον πειρασμό κι' ένωσε τα χείλη του με τα δικά της. Η αγάπη τους είχε συντρίψει κάθε φραγμό!

Χωριστήκαν εμπρός στο σπίτι της Ζουλιέτ. Η νέα έμενε με τους γονείς της. Δεν ήταν δυνατόν να μπει στο σπίτι της ο Ροζέ. Ούτε και τόλμιμσε να της ζητήσει να τον ακολουθήσει στο φοιτητικό του δωμάτιο. Παρ' όλο το μεθυστικό νυκτερινό περπάτο, παρ' όλα τα πούτα φιλιά και χάδια τους, οι δυο νέοι δεν ξεχνούσαν την έρωτη τιμιότητα τους.

Ο Ροζέ δεν ήταν κανείς κοινός Δόν - Ζουάν, εγωιστής κι' ασυνειδήτος. Είχε έντονη συναισθησι της ανδρικής ευθύνης σ' μια τέτοια περίπτωσι. Γύρισε ένας άνθρωπος που είχε αναδειχθεί από άπλος εργάτης χάρις στην ατομική αξία του, δεν έμοιαζε με τους άριστοκράτες εκείνους γλεντζέδες που θεωρούν παιγνιόακια της τα ωραία κορίτσια του λαού. Θεωρούσε ατιμία το να καταστρέψει μια κοπέλλα, όσο και το να κλέψει ή να σκοτώσει.

Άλλά κι' η Ζουλιέτ είχε αναταραχή με ήθικες άρχες απ' την καλή της μέτερα. Ήταν αγνή σαν το κρίνο κι' είχε άλλωστε και κάποιο άλλο λόγο να μένη μακριά απ' τις έρωτικές περιπέτειες - ένα λόγο που τον έμαθε πολύ άργα ο Ροζέ...

Πάλεψαν κι' οι δυο ειλικρινώς. Πίστεψαν όμως ότι θα μπορούσαν να βλέπουνται κάπου - κάπου, δίχως κίνδυνο. Δεν ήταν αρκετή η ευτυχία να νοιώθουν πως αγαπιούνται, να το λένε ο ένας στον άλλον;... Δεν θα τους έδινε τη δύναμη να κάμουν ως το τέλος το καθήκον τους;... Κι' άργότερα, όταν θα τους χωρίζε η Μοίρα, θα διειπρείτο μεταξύ τους ένας δεσμός εκτίμησως κι' αστείρευτης στοργής.

Μα δεν παίζει κανείς με τον έρωτα, δίχως να καθ' όταν είναι 18 και 22 ετών...

Ένα βράδυ, ο Ροζέ δεν έβηγε στο ραντεβού. Το πρωί εκείνο, είχε παθεί ένα ατύχημα: Είχε πληγωθεί, ενώ έκανε μάθημα ζιφασκίας. Ήταν έλκωφο το τραύμα του, πάντως όμως τούφερε πυρετό και τον κράτησε στο κρεβάτι.

Του ήταν αδύνατον να ειδοποιήσει εγκαίρως τη Ζουλιέτ, χωρίς να φανερώσει το μυστικό τους στους συναδέλφους του που τον περιποιούντο.

Η έρωτευμένη κοπέλλα πέρασε μια νύχτα σκληρής αγωνίας. Είχε άρρωστήσει ο Ροζέ, η είχε κουραστή πια από έναν έρωτα που δεν του πρόσφερε τίποτε;...

Την άλλη μέρα, έφτασε στο κατάστημα πριν ακόμη ανοίξει, με την ελπίδα ότι θα την περιμενε εκεί ένα γραμμα του Ροζέ. Άλλά δεν εύρηκε τίποτε. Μη υπορλώντας πια ν' ανθέξη, έτρεξε προς το σπίτι του ανθρώπου που αγαπούσε τώρα περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο, πιο πολύ κι' απ' την αρετή της, πιο πολύ κι' απ' την τιμή της.

Πέρασε για πρώτη φορά την πόρτα του σπιτιού αυτού.

— Ο κύριος Μπερτελέν;... ρώτησε τη θυρωρή.

Χι, κοπέλλα μου! Φοβάμαι πως δεν είναι σε κατάσταση να σας δεχθώ... άπάντησε εκείνη, κυττάζοντας την λίγο ειρωνικά.

— Είναι άρρωστος; τραύλιζε η Ζουλιέτ, νοιώθοντας να την εγκαταλείπουν οι δυό νύμεις της.

— Ναι... δηλαδή όχι... Μια στιγμή, πηγαίνω να ιδώ. Τώρα μόλις κατέβηκε ο φίλος του, πούμενε μαζί του τη νύχτα.

— Τι του συνέβη, θεέ μου;... Μην κάνετε τον κόπο ν' ανεβήτε κυρία. Πηγαίνω μόνη μου...

— Όχι, όχι. Το σωστό είναι να τον ρωτήσω πρώτα αν θέλει να σας δεχθώ... Έλάτε και οι σεις μαζί μου...

Έπρεπε όμως ν' ανεβεί η θυρωρής πέντε πατώματα, με το βαρύ κι' άργό της βήμα. Πόσο γρηγορότερα θα τ' ανεβαίνε, αν ήταν μόνη, η Ζουλιέτ που αγωνιούσε!...

Τελοσπάντων, έφτασαν στο πέμπτο πάτωμα. Η θυρωρής άνοιξε μια πόρτα και είπε απ' το κατώφλι:

— Μια έπισκεψι, κύριε Ροζέ. Είναι, βέβαια, λίγο πριωνί, μα έχω την ιδέα πως δεν θα σας δυσαρεστήσει!...

Πως βρέθηκε η Ζουλιέτ μέσα στην κάμαρα του αγαπημένου της; Πως έφυγε η θυρωρής δίχως να την αντίληφθουν; Η κοπέλλα δεν ήταν εις θέσιν να σκεφθώ... Κυττάζε μόνο με λαχτάρα το κεφάλι του φίλου της, τυλιγμένο μ' επιδέσμους κι' ακουμπισμένο στο άσπρο μαξιλάρι. Ο έρωας της τούδινε μια ξεχωριστή γοητεία. Τα μάτια του, η παραμικρή πιτυχή του στόματός του, κάθε τι στη φυσιογνωμία του, τη συγκινούσαν άνειπωτα.

Δεν φανταζόταν ότι γροκαλούσε κι' αυτή την ίδια έντύπωσι σ' εκείνον. Ήξερε πως ήταν ωμορφ, αλλά δεν έμάντευε τον ξεχωριστό φωτοστέφανο που της πρόσθετε ο έρωας.

— Σε λατρεύω, Ζουλιέτ!... Πες μου πως θα ξαναβάρης!...

Τώρα ο Ροζέ την έσφιγγε στην άγκαλιά του στο στήθος του. Εκείνη τον έκλεινε να ήσυχάζει, για να μην άνοιξη η πληγή του και για να μη την κάμει να μετανοήσει που τον είχε έπισκεφθώ...

— Να μετανοιώσει γιατί φάνηκες καλή και τρυφερή;... Σ' αγαπώ, Ζουλιέτ! Μην έχω κανένα φόβο κοντά μου... Αν ήξερες με πόση ευγνωμοσύνη φιλώ τα ώραια σου χεράκια!... Βλέπεις; Τα χέρια σου μόνον... Γιατί, αν σε φιλούσα όπως έπιθυμώ, δεν θάταν πια από ευγνωμοσύνη.

Εκείνη τον μάλινε. Αυτός γελοούσε. Και γλυστρούσαν κι' οι δυο στον καρπό, ρο της τρέλλας, του πάθους...

— Αν δεν μου υποσχεθής πως θα ξαναβάρης, δεν θα περιποήσω πια την πληγή μου. Καί ξέρεις, είναι σοδαρή! Πολύ σοδαρή!...

— Έτσι, η κοπέλλα υποσχέθηκε να ξανάρθ. Την άλλη μέρα κι' όλες, κράτησε την υπόσχεσί της.

Κι' έξακολουθούσε ναρχεται, ακόμη κι' αφού γιστρεύτηκε η πληγή του Ροζέ.

... Από τρεις μήνες τώρα, η Ζουλιέτ τάχε δώσει όλα στο Ροζέ Μπερτελέν. Βρισκόνηταν ακόμη κι' οι δυο στη γοητεία της συμπληρωμένης έρωτικής ευτυχίας. Όστόσο κάποια κρυφή θλίψι γέμιζε την καρδιά του νέου.

Σαναγύριζαν οι τύψεις, που είχε δοκιμάσει στην αρχή.

Η αγαπημένη του δεν έμοιαζε καθόλου με τις διάφορες έλκωφες γυναίκοιες που είχε γνωρίσει ως τότε. Μια άπέραντη τρυφερότης την είχε ρίξει στην άγκαλιά

του. Δεν εύρισκε πως έκανε κάτι κακό. Έξ' άλλου, συχαίνονταν τόσο πολύ το ψέμμα, ώστε της έκανον κόπο ακόμη και τα μικρά τεχνάσματα που αναγκάζονταν να μεταχειρίζεται για να μπορεί να έπισκεπτείται το φοιτητή.

Ρωτώντας την για την οίκογένειά της, ο Ροζέ κατάλαβε σε πόσο τιμιο περιβάλλον είχε ανατραφή κι' έζηγνος τα χαρίσματα της, τόσο μεγάλων τις ευθύνης του ως έραστου. Όσο πιο στενά σχετιζόταν μαζί της, τόσο υπέφερε γιατί είχε δημιουργήσει μια κατάσταση, που δεν μπορούσε ναχή παρα σκληρό τέλος. Για να την παντρευτεί, θαπρεπε νάναι πιο έλεύθερος στη ζωή. Αυτός όμως φοβόταν τον πατέρα του το νερό - Μπερτελέν, τον άνθρωπο με την αδάσαστη ένέργεια, που είχε ανατρέψει πάντα όλα τα εμπόδια.

Αισθανόταν τον εαυτό του άνικανο να του επιβάλει μια νύφη, που δεν έθελε να τη δεχθή. Κι' ο ίδιος όμως ένιωθε ότι δεν είχε την πρόθεσι να δεσμεύσει τη ζωή του κι' ότι διαπρόσευε πάντα κατά βάθος μια ανώτερη εικόνα της μελλούσης συζύγου του. Ίσως η ολοκληρωτική ικανοποίησι του πόθου του τού άφινε την άνογκαία ψυχραιμία για τέτοιες σκέψεις. Όσο κι' αν είναι καλή η ανθρώπινη καρδιά, δεν ξεφεύγει απ' τους νόμους της φύσεως...

Ένα βράδυ, την ώρα που θάφευγε η Ζουλιέτ απ' το ραντεβού τους ο Ροζέ την είδε δακρυσιμένη.

— Γιατί κλαίς; τη ρώτησε με τρυφερή άνησυχία. Μου κρύβεις τίποτε; Δεν έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα;

— Ω, σου έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη, φώναζε εκείνη σφιγμένη στην άγκυλιά του. Όστόσο είναι αλήθεια ότι σου κρύβω κάτι τι...

— Στοιχηματίζω πως πρόκειται για κάποιο πόνο που δεν θέλεις να τον συμμερισθώ.

— Ναι, είναι ένας πόνος, αλλά όχι δικός μου. Γιατί λοιπόν να τον συμμερισθής;... Κλαιω από οίκτο... Κι' έπειτα... φοβάμαι για την αγάπη μας, νοιώθω ένα άσχημο προαίσθημα... Πως να σου πώ; Μου κοστίζει πολύ πού σ' αφίνω απόψε!

— Μείνε λοιπόν μαζί μου. Τόσον καιρό σου το ζητώ να μου χάρις μια όλόκληρη νύχτα!

— Ξέρεις καλά πως είναι αδύνατον. Η

ΑΝΩ: Τά «αυτοκίνητα - φρούρια»: Ένα άπό τά «αυτοκίνητα - φρούρια» που χρησιμοποιεί τελευταία η αστυνομία του Σικάγου για την καταδίωξι των γκάνγκστερ. Παρ' την κομψή και πολυτελή εμφάνισι του, θα μπορούσε να παραβληθώ με τα ισχυρότερα άρματα μάχης. Ο θώρας που το περιβάλλει είναι αδιαπέρσιτος από όλων των ειδών τις σφαίρες. Ειδική μέριμνα έχει ληφθώ επίσης για τόν οδηγό του. Προστατεύεται πίσω από δυό τζάμια, πάχους 6 εκατοστών το καθένα. Άνάμεσά τους βρίσκεται μια ισπ απόστασις, από την οποίαν αφαιρείται όλότελος ο ατμοσφαιρικός άέρας. ΚΑΤΩ: Ένα υποβρύχιο στην έφρα. Κατά τη διάρκεια μάας σφοδράς θαλασσοταραχής, το άγγλικό υποβρύχιο (Τρυάντ) έσπασε τις άλυσσιδες του και έξώκειλε στην προκυμία του Σιστό, κοντά στο Χερβούργο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

.....

«Όσοις όλα στον κόσμο έχουν εναντίον, τέλους. 'Ο Μενελάϊ, αφού ώνόμασε ένα δοχό του τὸν μικρὸ ἑγγονό του Λιγυρίασού, γιὰ τῆς κόρης του Σιοαρένγυ, ἐσθύσε αἰγά-αἰγά ἀπὸ παράλυσι, ποὺ διήρκεσε ἀρκετὰ χρόνια. Κι' ἡ Ταῖτο πέρασε ἑταί στο περιθώριο καὶ ξεχάστηκε ὁλότελα.

στην πραγματικότητα επροέκυψε για μένα περί-
πτωση ηλεκτροπληξίας από φυσικό ηλεκτρισμό. Πό-
τε είχε διοχετευθεί μέσα στο σώμα της νέας από το
χέρι του θείου της και τα φίλια της εξαβλήσαν την
Ολα αυτά τα φαινόμενα, όπως και οι σπινθήρες
που παρατηρούνται μερικές νύχτες στα κατάρτι-
των πλοίων, οφείλονται στο «πυρ του ουρανού», ό-
πως το αποκαλούσαν οι αρχαίοι, που, μη μπορώ-
ντας να τα εξηγήσουν, τα θεωρούσαν σαν υπερφύ-
σικες εκδηλώσεις του θείου ή απλούστερα, σύμφω-
τα με τη σημερινή επιστήμη, σε μία ηλεκτρική ή
περιφορτωτή της ατμόσφαιρας. Η υπερφορτωτική αυ-
τή παρατηρείται συνήθως όταν η θερμότητα πέ-
φτει απότομα και η ατμόσφαιρα είναι πολύ ξηρή.
Αέρας αποκτά τότε μία εξαιρετική διαφάνεια. Κα-
τά τις στιγμές αυτές είναι αρκετή η έπαφση δύο σώμα-
των ή ενός μετάλλου με τον ψυχρόν αέρα, για να
προκληθούν τα φαινόμενα, που αναφέραμε.

Πωλείται στην Φαρμακαποθήκη
N. ΒΑΚΗΣ & Σία
Κάνιγγος 11, Τηλ. 28-435
και στην Έταιρία «ΦΑΡΜΕΤ»
Κάνιγγος 15, Τηλ. 26-030

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στην Ισπανία, στο χωριό Άγγρεδα, φτάνει στο πανδοχείο του Τρουζιλίου με ταμπεριμένους ο έμπορος χρυσοφικών ο Γάλλος κόμης Λέλιος με το γενναίο ακόλουθό του Λαντρώ. Ο κόμης βρίσκεται με μουσική πολιτική αποστολή στην Ισπανία. Αντικρίζει μια μέρα στη Μαδρίτη την όμορφη άρχοντοπούλα Δολόρα και την ερωτεύεται τρελά. Την Δολόρα όμως την προορίζει ο άθλιος θεός της 'Αντώνιο Παραδεδράς για τον απαίσιο 'Ι. σπανό ευγενή Διένο Διάζ. Η νέα μισεί τον Διάζ και λατρεύει το Λέλιο. Μα ο απάισιος δόν Διένο πληροφορείται τα πάντα και ανασταίνει να δολοφονήσουν τον κόμην, τον οποίο σώζει ετοιμοθάνατος ο Λαντρώ. Το πανδοχείο που έφτασαν τώρα είναι ιδιοκτησία του Τρουζιλίου τυφλού εργάτη του Διάζ. Ο κόμης το μαθαίνει και θέλει να εξακριβώσει από τον Τρουζίλλο σε ποιόν άγγρεδα, στα μέρη αυτά, μετέφεραν την άρπαξη του, μετά τη δολοφονική επίθεσή εναντίον του, μια νύχτα που περίμενε ειδήσεις της Δολόρας από την καμαριέρα της, τη νεαρή κι' άρρωστη μένη Στεφανία. Ο Τρουζίλλος μάλιστα, ρωτώντας σε ποιους μιλάει, αποκαλύπτει ότι αυτός χτύπησε τον κόμην. Συγκρατούνται ωστόσο και μαθαίνουν που βρίσκεται ο πύργος. Στόν πύργο βρίσκεται κι' η Στεφανία, σύζυγος του Τρουζιλίου που δεν θέλει ούτε να δει τον άντρα της ούτε από την δολοφονία - έτσι πιστεύουν - του κόμην. Ο κόμης λέει στον κόμην ότι είναι πατριώτης και νουνόος της Στεφανίας κι' ότι την αναζητεί για να της δώσει ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Ο φιλόργυρος Τρουζίλλος οδηγεί τον κόμην στον πύργο. Έκει όμως αρχίζει να υποβιβάζεται βλέποντας τον κόμην να κρυφομιλάει με τη Στεφανία. Ο κόμης του φανερώνει ποιος είναι και τον αναγκάζει με τη Στεφανία να τους εξυπηρετήσει. Έτσι ο κόμης συνειννοεί με τη νέα για την απαγωγή της Δολόρας που τον ανασταίνει επίσης και γυρίζει στον καπηλειό. Ο κόμης φεύγει και μπει ο Λαντρώ να παρακολουθεί τον Τρουζίλλο. Έκείνος όμως καταρθώνει να ειδοποίησει με τον μικρό υπηρέτη του τον Διάζ. Ο κόμης στο μεταξύ αγοράζει άλογα και μια ανεμόσκαλα για την απαγωγή. Ο Διάζ φτάνει στο καπηλειό μαϊνόμενος. Ο κόμης του προτείνει να μονομαχήσουν. Έκείνος όμως ξεφεύγει και ειδοποιεί την 'Ιερά 'Εξέταση. Ο κόμης κι' ο Λαντρώ τρέχουν πλέον και φτάνουν στο δάσος για να πάρουν την ανεμόσκαλα. Ο Διάζ απεύδει εις καταδίωξή των.

5ον — Ζουάν, η ζέση σήμερα είναι άνοση. Νοιώθω πως δεν θα μπορέσω να εξακολουθήσω το δρόμο μου. Έχεις κανένα άπομορο δωμάτιο για να αναπαύω λίγο το μεσημέρι, ως που να δροσίω λίγο;...
— Κύριε, το φτωχικό μου είναι στη διάθεσή σας, απάντησε ο Ζουάν.
Ο κόμης ακολούθησε τον τεχνίτη, ανέβηκε μια σκάπη σκάλα και κατόπιν μπήκαν σ' ένα υπερόρο που είχε ένα μόνον μικρό δωμάτιο που έλαμπε από καθαριότητα. Ένα κρεβάτι ήταν στοίχιμένο.

Ο κόμης πλάγιασε άμεσως και βυθίστηκε στον ύπνο.

Ο Λαντρώ όμως ήταν τόσο πεινασμένος που χωρίς να χάσει καιρό κάθισε να φάει μαζί με το Ζουάν.
Έφαγε για τρεις, βγήκε κατόπιν έξω και κάθισε κάτω από τον κορμό ενός δέντρου για να παραμοιγεί. Πέρασε έτσι ολόκληρη η μέρα. Βασίλευε ο ήλιος όταν ο κόμης σηκώθηκε ξεκούρατος, φώναξε τον πιστό του υπηρέτη και κλείστηκε μαζί του στο καμαράκι του υπερόρου. Ήταν η ώρα έφτα. Στις δέκα θα έφταναν κι' έπρεπε να συνειννοηθούν για τον τρόπο που θα ενεργούσαν.

Ο Λαντρώ παρακάλεσε κατόπιν τον κύριο του να του επιτρέψει να πλανιάσει κι' αυτός λίγο. Ο κόμης δέχθηκε και πήγε και κάθισε στο μισοανοιγμένο παράθυρο, για να επιτηρή τη γύρω έκταση.

Σκοτεινίσανε. Ο Ζουάν νόμισε ότι οι ξένοι του θα διακυτέρεσαν στο στωικό του, και πήγε σε λίγο και πλάνιασε κι' αυτός.

Σιωπή απόλυτη απλώθηκε. Δεν ακουγόταν παρά το τρόμερο ροχαλιτό του Λαντρώ.

Πέρασαν δύο ώρες.
Ο κόμης άφουγκραζόταν προσεκτικά μα δεν άκουγε τίποτε το ύποπτο. Η καρδιά του όμως χτυπούσε δυνατά στη σκέψη της άσπληστης του.

Άξαφνα μέσα στη σιωπή εκείνη ακούστηκε ένας μακρινός θόρυβος καλπασμού που όλο πλησίαζε.

Ήταν χωρίς άλλο, ο Διάζ κι' οι μπράβοι του.

Ο κόμης τινάχθηκε όρθιος. Άνυπομονοσε. Άκουσε τους ίππους να πλησιάζουν. Ξαφνικά όμως οι διώκται του στάθηκαν. Τι συνέβαινε; Με σφιγμένες τις γροθιές ο κόμης άφουγκραζόταν προσεκτικά. Κι' άξαφνα, μέσα στη σιωπή και στο σκοτάδι άκουσε τα τρία άλογα που ήταν δεμένα εκεί κοντά να χρεμετίζουν και να πηδούν σαν δαιμονισμένα. Φοβήθηκε μήπως ο θόρυβος αυτός έφτανε στ' αυτιά του Δόν Διάζ και των ανθρώπων του και γύριζαν πίσω.

Πραγματικά ο φόβος του βγήκε αληθινός. Οι ίπποι είχαν ακούσει τους χρεμετισμούς και είχαν υποψιασθεί.

Άμέσως έσπινε τον Λαντρώ, ο οποίος τινάχτηκε άπ' αυτόν, πλησίασε τον κόμην και του είπε:

— Κύριέ μου, πρέπει ν' αποφύγουμε τον Δόν Διάζ. Οι άνθρωποι που δεν ήταν και λίγο τα μάς σκοτώνουν. Μη λησμονείς ότι άσπες πρόκειται να γίνει η απαγωγή της Δολόρας.

— Έχεις δίκιο, του είπεν ο Λέλιος.
— Τότε άς πηδήσουμε από το παράθυρο. Έχουμε καιρό να καθυστερούμε τ' άλογά μας και να φύγουμε. Άκούτε; Οι έχθροι πλησιάζουν.

Ο κόμης χωρίς να χάσει καιρό πήδησε από το παράθυρο, που δεν ήταν και λίγο το ύψος του. Ο Λαντρώ τον ακολούθησε. Μα δυστυχώς ήταν πια άργα. Οι άνθρωποι του Δόν Διένο με τα έξι ήμερα προχωρούσαν προς την καλύβα του Ζουάν, ενώ πίσω τους έρχονταν ο αρχηγός τους γεμάτος όρη και λύσσα. Μαζί τους ήταν κι' ο Τρουζίλλος, που μύριζε τον άέρα σαν λαγονικό αναζητώντας τους δυο ανθρώπους που τόσο κακά του είχαν προξενήσει.

Οι άλλοι όπλοφόροι ήταν ένας θαλαμηπόλος του πύργου, Θωμάς δυναμώμενος, ο Λαζαρίλλος και πέντε τοξότες της φρουράς της Άγγρεδας.

— Έχω να σε δω τρία χρόνια!... Σα να μου φαίνεται πως άλλαξα!...
— Και βέβαια... άλλαξα! Όρεσα και νούργιο πουκάμισο!...

Ο κόμης κι' ο Λαντρώ είχαν απομακρυνθεί λίγο και είχαν κρυφτεί πίσω από μερικά βαρέλια.

Ο Δόν Διάζ διέκρινε σε μια στιγμή τα άλογα του ευνάτριδου. Λύσσα τον κατέλαβε όταν αντίκρισε το τρίτο με τη γυναικεία σέλλα.

Οι μπράβοι του είχαν αρχίσει να ψάχνουν. — Προσέξτε! τους φώναξε. Είναι εδώ. Μη σάς ξεφύγουν. Κυρίως θέλω να μου πιάσετε ζωντανό ή νεκρό τον Γάλλο ευνάτριδη!

Οι όπλοφόροι του Δόν Διάζ τρυτώναν παντού. — Έις απ' αυτούς έφτασε κοντά στα βαρέλια. Κύτταξε πίσω απ' αυτά και είπε:

— Δεν είναι ούτε εδώ. Μόνον τριχιές και σωρούς από σκουπί βλέπω.

Πίσω απ' τα σκουπί αυτά περιμέναν κι' άγωνία ο κόμης κι' ο Λαντρώ, έτοιμοι να πυροβολήσουν.

Άξαφνα ο Λαζαρίλλος διέκρινε την καλύβα του Ζουάν και φώναξε γεμάτος χαρά για την ανακάλυψή που είχε κάνει:

— Εδώ είναι μια έυλοκαλυσία. Άς μπούμε μέσα. Σίγουρα εδώ είναι κρυμμένοι.

Πρώτος προχώρησε ο Δόν Διάζ λέγοντας:

— Όποτε εδώ έχει το καταφύγιο το γυναιό ευνάτριδης. Σας δίνω το λόγο μου πως δεν πρόκειται να μας ξεφύγει. Πιάστε τα μέτρα σας. Έσύ, Τρουζίλλε, μαζί με τον Θωμά πάρτε τ' άλογά του και πηγαίνετε τα εκεί που είναι και τα δικά μας. Φυλάξτε τα προσεκτικά ως που να σάς φωνάξω. Σεις οι άλλοι ακολουθήστε με.

Την ίδια στιγμή δυο σκιές σηκώθηκαν πίσω απ' τα βαρέλια. Ήταν ο κόμης κι' ο Λαντρώ. — Αφέντη μου, ψιθύρισε στενωχωρημένος ο Λαντρώ, ο Διάζ δεν είναι μονάχα δολοφόνος. Είναι και κλέφτης. Μας πήρε τ' άλογά μας! Τι θα κάνουμε τώρα;

Ο κόμης σκέφθηκε πως αληθινά η θέσις τους ήταν άπαισιολογή. Η ώρα πενούσε και τα μεσάνυχτα πλησίαζαν. Φοβήθηκε μήπως χάσει το ραντεβού του με τη Στεφανία.

— Λαντρώ, φρόντισε τουλάχιστον πριν πεθάνουμε να σκοτώσουμε μερικά από τους έχθρούς μας, μούρμουρισε.

— Τι είναι αυτά που μου λές; ψιθύρισε ο Λαντρώ.

— Ελπίζεις να σωθούμε, καλέ μου φίλε; — Καμιά φορά γίνονται και θαύματα. Άς παρακολουθήσουμε από κοντά το Δόν Διάζ.

Έτσι από δέντρο σε δέντρο πλησίασαν στήν καλύβα.

Ο Δόν Διάζ κι' οι άνακλινοί του έψαχναν παντού και σταμάτησαν τέλους σε μια κλειστή πόρτα.

— Νά τη σπασούμε, αρχηγέ; ρώτησε ο Λαζαρίλλος.

— Μια στιγμή!... Άς δούμε πρώτα αν είναι κανείς μέσα.

Ο Δόν Διάζ χτύπησε δυνατά την πόρτα. Σε λίγο μισοανοίχτηκε και νύσταγμένος παρουσιάστηκε ο Ζουάν.

— Άκούσε, φίλε μου, του είπε ο Δόν Διάζ. Έδώ έχω δώσει ραντεβού σ' έναν συγγενή μου ευνάτριδη. Μήπως είναι εδώ;

Ο Ζουάν τριβόταν τα μάτια του απάντησε. — Ξέρω κι' εγώ;... Μπορεί να είναι αυτός...

Ο συγγενής μου είναι ύψλος, λεπτός και ξανθός. Έχει ένδοξη προφορά όπως και ο υπηρέτης του, πέρθεσε ο Διάζ.

— Καταλαβαίνω... Αυτός είναι!... Βρίσκονται επάνω, απάντησε ο Ζουάν ανύποπτος.

— Τι κάνουν επάνω; — Θα κοιμούνται, θαρρώ, κύριε.

— Μήπως έχουν βγή έξω; — Όχι, θα τους έβλεπα.

Ο Δόν Διάζ ανακούφιστηκε ακούγοντας τα λόγια του Ζουάν.

— Άνέβητε επάνω ή να τους ειδοποιήσω εγώ; ρώτησε ο γεροντάκος.

— Όύτε το ένα θέλω ούτε το άλλο! απάντησε ο Δόν Διάζ. Ένα μόνο ζητώ από σένα. Πόσο κοστίζει το σπίτι σου;

— Γιατί ρωτάτε; ρώτησε έκπληκτος ο τεχνίτης.

— Σε ρωτώ αν θέλεις να το πουλήσεις. — Με κοροιδεύετε, εξοχότη; Το σπίτι μου να πουλήσω;... Ξεφώνισε ο Ζουάν.

— Αν σου έδιναν πεινιτά δουκάτα γι' αυτό; — Μα τί θα το κάνατε σεις το φτωχικό καλύβι μου; — Τι σε μέλλει; Είναι ιδιοτροπία μου! — Θα το σκεφτώ και αύριο θα σάς απαντήσω, κύριε.

Θέλω να μου πής τώρα άμέσως. Δεν μπορώ να έρχομαι αύριο. — Ά, καταλαβαίνω! είπε ο Ζουάν. Θέλετε να κάνετε κακό στους κυρίους που κοιμούνται επάνω!

Ο Δόν Διάζ άγρίωσε. Με ύφος επίτακτικό φώναξε:

— Πάρε τα πεινιτά δουκάτα, γέρο, και φύγε γρήγορα από δω!

— Ποτέ, ποτέ! φώναξε ο Ζουάν. Όσο βρίσκομαι εγώ ζωντανός εδώ στο σπίτι μου δεν μπορεί κανείς να με άγγιξει. Κρατήστε τα χρήματά σας κι' εγώ κρατάω το σπίτι μου.

Ο Διάζ χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Τότε αφού δεν το πουλάς θα το πάρω μόνος μου διά της βίας! ούρλιαξε.

— Και με ποιά δικαίωμα; φώναξε ο Ζουάν ο οποίος γρήγορα γρήγορα ξεκρέμασε από τον τοίχο ένα παλιό τοφάκι που κρεμόταν εκεί.

— Νά...! κύτταξε να δής με ποιά δικαίω-

μα!... του απάντησε ο Δόν Διάζ δείχνοντάς του τους δυο τοξότες του τάγματος της 'Ιεράς 'Εξέτασεως.

Ο Ζουάν αναγνώρισε τη φοβερή στολή των όργων της τρομερής εκείνης έταιρείας και του τρέφει από τον τρόμο του έπεσε κάτω.

— Φύγε, γκρεμίσου, παλαιοχρωιάτη! φώναξε ο Διένος πετώντας στο Ζουάν τα πεινιτά δουκάτα. Πρόσεξε μονάχα μη γυρίσης πίσω σου να δής γιατί κι' εσύ θα πάθεις ό,τι θα πάθουν τώρα οι φιλοξενούμενοί σου.

Ο Ζουάν απομακρύνθηκε κλαίγοντας.

Ο κόμης με τον Λαντρώ κρυμμένοι πίσω από έναν μεγάλο κορμό δέντρου παρακολούθουν τη συζήτηση του δυστυχισμένου Ζουάν και του Διάζ.

Σε λίγο ο Διάζ κάλεσε τους ανθρώπους του και τους είπε:

— Άνδρείοι μου, μη χάνετε καιρό. Βάλτε φωτιά σ' όλες τις γωνιές της καλύβας. Θα τους κάψουμε σαν τους ποτικούς!...

Άμέσως οι τοξότες άναψαν διάφορα κλαδιά κι' έτρεσαν στην καλύβα. Ο Δόν Διάζ απομακρύνθηκε για να θαυμάσει το θέαμα καλώς.

Ήταν αδύνατον να φαντασθεί ότι οι έχθροί του είχαν δραπέτευσει από εκεί μέσα. Πίστευε ότι από στιγμή σε στιγμή θα εμφανιζόταν στο παράθυρο ο ευνάτριδης και θα του ζητούσε να του χαρίσει τη ζωή. Η άνυπομονησία του ήταν μεγάλη. Μόλις φάνηκαν μάλιστα οι πρώτες φλόγες ο Δόν Διάζ δεν κρατήθηκε και φώναξε:

— Ε, κύριε Λέλιο! Κύριε Κορνήλιο! Δεν έσπινεσκα ακόμα από τη μουριά του καπνού;... Ξυπνήστε, διαδότε!...

Τέντωσε τ' αυτιά του για ν' άκούση πίσω από το παράθυρο τους θρήνους του Λελίου και του Λαντρώ.

— Εγώ είμαι! Ξαναφώναξε -σε λίγο, Κύριε ευνάτριδη μου, είμαι εγώ! ο Δόν Διάζ της Ουέρτης που έρχομαι να σου ανταποδώσω τις πρώινες φιλοφρονήσεις!... Πώς; δεν έχεις το θάρρος να βγής στο παράθυρό να με αντικρίσεις;

— Μάλιστα, Δόν Διένο, εδώ είμαι! άκούστηκε με μια ειρωνική φωνή από πίσω του.

Και συγχρόνως ένα φημετρο βούλωνε το στόμα του Διάζ και δυο χέρια δυνατά τον έσφιξαν τόσο, που να μη μπορεί να κουνήσει.

Οι όπλοφόροι ήταν πιο πέρα και δεν κατάλασαν τίποτε.

Ο Λαντρώ χωρίς να χάσει καιρό άρπαξε τον Διάζ στον ώμο του και τραβήξε μαζί με τον κόμην στο μέρος που βρίσκονταν τα άλογά τους. Έκει ήταν και τα άλλα ένεντα του Διάζ που τα φρουρούσαν ο Τρουζίλλος με τον Θωμά.

Οι δυο άνδρες μόλις αντίκρισαν τον Λέλιο με τον Λαντρώ ετοιμάστηκαν να πυροβολήσουν, αλλά ο κόμης πρόλαβε κι' άδεισε πάνω τους τα δυο του πιστόλια. Ο Θωμάς σώριάθηκε άμέσως καταγής. Ο Τρουζίλλος το έβαλε στα πόδια, γιατί δεν είχε χτυπήσει.

Ο Λαντρώ φόρτωσε άμέσως το Διάζ στη ράχη ενός άλογου και τον έδεσε εκεί άπ' αυτόν. Ο κόμης έκοψε τα χαλινάρια των άλόγων και χτυπώντας τα με το μαστιγίο του τα έδωσε προς όλες τις διευθύνσεις. Καθαίλεψε ύστερα μαζί με τον Λαντρώ τ' άλογά τους, άρπαξε από τα χαλινάρια το άλογο της Δολόρας και άρχισαν να καλπάζουν.

Όταν απομακρύνθηκαν από το δάσος, ο Λαντρώ έσκυψε στο Διένο Διάζ και του είπε ειρωνικά:

— Και τώρα, κ. Διάζ, πως σάς φαίνεται αυτό το διασκεδαστικό ταξίδάκι;

Ο Δόν Διένος άφριζε κάτω από το φημετρο. Οι φλέβες του ήταν έξωκομμένες και τα μάτια του είχαν πεταχτεί έξω.

Ο κόμης άκουσε τις ειρωνείες του Λαντρώ και του είπε:

— Λαντρώ, σώπασε... Μη μιλάς έτσι! Δεν είναι ευγενικό εκ μέρους σου να τον προσβάλλεις.

— Ευγένεια θέλει αυτό το κάθαρμα, κύριε κόμην; κραύγασε με θυμό ο Λαντρώ.

— Τον έχθρο τον σκοτώνουν, προσέθεσε/ ο κόμης, δεν τον εξευτελίζουν.

— Τότε έπρεπε να με άψφετε να τον σκοτώσω άμέσως. Μην ξεχνάτε που μάς κορόιδευε και διασκεδάζε, όταν έλεγε πως θα μάς κάψει ζωντανούς.

— Το σκέφθηκες καλά αυτό που λές, Λαντρώ; Ήθελες να τον ξεκαίνουμε δέκα βήματα μακριά από τους ανθρώπους του; Τώρα πια δεν ταίριαζει. Είναι αιχμαλώτός μας.

— Και τί θα τον κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Λαντρώ. Θα μάς ένοχλήσει στις επιχειρήσεις μας...

— Πετάξέ τον σ' ένα λάκκο.

— Όχι δά. Υπάρχει κίνδυνος να τον λυπηθεί κανείς και να τον λύσει. Όχι, αφέντη μου, αυτό θα είναι άνοησία εκ μέρους μας.

— Τότε βρες έσύ οποιοδήποτε άλλο μέσον...

— Έχω μιάν έμπνευσι, κύριέ μου. Άς φυλάξουμε τον Δόν Διάζ ως τον πύργο της Άννέδας.

— Τρελλάθηκες, Λαντρώ;

— Κοβόλου! Συλλογισθήτε λοιπόν, ότι αν ο Δόν Παραδεδράς σκεφθεί να μάς χτυπήσει, έμεις θα χρησιμοποιήσουμε τον μέλλοντα άνεψιό του γι' άσπίδα...

— Έγεις δίκιο, Λαντρώ.

— Χωρίς να λογαριάσουμε, συνέχισε ο

Λαντρώ, ότι ο Δόν Διένος θα δει τη μνηστή του να καταβαίνει μαζί σας από το παράθυρο... πράγμα που θα τον κάνει να σκαφή απ' το κακό του.

Ο Λέλιος χαμογέλασε.

Η ώρα ήταν μία μετά τα μεσάνυχτα.

Κάτω απ' το σκοτάδι ο πύργος της Άννέδας φαινόταν σαν ένας μεγαλοπρεπής όγκος. Ήσυχια βασιλευσε παντού. Όύτε ένα φως δεν ύπληξε. Μονάχα το παράθυρο της Δολόρας δολοφάν ήταν άνοιχτό. Η Δολόρα κι' η Στεφανία άγκαλιασμένες άγρυπνούσαν. Με τον παραμικρό θόρυβο που άκουγαν, η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά.

Είχαν περάσει δώδεκα ώρες από τη στιγμή που είδαν τον κόμην να φεύγει και δέκα ώρες, απ' ότου είδαν τον Δόν Διένο και τους ανθρώπους του να βγαίνουν προς καταδίωξιν του πρώτου. Και κανένας δεν είχε φανη άκμα. Συλλογιζόντουσαν με όρμη, ότι αν ο κόμης δεν φαινόταν, θα τον είχαν σκοτώσει άσφαλως.

Η άγωνία τους δεν είχε όρια.

Άξαφνα άνήχησε καλπασμός άλόγων.

Η Στεφανία τέντωσε το κεφάλι της έξω από το παράθυρο για να βεβαιωθεί, ενώ η Δολόρα τη ρωτούσε:

— Ποιος είναι;... Ο Δόν Διάζ ή ο Λέλιος; Η Στεφανία δεν άπάντησε άμέσως. Άμφεβαλλε. Σε λίγα λεπτά μια σιγαλή φωνή έφτασε στ' αυτιά της. Πεταξέ από τη χαρα της.

Ήταν η φωνή του κόμην.

Η Δολόρα δολοφάν συνηνιμένη έπεσε λιπόθυμη σε μια πολυθρόνα.

Χωρίς να χάσει καιρό η Στεφανία άρπαξε με όλη της τη δύναμη τα σιδερένια κάγκελα του παραθύρου, τα όποια είχε λιμάρει η ίδια και τα έβγαλε από τη θέσι τους.

Κατόπιν έβριξε έξω ένα νήμα μαζού, του όποιου κρατούσε την άκρη και το άνέσυρε σε λίγο πάλιν. Στο νήμα ο Λέλιος είχε δέσει την ανεμόσκαλα, την όποια η Στεφανία έδεσε στερεά στη βάση του παραθύρου.

Στο μεταξύ ο Λαντρώ διασκεδάζε με τον αιχμαλώτο τους. Τον κατέβασε από το άλογο, δεινόν γερά πάντα, τον σήκωσε στα χέρια του και τον άκούμπησε άπέναντι στον πύργο, ώστε να βλέπει όλη τη σκηνή.

Ο Δόν Διένος δεν φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσαν ν' αποδράσουν από τον πύργο οι δυο γυναίκες. Όταν όμως είδε τη Στεφανία, να ξεκολλάει τα σιδερένια κάγκελλα, και ν' άνασούρη την ανεμόσκαλα κι' ακόμα όταν είδε τον έχθρο του ν' ανεβαίνει στο παράθυρο, άρπασε να τον πνίγει η ζήλεια, το μίσος, η μανία. Το αίμα του είχε ανέβη στο κεφάλι του.

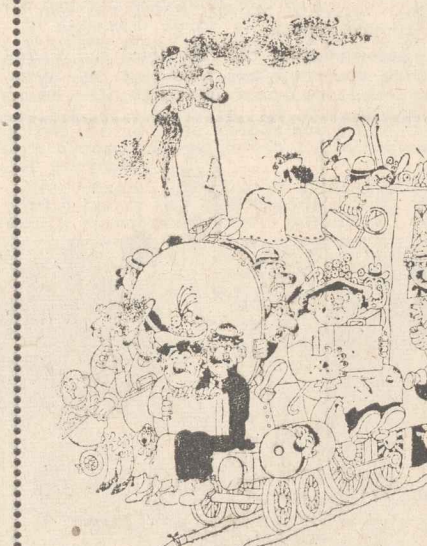
— Δεν κοιμήσθε καλύτερα, κύριε Διάζ; του είπε γελώντας ο Λαντρώ. Αύριο το πρωί, όταν έμεις θα είμαστε μακριά, ο πρώτος θαλαμηπόλος του πύργου θα καταδεχθή να σάς λύσει. Κάνετε λίγη ύπνομη και γρήγορα θα παρηγορηθήτε.

Αφίνοντας κατόπιν τον αιχμαλώτο τους, πλησίασε κάτω από το παράθυρο, όπου ο κόμης είχαν όδηγησει τ' άλογά τους.

Ο Διάζ τον άκούμπησε με το βλέμμα του, ενώ συγχρόνως συλλογιζόταν την έρωτική συνάντησή του με την Δολόρα.

Πόσο θα έπιθυμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν έλευθερος!...

Ήταν τόση η μανία του, ώστε άρχισε να παραληρεί. Ήταν τρελός από το κακό του.

— Γιατί δεν φεύγουμε;
— Περιμένουν να γεμίσουν...

Δάγκωνε με λύσσα το φημετρο που τον έπνιγε και δεν τον άφινε να φωνάξει. Με τις άπεγνωσμένες κινήσεις του, άπ' αυτόν στον παραθύρο, είχε καταφέρει να χαλαρώσει το ένα σχοινί που το κρατούσε δεμένο το δέξι του χέρι. Προσπάθησε τότε να το έλευθερώσει. Ο δολοφάν του έτρεξε ποταμί.

Κύτταξε στο παράθυρο και συγχρόνως ένωιωσε κάποιαν άνακούφιση, γιατί έννοιωσε το ένα χέρι του κάπως έλευθερωμένο.

«Ωραία! συλλογισθήτε. Φτάνει ν' άργηπορήσουν λίγο, κανένα τέταρτο της ώρας και κατόπιν βλέπουμε. Παραδοθήτε στον έρωτά σας, άθλιοι! Η έκδίκησής μου δεν θ' άργήσει! Και θα είναι τρομερή!...».

Ο κόμης αφού πέρασε το παράθυρο της Δολόρας δολοφάν, στάθηκε κίνητος και συγκινημένος και κύτταξε μέσα. Σε μια άκρη η Στεφανία έκλαιγε βλέποντας την κυρία της που σε λίγη ώρα θα την άπογοιζόταν για πάντα.

Η Δολόρα ήταν γονατισμένη κάτω και προσευχόταν. Όταν άκουσε τα βήματα του Λελίου δεν κινήθηκε. Έξακολούθησε την προσευχή της με κατανύξη.

Ο κόμης παρεξήγησε τη στάση της Δολόρας. Φαντασθηκε ότι είχε μετανοήσει και δεν ήθελε να τον άκούλωση, ότι έσταξε.

Χωρίς να χάσει καιρό γονάτισε κοντά της και της είπε:

— Άγαπημένη μου, είσθε έλευθερή να με άκολουθήσετε ή όχι. Καμιά συμφωνία δεν σάς δένει μαζί μου. Περιμένα την άπάντησή σου θα μου δώσετε και θα την σεβάσθω άπόλυτα, να είσθε βέβαιη.

Η Δολόρα δολοφάν σηκώθηκε. άκούμπησε το χέρι της στον όμο του κόμην και κοκκινίζοντας του άποκρίθηκε:

— Δόν Λέλιο, αυτή τη στιγμή έκαμα την προσευχή μου και ύποσχεθήκα στο Θεό να είμαι πιστή σύζυγός σας... Υποσχεθήτε μου τώρα και σεις, ότι δεν θα με κάνετε να μετανοώσω που σάς έμπιστεύομαι την τιμή μου.

— Άγαπημένη μου Δολόρα, έλεπε ο κόμης βαθεία συγκινημένος, το όρκίζομαι μπρος στο Θεό. Θα σάς λατρεύω όσο ζω!...

Τότε η Δολόρα έσκυψε στον κόμην, που είχε γονατίσει μπροστά της

μού λέει ότι δεν θα σ'αξ ξαναϊδω πιά, λατρευτή μου κυρία!...

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε από κάτω η φωνή του Λαντρώ.

—Ελάτε, αφέντη, ο καιρός περνάει! Ο κόμης με τη Δολόρα στην αγκαλιά διασκεύαζε το παράθυρο, ενώ ο Λαντρώ από κάτω κρατούσε την ανεμόκαλα. Εύτυχως το φεγγάρι φώτιζε λαμπρά κι έτσι το κατέσασμα δεν ήταν επικίνδυνο.

Σε λίγο ο κόμης πατούσε τη γη με το πολύτιμο φορτίο του. Ο Λαντρώ υπέβαλε τα σέβη του στη νέα του κυρία. Η Δολόρα τού σφίξε το χέρι και πήδησε με γάρι στην κομψή σέλλα του αλόγου που της είχε προμηθεύσει ο κόμης. Στόν πυργο βασιλεύει απόλυτη ησυχία. Στο παράθυρο μόνον η Στεφανία με το μαντίλι στο χέρι άποχαιρετούσε την κυρία της κλαίγοντας. Ο κόμης κι ο Λαντρώ ανέθηκαν κι αυτοί στ' αλλογά τους.

Τη στιγμή αυτή η πιστή θαλαμηπόλος έβαλε μια τρομερή κραυγή. Είχε δη μέσα από τη σκιά να ξεπροβάλλει ένας άνθρωπος. Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος απ' το Δόν Διέγο, που είχε καταφέρει να λυση τα σχοινιά με τα οποία τ'είχαν δεθεί.

—Φύγετε! φώναξε η Στεφανία. Προς Θεού, φύγετε!

Μά ξαφνικά ακούστηκε ένας πυροβολισμός και το αλόγο της Δολόρας, χτυπημένο από τη σφαίρα έπεσε κάτω.

Συγχρότως ένα σαρκαστικό γέλιο ακούστηκε κι ο Διέγος ώρμησε με το μαχαίρι στα δόντια έναντιον της Δολόρας. Ο κόμης άσπεξε άμείως και σήκωσε ψηλά την άσπρημένη του. Κέντησε κατόπιν τ' αλόγο του κι έφυγε σαν άστραπη, ακολουθούμενος από τον Λαντρώ.

Ο Διέγος στενοχωρημένος που έχασε τη λεία του έφθασε στην πόρτα του πυργου, κι άρχισε να την χτυπά με τα πόδια, με τα χέρια με το κοντάκι του πιστολιού του πούχε κρυμμένο στόν κόρφο του.

Η Στεφανία αγνοούσε και παρακολουθούσε με το βλέμμα τους φυγάδες, ώσπου χάθηκαν πιά πίσω από ένα ύψος.

—Σώθηκαν! φώναξε τότε. Σώθηκαν! Δόξα σοι ο Θεός!

Σε λίγο η πόρτα του δωματίου άνοιξε κι ο άπασιος Διέγος με το όπλο στο χέρι της φώναξε λυσσασμένα:

—Ετοιμάσου να πεθάινω άχρηστά! Εσύ είχες κανονίσει έτσι τα πράγματα!

Κι ο άλλος κακούργος πυροδότησε έναντιον της.

Ο Τρουξίλλος καθάλασε τ' αλόγο του έπτασε σε λίγο στόν πυργο. Ακούγοντας τόν πυροβολισμό άναρωτήθηκε:

—Τι γίνεται άραγε μέσα στόν πυργο;

Είχε την τύχη να δανείσει τ' αλόγο του, που τό είχε δώσει ο κόμης κι αφήνοντας πίσω του τους συντρόφους του έτρεξε μέσα στό σκοτάδι για τόν πυργο. Βρήκε την πόρτα του άνοιχτή. Κίνησε έξαιρετική βασιλεύει εκεί μέσα. Οι θαλαμηπόλοι έτρεχαν και ρουτούσαν κι αυτοί ο ένας τόν άλλον από πού έρχόταν ο πυροβολισμός. Μέσα στην ταραχή εκείνη ο Τρουξίλλος άκουσε και τη φωνή του Δόν Διάξ.

—Ζη! Είπε ελεύθερος ο κύριος μου! φώναξε.

Πήγε να δέση τ' αλόγο του σ' έναν κρίκο κάτω από το παράθυρο της Δόνας Δολόρας, όταν έννοιωσε να στάζει κάτι ύγρο στό πρόσωπό του. Βροχή δεν ήταν. Σε λίγο δεύτερη σταγόνα έπεσε και τρίτη και τέταρτη.

Ο Τρουξίλλος έβλεπε το χέρι του στο μάγουλό του και στό φως της σελήνης είδε ότι τό ύγρο αυτό ήταν αίμα!

—Έκανε δύο βήματα πίσω και είδε πως τό μέρος εκείνο είχε πλημμυρίσει από αίμα. Περιεργάσθηκε όλο τό μέρος, για να εξακριβώσει μήπως ήταν εκεί κοντά κανένας τραυματίας. Κι άξαφνα είδε την ανεμόκαλα να τη σπαστεί ο άνεμος. Άρχισε να την ανεβαίνει. Όταν έφτασε στό παράθυρο έμεινε κατακεραυνωμένος. Θέλω να φωνάξη, αλλά ή φωνή του πνίγηκε. Έμεινε άρκετά λεπτά της ώρας χωρίς να σπεί. Άξαφνα με μία προσπάθεια, συντρίβοντας τούς άόρατους δεσμούς που τόν κρατούσαν άποσπώμενον, ώρμησε σαν τρελλός. Τό θέαμα ήταν τρομερό γι' αυτόν.

Η Στεφανία ήταν πληγωμένη βαρεία και πεσμένη στό άνοιγμα τού παραθύρου. Έτσι στόλαζε τό αίμα της κάτω...

Απελπισμένος ο Τρουξίλλος την άγκάλιασε γλυκά και της ζήτησε συγγνώμη και με τά περιπαθεστερα δνόματα της έδινε χίλιες ύποσχέσεις για τό μέλλον. Έπειτα άρχισε να την ρωτά ποιός ήταν ο δολοφόνος της. Της έλεγε τό όνομα του Λέλιου, γιατί είχε την ιδέα ότι αυτός την είχε σκοτώσει. Η Στεφανία σιωπούσε. Κρατώντας την στην άγκαλιά του παραδόθηκε στό κλάμμα:

—Γλυκεία μου λατρευτή μου Στεφανία, δεν θέλω να σε χάσω...

Στό μεταξύ στό Ισόγειο του πυργου έφταναν άνθρωποι όπλισμένοι. Άλογα τομάζονταν σαν να έπρόκειτο για πόλεμο. Θαλαμηπόλοι έτρεχαν με τούς πυρούς έδω κι εκεί και τά σκυλιά του πυργου χαλούσαν τόν κόσμο με τά ουρλιαχτά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΖΩΗ ένος έξορίστου

Ο Πέτρος Β' της Σερβίας
στο Μονακό

Τό Βράδυ της 12ης Δεκεμβρίου, ο νεαρός βασιλεύς Πέτρος Β' της Γιουγκοσλαβίας, που έχει κηρυχθεί έκπτωτος απ' τό νέο γιουγκοσλαβικό καθεστώς, πέρασε όλοταχώς με τό αυτοκίνητό του απ' τόν «Περίπατο τών Άγγλων» της Νίκιας. Τόν συνόδευαν ή νέα κι ή ώμορφη σύζυγός του Άλεξάνδρα κι ή πολυμελής ακολουθία του. Προηγείτο ένα αυτοκίνητο της γαλλικής Έθνικής Ασφαλείας και δεξιά κι άριστερά έτρεχαν άρκετές μοτοσυκλέττες.

Τό βασιλικό ζεύγος πήγαινε στό Μοντεκάρο, όπου σκοπεύει να μείνει για άδριστο χρονικό διάστημα. Προηγούμενως, είχαν στείλει εκεί με τό τράινο τό μικρό γιού τους, μαζί με την γκουβερνάντα του.

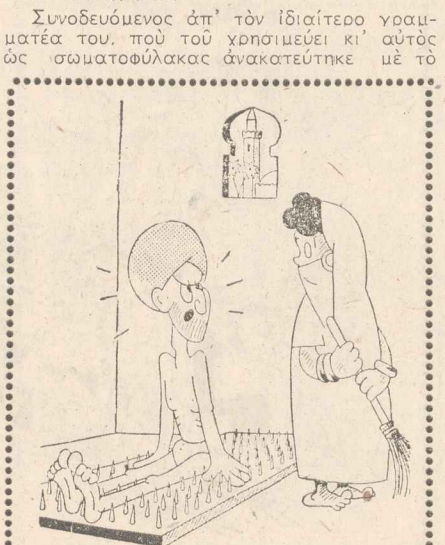
Έπίσης άναμένεται προσεχώς κι ή μητέρα του Πέτρου στό πριγκιπάτον του Μονακό, όπου τό ζεύγος εξασφάλισε ως τώρα τό άστυρότερο ίνκώγιτο και ή μεγαλύτερη ήσυχία.

Άφού συνεννοήθηκε με ή γαλλική Κυβέρνηση, ο πρίγκηψ Λουδοβίκος Β' του Μονακό επέτρεψε στη βασιλική οικογένεια της Γιουγκοσλαβίας τη διαμονή στό έδαφος της μικρής χώρας του. Άνέλασε βέβαια έτσι βαρεία ύβουνη. Η παρουσία των επίσημων αυτών ξένων βάσει σε μεγάλους υπελάδες την άστυνομία του Μονακό, που θυμάται τη δολοφονία του βασιλέως Άλεξάνδρου στη Μασσαλία... Άλλά κι ή γαλλική άστυνομία τη βοηπεί στό έργον της, για την άσφάλεια των έξορίστων. Δυό άστυνομικοί του Μονακό και τρεις Γάλλοι, όλοι με πολιτικά, φρουρούν τη Βίλλα «Βεατρίκη» όπου κατοικεί τό βασιλικό ζεύγος.

Στην άρχή έγινε σκέψις να παραχωρηθή στόν Πέτρο και την οικογένειά του τό πολυτελές διαμέρισμα που χρησιμοποιούσε άλλοτε ο σερ Μπάκιλ Ζαχάροφ, σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο κοντά στό Καζίνο. Κατόπιν όμως έγκυκαλείσθη αυτό τό σχέδιο. Τώρα ο Πέτρος πρόκειται να έγκατασταθή προσεχώς στό ξενοδοχείο «Μετροπόλ», στό διαμέρισμα όπου έμεινε ο πρίγκηψ Άνδρέας της Έλλάδας.

Ένας βασιλεύς, έστω κι' έξορίστος, δεν μπορεί να ζή σαν τούς άλλους ανθρώπους. Οφείλει να σέβεται άκόμη την έθιμοτυπία και να φυλάγεται απ' τούς αδικαιτούς και τούς περιέεους. Γι' αυτό ο Πέτρος, στην άρχή της διαμονής του στην Κυανή Άκτι, έμεινε θαλαμηπικά φυλακισμένος. Μόνο πρό όλίγου καιρού άποδόσισε να βγύ απ' τό σπίτι του. Και περνάει πλέον μια ζωή άπλού περιηγητού.

Συνοδευόμενος απ' τόν ιδιαίτερο γραμματέα του, που του χρησιμεύει κι' αυτός ως σωματοφύλακας άνακατέυτηκε με τό

—Νό μου καθαρίσει τό κρεβάτι, γιατί με τρέλλαναν οι κορόοι!...

κοσμοπολιτικό πλήθος που μαζεύεται κάθε χειμώνα στό Μοντεκάρο.

Άν και δεν ξέρει να παίξει, τού άρέσει πολύ να πηγαίνει στό γειτονικό Καζίνο και να παρακολουθή τό ίλιγγιώδες παιχνίδι τών βασιλέων της μαύρης άγοράς και τών διεθνών επίγειοματιών. Ένωσείται ότι τόν συνοδεύουν κι' εκεί οι άστυνομικοί.

Κάπου-κάπου, συχνάζει επίσης στό νυκτερινά κέντρα. Τη νύκτα της παραμονής τών Χριστουγέννων, διασκεδάσε μαζί με τη γυναίκα του και την πριγκίπισσα Βιολέττα του Μοντεκάρο στό άριστοκρατικότατο «Σπόρτινγκ-Κλάμπ».

Τά γλέντια όμως αυτά είναι σπάνια κι' έξαιρετικά. Συνήθως, ο έκπτωτος βασιλεύς άρκεείται σε άπλούστερες διασκεδάσεις. Κάνει συχνές εκδρομές στις έξοχες της Ριβιέρας όπου έχει γίνει πιά πασιγώνιστη ή μούνη Ρόλε-Ρόυς του. Κάποτε, δίνει διαταγή στό σωφέρ του να σταματήσει, κατεβαίνει απ' τό αυτοκίνητο και συνεχίζει τόν περίπατό του πεζός.

Τό Βράδυ, μετά τό φαγητό, μένει σχεδόν πάντοτε στό σπίτι του κι' άκούει τό ραδιόφωνο, ιδίως δε τις πολιτικές ειδήσεις που τόν ενδιαφέρουν έξαιρετικά.

Όστόσο, παρ' όλον ότι ξέρει καλά τις έξελίξεις της διεθνούς πολιτικής, δεν φαίνεται να έχει πολλές έλπίδες να ξαναπαίξει ενεργό ρόλο στην ιστορία της χώρας του, τουλάχιστον στό προσεχές μέλλον. Για την ώρα, τού είναι άδύνατον να επιστρέψη στη Γιουγκοσλαβία, όπου ο στρατάρχης Τίτο τόν κατηγορεί ως προδότη κι' έγκληματία πολέμου κι' έχει εκδώσει ένταλμα συλλήψεως έναντιον του. Επίσης ο γάμος του Πέτρου με την πριγκίπισσα Άλεξάνδρα της Έλλάδας είχε κάμει πολύ θόρυβο στην εποχή του κι' είχε μάλιστα κινηματογραφηθή απ' τούς όπερατέρ της Μουβιόν. Όλοι θαύμασαν τότε τη νεότητα και τ' ή γάρι τών δυό συζύγων, που άποτελούσαν τό νεαρότερο βασιλικό ζεύγάρο του κόσμου.

Άργότερα, κι' σύζυγοι άπόχτησαν ένα αγοράκι. Κι' εξακολουθούν ως σήμερα να ζουν άγαπημένοι.

Τό ραδιόφωνο άνήγγειλε τελευταίως ότι τό βασιλικό ζεύγος σκόπευε να πάη ίνκώγιτο στη Βραζιλία, για να ζήση εκεί κάτω τη συνέχεια και τό τέλος του ώραιου έρωτικού ρομάντσου του. Η είδησις όμως δεν έπιβεβαιώθηκε, και φαίνεται μάλλον ότι ο Πέτρος δεν έχει σκοπό ν' ή την ώρα ν' άφίση την Ευρώπη.

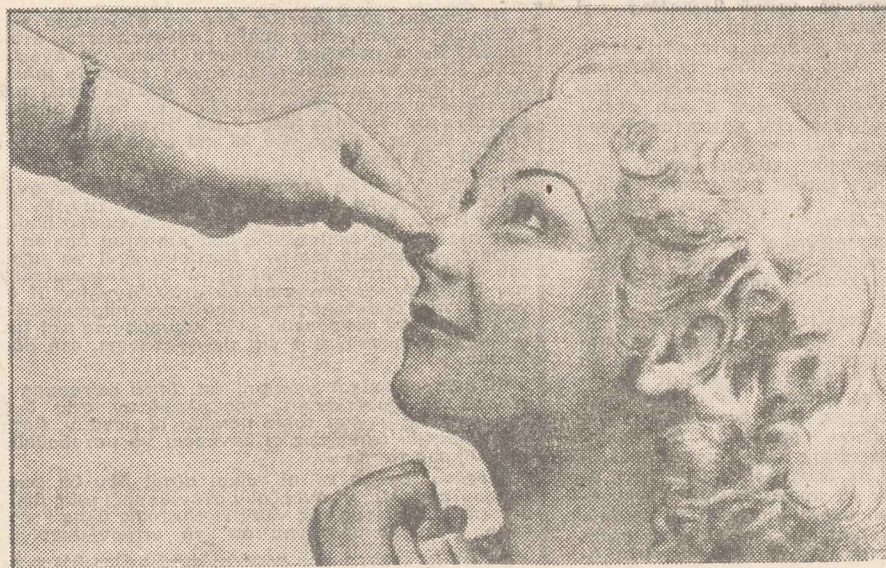
Τά άποτελέσματα της όμυχλης

Η όμυχλη που έπεσε πρό όλίγων έβδομάδων στό Λονδίνο, ήταν απ' τις σπάνιες στην ιστορία του και προκάλεσε διάφορες σκηνές κωμικοτραγικές. Τά αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν με ταχύτητα... χελώνας, κι' έμπρος τους πήγαινε ένας όδηγος, για να προλαβάνη τις συγκρούσεις. Για τη δουλειά αυτή χρησιμοποιήθηκαν κυρίως ναυία, που πλησανόντουσαν 2 σελήνια για κάθε μίλλι. Όταν οι πυροσβέστες είδοποιήθηκαν να σβύσουν μια πυρκαγιά άναγκάσθηκαν να βαδίζουν έμπρος απ' τά αυτοκίνητά τους, κρατώντας άναμμένους δαυλούς. Σε λίγο, ή κατάσταση χειροτέρεψε άκόμη. Έγινε άδύνατη ή κυκλοφορία κάθε όχηματος, έκτός του «μετρό». Συνεπώς, τά μεσάνυχτα σταματούσε τελείως ή συγκοινωνία. Έτσι, 2.000 θεατάί ένός Βραδυνού μάτε «χόκεϋ» στόν πάγο, άναγκάσθηκαν να περάσουν τη νύκτα τους στό γήπεδο, μη μπορώντας πιά να γυρίσουν στό σπίτι τους, γιατί είχαν περάσει τά μεσάνυχτα. Σάν φλεγματικό όμως Έγγλέζοι, τραγουδούσαν και πατινάζιζαν, για να ξεχάσουν τό κρύο και τη νύκτα τους!

Οι κούρσες λαγωνικών— κλασική άγγλική διασκέδασις— σταμάτησαν επίσης άναγκαστικά, γιατί οι σκύλοι δεν έβλεπαν πιά τόν ψεύτικο λαγό πούπρεπε να κυνηγήσουν.

Μια γυναίκα έπεσε στις γραμμές, σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό του Λονδίνου. Καί, στό Σαούβαμπτον, ένα αυτοκίνητο γκρεμίσθηκε στη θάλασσα από έλλειψη ορατότητας, και πνίγηκαν οι τρεις έπιβάτες του.

Μάθετε Ν'ΑΝΑΠΝΕΕΤΕ!

Θέλετε να δοκιμάσετε ποιά είναι ή άντοχή τών πνευμόνων σας; Πιάστε τη μύτη σας και κλείστε τό στόμα σας. Άν μπορέσετε να παραμείνετε χωρίς ν' άναπνεύσετε ή να όλόκληρο λεπτό, πρέπει να είσαστε ύπερσυχαραστημένος. Οι περισσότεροι άνθρωποι μόλις μπορούν ν' άνθεξουν μερικά δευτερόλεπτα.

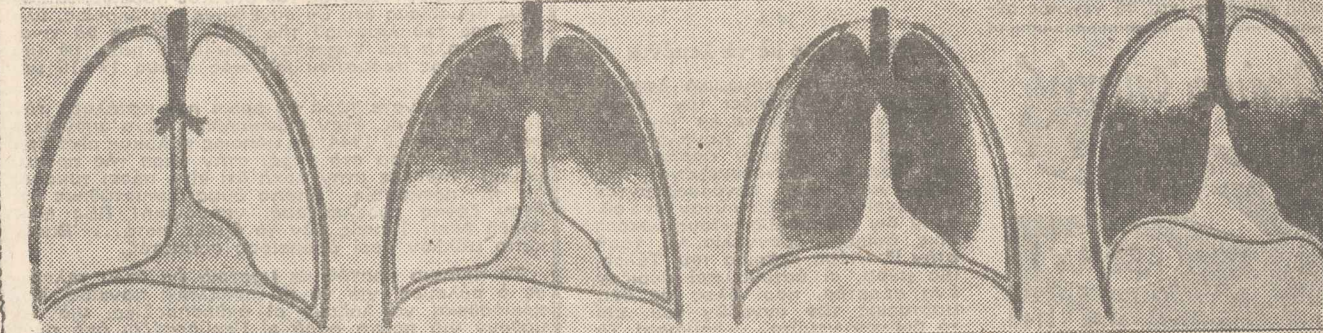
Οι περισσότεροι άνθρωποι άναπνέουν έλαττωματικά

Η άναπνοή είναι μια ρυθμική λειτουργία του οργανισμού μας, όπως και οι πάλμικές κινήσεις της καρδιάς. Άλλ' ο ρυθμός της δεν είναι ο ίδιος σ' όλους τους ανθρώπους. Άκόμη και στόν ίδιο άνθρωπο ποικίλλει από ή μια στιγμή στην άλλη. Ο ρυθμός αυτός είναι ταχύτερος στις στιγμές μιας μεγάλης δραστηριότητας, βραδύς κατά τη διάρκεια μιας άνειροπλησους, λαχνισσόμενος όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση άγνωσης ή άθους κατά τις στιγμές της εξέρεσης. Διαφορετικός είναι επίσης κατά τόν ύπνο και την έγρηγορσι, στο θάνατο και στο δείλο, στόν άνθρωπο που είναι συνθησισμένος να διατάσσει και σ' εκείνον που σκύβει πρόθυμα τό κεφάλι. Ο ρυθμός της άναπνοής ποικίλει λοιπόν, σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία, τό χαρακτήρα, την ψυχική κατάσταση, τό είδος της εργασίας και τό περιβάλλον που ζούμε.

Κατά ηλικίαν, ή άναπνοή ακολουθεί τόν εξής ρυθμό:

Τό βρέφος έχει	50-52 άναπνέες κατά 1'
Τό παιδί 2-3 έτ. έχει	30-35 » » »
» » 3-4 » » »	25-30 » » »
» » 4-5 » » »	20-25 » » »
» » 5-6 » » »	20 » » »

Άπ' αυτή την ηλικία ο ρυθμός της άναπνοής άρχίζει να έλαττώνεται, για να και

Γεωμετρικοί τύποι άναπνοής: πλήρης (οι πνεύμονες γεμίζουν έντελώς από άέρα), κομψή (γεμίζουν μόνο οι βάσεις), πλάγια, (ο άέρας εισχωρεί μόνο στα δύο πλάγια), ύψηλη (ο άέρας περιορίζεται μόνο στο επάνω μέρος τών πνευμόνων). Οι τρεις τελευταίοι τύποι είναι έλαττωματικοί, γιατί ο άέρας εισχωρεί μόνο σ' ένα μέρος τών πνευμόνων.

θάβη, δηλαδή, ως τις άκρότατες διακλάσεις του άναπνευστικού συστήματος, τις κυψελίδες για να φέρη ως εκεί τό άπαισιότατο για τη μετατροπή του φλεβικού αίματος σε αρτηρικό όξυγόνο και να παραλαβάνη κατά την έξοδο του το ανθρώπινο όξύ, που τα τριχοειδή άγγεία τών φλεβών έχουν μεταφέρει μέσα στους πνεύμονες.

Όταν ο άέρας δεν εισχωρεί σε όλόκληρο τό έσωτερικό τών πνευμόνων, όλη ή λειτουργία του οργανισμού μας γίνεται έλαττωματική και οι συνέπειες αυτής της έλαττωματικότητας δεν άργούν να εκδηλωθούν.

Ποιά είναι, όμως, ή «πλήρης» άναπνοή που θα κάμη τόν άτμοσφαιρικό άέρα να φτάση ως τις τελευταίες διακλάσεις του άναπνευστικού συστήματος; τις κυψελίδες;

Οι χρόνοι της «πλήρους» άναπνοής είναι οι ακόλουθοι:

1) Στάσις προσοχής. Εισπνοή ήρεμη και κανονική (φυσική, από τη μύτη). Οι ώμοι άκίνητοι.

2) Άφίση τών εισπνεόμενων άέρα να κατέλθη. Θα πείση τότε τό διάφραγμα και θα ίδθη την κοιλιά σας να φουσκώνη. Ο άέρας θα φτάση έτσι ως τις βάσεις τών πνευμόνων.

3) Πίστρε προς τά μέσα την κοιλιά σας και ταυτόχρονα προσπάθηστε να δώσετε στό στήθος σας μια ώθησι προς τό έμπρος.

4) Άνασκηώστε έλαφρά τούς ώμους σας. Έτσι ο άέρας θα φτάση ως τις κορυφές τών πνευμόνων.

5) Έκπνοή ήρεμη και όμαλή. Στην άρχή αυτή ή άναπνοή θα είναι για σας μια άληθινή άσκηση. Δεν θα μπορέση να την κάνετε, παρά μόνο συνεκτώνοντας όλη σας την προσοχή σ' αυτή. Με τόν καιρό, όμως, θα συνθησιστεί να την κάνετε παντού και πάντοτε και στο χρόνο μιας συνθησισμένης άναπνοής. Οι κινήσεις που περιγράφουμε θα γίνονται τότε αυτόματα, χωρίς να απαιτείται καμμία ιδιαίτερη προσοχή από σας.

Όταν θα φτάσετε σ' αυτό τό σημείο, τότε μόνο θα μπορέση να καυχηθείτε ότι ξέρετε ν' άναπνεύετε. Και θα αντίληφθήτε πολύ γρήγορα τά ευευνετικά άποτελέσματα αυτής της άναπνοής για την υγεία σας.

Ένα κυβικό εκατοστό-μετρο άέρος	Περιέχει τόν ακόλουθο αριθμό μικροβίων, κοριορτών και βλαβερών ούσιων
Σ' ένα στρατόνα...	9.000.000
Σ' ένα καφεείο, κινηματογράφο κτλ. (τις έσπερινές ώρες)...	450.000
Στό ύπαιθρο (με καλόν καιρό)...	130.000
Στό ύπαιθρο (με Βροχή)...	30.000
Σε ύψος 1.800 μέτρων	210

Δυό φέρετρα στο βάθος του Ωκεανού

Θαλασσίνη τραγωδία πρό
ένος και ήμισυ αιώνας

Ποιός θα μπορούσε να πη πόσα δαμάτια κρύβουν τα βάθη των ωκεανών; Ένα τέτοιο δαμάτιο αποκάλυφθηκε τελευταία, έπειτα από ένα τυχαίο περιστατικό.

Την άνοιξη του 1939, ένα ατμόπλοιο που διέσχισε τον Ατλαντικό, έπεσε μία ξαφνική βλάβη στο τιμόνι του και αναγκάστηκε να σταματήσει κοντά σε μία μικρή έρημο-νησο στο ύψος του 25ου παραλλήλου.

Η έπισκευή έγινε σύντομα και το ατμόπλοιο έτοιμάστηκε σε λίγο ν' αναχωρήσει. Αλλά όλες οι προσπάθειες που έκαμε το πλοίο, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Το πλοίο ήταν αδύνατο να μετακινηθεί. Ένα απεγνωσμένο S.O.S. δονούσε και διέσχισε σε λίγο τον αέρα...

Δύο αμερικανικά ναυαγοσωστικά έφθασαν μερικές ώρες αργότερα στον τόπο του ατυχήματος. Κατέβασαν τότε ένα βύτι στο βυθό, πού, έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσε ν' απελευθερώσει την άγκυρα.

Όταν ο άνθρωπος αυτός ανέβηκε στην επιφάνεια, έκαμε μία καταπληκτική αφήγηση.

Η άγκυρα, είπε, είχε πιασθεί στο κατάρτι ενός μεγάλου Ιστιοφόρου, πού βρισκόταν στο βυθό. Το πλοίο αυτό ήταν ανέπαφο σχεδόν. Το κατάρτι του ήταν γεμάτο κανόνια, πράγμα που φανέρωνε πως έπρόκειτο για πολεμικό σκάφος, πού ήταν εξοπλισμένο με τον τρόπο πού συνηθίζονταν ως τα μέσα του περασμένου αιώνα. Πλάι στο καθένα απ' αυτά τα κανόνια υπήρχαν ακόμη μικροί σωροί από μεταλλένες υπάλλες, πού εξεσφενδονίζαν ενώπιον του έχθρου στις ναυμαχίες.

Ο δύτες είχαν εξερευνήσει με το φως ενός ηλεκτρικού φαναριού ένα μέρος από το εσωτερικό του πλοίου. Και είχαν ανακαλύψει μέσα σε μία καμπίνα δυο σιδερένια φέρετρα, το ένα πλάι στο άλλο.

Κανείς δεν πίστεψε τότε σ' αυτή την αφήγηση. Έπειτα εξέσπασε ο πόλεμος και η υπόθεση αυτή ξεχάστηκε ολότελα.

Αλλά μετά τον τερματισμό των έχθροπραξιών μία αποστολή αποφάσισε να διαλευκάνη το μυστήριο αυτού του καταποντισμένου πλοίου με τα δυο φέρετρα.

Ένα ειδικό πλοίο, ή «Αθαίς», έφωδίσαντο με όλα τα σύγχρονα μέσα, άρχισε μία συστηματική εξερεύνηση του βυθού στην περιοχή του 25ου παραλλήλου.

Το καταποντισμένο Ιστιοφόρο βρέθηκε στο τέλος. Έπρόκειτο για ένα Ισπανικό πολεμικό, πού ήταν εξοπλισμένο με 120 κανόνια. Είχε τοιπήλ θωράκιση και το γεγονός αυ-

τό έξηγει πώς είχε διατηρηθεί ανέπαφο σχεδόν ως τις ημέρες μας.

Όπως είχαν αφηγηθεί άλλοτε ο δύτες, μέσα σε μία καμπίνα, κάτω από τη γέφυρα του κυβερνήτου, βρισκόνταν δυο μεταλλίνα φέρετρα. Τα κύματα του Ωκεανού είχαν σβύσει τα ονόματα πού υπήρχαν πάνω στα σκεπάσματά τους.

Όταν ανασύρθηκαν αυτά τα φέρετρα, βρέθηκαν στο εσωτερικό τους δυο σκελετοί: ένας άνδρος με έξιους στο πλευρό και μία γυναίκα, στολισμένη με χρυσά βραχιόλια και πολύτιμα κοσμήματα.

Ποιά περιπέτεια είχε στείλει αυτό το πλοίο στα βάθη του Ωκεανού; Το ημερολόγιο του σκάφους, πού ήταν κλεισμένο μέσα σ' ένα μεταλλικό κυλινδρό, είχε καταστραφεί από τον καιρό και την ύγρασία. Πού και πού ξεχώριζε κάποιο όνομα, κάποια ημερομηνία πάνω στις σελίδες του. Μόνο μία σελίδα του διεισδύειτο σε κάποιες καλύτερες καταστάσεις. Χρησιμοποιήθηκαν τότε διάφορες χημικές ουσίες για να καταστή δυνατή η ανάγνωση της. Και να τί περιείχε:

«Η έκρηξη του υποβρυχίου ηφαιστείου, έγραφε ο κυβερνήτης, πήρε τρομακτικές διαστάσεις. Από τα τριάντα πλοία της συνοδείας δεν διακρίνεται κανένα. Ο δόριζον είναι σκεπασμένος από ένα σύννεφο πυρακτωμένου κοινότοφου. Τα κύματα της θαλάσσης σπκώνονται ούρλιάζοντας σε δυσθεώρητα ύψη. Είνα αδύνατον να προχωρήσουμε. Η πυρακτωμένη σκόνη υπαίνει στα ρουθούνια μας και μας κατακαίει τα σωθικά. Ένας άνεμος θανάτου πνέει ολόγυρά μας. Οι περισσότεροί άνδρες του πληρώματος πέθαναν. Τα πανιά μας μεταβλήθηκαν σε πυροτέχνημα σαν κάποιος να τους έβαλε φωτιά. Είμαστε χαμένοι... Η ψού Χοιστέ. Παναγία σώσε τις ψυχές μας».

Ποιοι όμως ήταν οι νεκροί πού αναπαύονταν μέσα στα δυο φέρετρα;

Οι Ιστορικοί πού έμελέτησαν το ζήτημα έσχημάτισαν τη γνώμη, ότι πρόκειται για τον Βασιλέα της Ισπανίας Κάρολο τον 4ο και τη Βασίλισσα Μαρία Λουίζα της Πάρμας. Μετά την κατάληψη της Ισπανίας από τους στρατούς του Ναπολέοντος, οι δυο σύζυγοι, πού η άγαπη τους έχει μείνει παροιμιώδης στην Ιστορία, ζήτησαν καταφύγιο στη λατινική Αμερική όπου πέθαναν αργότερα, με διάφορα μερικά ημερών ή ένας από τον άλλον. Τα σώματά τους τοποθετήθηκαν τότε μέσα σε δυο φέρετρα, πού έπρόκειτο να μεταφερθούν στην Ισπανία για να ενταφιασθούν. Αλλά κατά τη διαδρομή συνέβη η τσιμερική καταστροφή πού αναφέρεται στο ημερολόγιο του κυβερνήτου της γαλέρας και πού έθωσε τα δυο φέρετρα στα βάθη του Ωκεανού.

Οι δυο σκελετοί τοποθετήθηκαν τώρα μέσα σ' έναν κοινό τάφο, πού ανοίχθηκε κοντά στην άκτι της ιερής άκατοίκτης νησίδος, όπου σημειώθηκε το ναυάγιο του Ισπανικού πλοίου.

Το φέρετρο με τα λεμόνια

Η σύγχρονη οικονομική άστυνο-μία είχε παρατηρήσει τον τελευταίο καιρό ότι έφτανε απ' την Τσεχοσλοβακία διαρκώς μεγαλύτερος αριθμός αυτοκινήτων φορτωμένων με φέρετρα, συνοδευόμενα από θλιμμένους και πενθοφονούντες συγγενείς, πού έξηγουσαν στα σύνορα ότι ο προσφιλής τους νεκρός είχε άφισει παραγγελία να ταφεί στην ιδιαίτερα πατρίδα του. Τέλος, μία μέρα, οι άστυνομικοί άνοιξαν ένα φέρετρο, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες των συνοδών των, και το βρήκαν γεμάτο... λεμόνια! Το «κόλλο» αυτό απέδιδε μεγάλα κέρδη στους λαθρεμπόρους, γιατί τα λεμόνια πουλιούνται στη Βουδαπέστη 4.000 δραχμές το ένα.

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ πάνω σε πυριτιδαποθήκη!

Πώς γλύτωσε από ένα τρομερό κίνδυνο

Κατά τα τεσσαράμισι χρόνια του πολέμου, οι Νεοϋορκέζοι καθόντουσαν, δίχως να το ξέρουν, πάνω στη μεγαλύτερη πυριτιδαποθήκη του κόσμου, πού, αν άνατιναζόταν, θα είχε την καταστρεπτική δύναμη δυο μαζί ατομικών βομβών.

Η Ιστορία αυτή άρχίζει από το φθινόπωρο του 1939. Οι Άγγλοι είχαν βρεθεί άπροετοίμαστοι, όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος. Ζήτησαν λοιπόν ν' αγοράσουν από μία μεγάλη αμερικανική εταιρεία χιλιάδες τόννους πολεμικών πυρομαχικών, πού αποτελούσαν περισεύματα του πρώτου πολέμου σ' έναν άποθηκευμένα σε διάφορα μέρη των Ηνωμ. Πολιτειών. Ήσαν κυρίως όβιδες των 75 και βόμβες άεροπλάνου των 20 κιλών.

Ο πρόεδρος της εταιρείας Τζωρτζ Χήλινγκ ανέλαβε το δύσκολο έργο της μεταφοράς των. Κι' έτσι η Ρ.Α.Φ. άρχισε να ρίχνει στις χιλιεπικές δυνάμεις τις μικρές εκείνες βόμβες, ως ότου άρχισή η παραγωγή μεγαλύτερων. Έφτασαν έτσι τα μέσα του 1940, ή ήττα της Γαλλίας κι' οι προετοιμασίες των Ναζιτών για την εισβολή στην Άγγλία. Η άναγκη της άποστολής περισσότερων πυρομαχικών ώδηγησε στην κατασκευή μίας καινούργιας και μεγαλύτερης προκυμίας για τις φορτώσεις, στη Νέα Υόρκη.

Η σιδηροδρομική γραμμή, απ' όπου μεταφερόντουσαν τα πυρομαχικά, προωλαγόταν στις δυο πλευρές της μ' ένα τοίχο πάχους 12 μέτρων, ώστε σε περίπτωση έκρηξης οι δονήσεις να μεταδοθούν μόνον προς τα πάνω.

Ώστόσο, ακόμη κι' οι τοίχοι αυτοί δεν θα μπορούσαν άσφαλώς ν' άνθεξουν στην έκρηξη μιάς βόμβας με 12 τόννους της νέας έκρηκτικής ύλης (τόρπεξ), πολύ ισχυρότερης απ' τη νιτρογλυκερίνη.

Για τη μεταφορά των βομβών αυτών ελαμβάνοντο εξαιρετικά προφυλακτικά μέτρα, γιατί ήσαν οι πιο επικίνδυνες απ' όλες και μπορούσαν να έκραγουν ακόμη και μ' ένα δυνατό τράνταγμα, έστω και δίχως πυρσόωληνα.

Οι ειδικοί τής αμερικανικού στρατού είχαν ύπολογίσει ότι, σε περίπτωση έκρηξης στην προκυμία εκείνη, δεν θα ήμνε τίποτε γερό σε άκτινα 16 χιλιομέτρων!

Έννοείται ότι η Υπηρεσία Άντικατασκοπείας έπέβλεπε άγρυπνα κάθε πρόσωπο πού έργαζόταν εκεί.

Παρ' όλες τις προφυλάξεις, στις 23 Απριλίου 1943 άρχισαν να σημάινουν οι σειρήνες. Ένα πλοίο φορτωμένο με 1.400 τόννους έκρηκτικών ύλων είχε πιάσει φωτιά. Στις άποθήκες της παραλίας υπήρχαν άλλες 39.000 τόννοι. Αν άνατιναζόταν, θα κατέστρεφαν το μεγαλύτερο μέρος της Ν. Υόρκης!...

Οι πυροσβέστες έφτασαν άμέσως κι' άρχισαν να καταβάλλουν άπεγνωσμένες προσπάθειες, μ' όλα τα μέσα πού είχαν στη διάθεσή τους. Παρ' όλο το φοβερό κίνδυνο, δεν έδίστασαν να μπαινόνουν μέσα στο φλεγόμενο πλοίο, φορώντας στολές από άμianto. Το ραδιόφωνο άνήγγιζε ότι ένα σκάφος φορτωμένο με πυρομαχικά καίγεται, σε άπόσταση μερικτών εκατοντάδων μέτρων απ' το Άγαλμα της Έλευθερίας.

Ώστόσο ο κόσμος άγνοούσε το μέγεθος του κινδύνου, γιατί δεν ύποπευόταν την ύπαρξη 40.000 τόννων έκρηκτικών ύλων μέσα στην πόλη...

Τέλος, βλέποντας ότι δεν μπορούσαν να νικήσουν τις φλόγες, οι πυροσβέστες άνοιξαν τους κρουνοίς του κύτους κι' άφισαν να γεμίσει το πλοίο με νερό και να βυθισθί, μαζί μ' όλο του το φορτίο. Η Νέα Υόρκη είχε σωθί απ' την κστστροφή.

Το έπόμενο έτος, έγινε ακόμη μεγαλύτερη η ποσότης των πολεμικών πυρομαχικών πού συγκεντρωνόντουσαν στη μυστική κι' άπρηγορευμένη προκυμία. Τώρα οι έμπειροί νωμάνες του στρατού προείδοποισαν τους άρμόδιους ότι, αν συνέβαινε μία έκρηξη, όλο το νερό του λιμανιού της Νέας Υόρκης θα τινιζόταν ψηλά και θα πέφτε πάνω στην πόλη, με μία μορφή ενός τεραστίου κύματος ύψους 17-18 μέτρων!

Καταλαβαίνετε τώρα τη φρίκη πού κατέλαβε τον Τζωρτζ Χήλινγκ, όταν ειδοποιήθηκε, ένα άπόγευμα του Μαρτίου του 1944, ότι κάποιος φύλακας είχε βρή μία βόμβα μέσα στο νερό, στην άκρη της προκυμίας! Υπέθεσε στην άρχή ότι είχε πέσει τυχαίως απ' την προκυμία. Έπειτα όμως διαπιστώθηκε ότι ήσαν ξένης προελεύσεως, γερμανικής! Πώς είχε βρεθί εκεί; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ... Έπρόκειτο μάλλον περί άποπείρας σαμποτάζ.

Το πράγμα κρατήθηκε μυστικό ως ότου τελείωσε ο πόλεμος, για να μη προκληθί πανικός. Και χρειάστηκε να λήξουν οι έθροπραξίες, για να μάθουν για πρώτη φορά οι Νεοϋορκέζοι από ποιο φοβερό κίνδυνο είχαν γλυτώσει...

ΜΠΙΛ ΦΛΑΝΑΓΚΑΝ

Το ψωμί χαλάει ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Η θεωρία του Στέφανσον

Στις πολλές θεωρίες πού έχουν διατυπωθί για τις αίτίες πού προκαλούν την καταστροφή των δοντιών, έρχεται να προστεθί άλλη μία, αρκετά πρωτότυπη. Την άναπτύσσει ο Αμερικανός έπιστήμων Βίλαμους Στέφανσον, στο καινούργιο βιβλίο του «Ουκ έπ' άρτη μόνον...».

Ο δόκτωρ Στέφανσον εξέτασε τα δόντια των κρανίων, πού είχαν βρεθί σ' ένα μεσαιωνικό νεκροταφείο της Ιολανδίας. Κανένα λοιπόν απ' αυτά δεν είχε την παραμικρή κοιλότητα. Μία ιστορική μελέτη έξ άλλου τόν έπεισε ότι η τροφή των Ιολανδών αυτών άπετελει το άπό ψάρια, κρέας πρόβειο, βοδινό και άλογοίσι, γαλακτομά και έλάχιστα δημητριακά. Δεν έτρωναν σχεδόν καθόλου ψωμί, ούτε κι' άλλα τρόφιμα φυτικής προελεύσεως.

Έπίσης, στα μέσα του 19ου αιώνα, υπήρχε μία περίοδος πού το ψωμί ήταν σπανιότατο στην Ιολανδία. Οι κάτοικοι το δοκίμασαν μόνο λίγες φορές το χρόνο. Η διαίτα τους ήταν ίδια σχεδόν με τού Μεσαίωνα. Την εποχή λοιπόν αυτή, δεν ήζαναν τί θα πη πονόδοντος.

Έκείνοι όμως πού μετανάστευαν τότε στις Ηνωμ. Πολιτείες και πούν Καναδά, έλαβαν να χαλούν γρήγορα τα δόντια τους, όπως και των άλλων Αμερικανών.

Χαρακτηριστικές είναι επίσης οι παρατηρήσεις του δόκτορος Στέφανσον, πού άφορούν τους Έσκιμώους. Οι Ιθαγενείς αυτοί έχουν τα καλύτερα και υγιέστερα δόντια του κόσμου. Κι' όμως ποτέ στη ζωή τους δεν άκολουθούσαν τη διαίτα πού συνιστούν οι όδοντοίτροι για τη διατήρηση των δοντιών, ούτε χρησιμοποίησαν ποτέ θουρτόακι και όδοντοκρέμα.

Και στην περίπτωση λοιπόν αυτή, όπως και στην προηγούμενη, η υγεία των δοντιών είναι άποτέλεσμα του τρόπου της διατροφής. Οι Έσκιμώοι, σαν τους Ιολανδούς, δεν τρώνε ψωμί ή άλλες φυτικές τροφές, αλλά σχεδόν άποκλειστικά κρέας και ψάρι.

Μερικοί πιστεύουν ότι οι Έσκιμώοι μασούν πολύ τροφές σκληρές κι' ότι κάνουν έτσι ένα είδος μασάζ των ρύλων, πού ζωογονεί τα δόντια. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Άπεναντίας, οι πολιτισμένοι άνθρωποι μασούν πολύ περισσότερο, γιατί έχουν διαβάθι ότι το καλό μάσημα είναι άπαραίτητο για τη χώνευση των τροφών. Έτσι μασούν πολύ και τα χορτοφάγα ζώα. Οι Έσκιμώοι όμως — όπως τα σαρκοφάγα ζώα — δεν έξερουν απ' αυτά τα πράγματα και καταπίνουν την τροφή τους σχεδόν άμωσπη.

Έξ άλλου, η τροφή τους αυτή δεν είναι σκληρή. Τρώνε συήθως κρέας «καριμπού». Στα κοπάδια λοιπόν των «καριμπού», τα ήλικιωμένα ζώα είναι άρκεστικά σάν άγελάδες, κι' έτσι άφρατουν λεία των λύκων. Άπομένουν συνεπώς τα νέα, και γι' αυτό ποτέ σχεδόν δεν τρώνε οι Έσκιμώοι «καριμπού» μεγαλύτερα από 4-5 έτών. Το κρέας λοιπόν των ζώων αυτών είναι τρυφερό. Έπίσης τρυφερά είναι και τα ψάρια, πού τρώ-

γονται πολύ απ' τους Έσκιμώους.

Υπάρχουν εξ άλλου μερικοί πού ύποστηρίζουν ότι τα γερά δόντια των Έσκιμώων όφείλονται στο ότι μασούν πεταία, για να τα κατεργασθούν. Αυτό όμως γίνεται κυρίως απ' τις νύ-ναικες και συνεπώς δεν εξηγείται έτσι η υγεία των άνδρικών δοντιών.

Σημειώτεον ότι όσοι Έσκιμώοι άρχισαν ν' ακολουθούν τη διαίτα των πολιτισμένων, είδαν να χαλούν γρήγορα τα δόντια τους.

Ο δόκτωρ Στέφανσον έχει μελετήσει επίσης τα δόντια διαφόρων σκελετών της προϊστορικής εποχής. Όπως έχει διαπιστώσει ή έπιστήμη, οι πρώτοι άνθρωποι ήσαν κυνηγοί. Κατόπιν έγιναν βοσκοί κι' άργότερα γεωργοί. Η δεύτερη λοιπόν μεταβολή τους συνδεύεται άπο κάλλασμα των δοντιών τους, πράγμα πού δεν συνέβη στην πρώτη.

Απ' όλες αυτές τις παρατηρήσεις βγαίνει το συμπέρασμα ότι η ποιότης των δοντιών εξαρτάται απ' το είδος της διατροφής, κι' ότι ενώ οι ζωικές τροφές (πλούσιες σε λευκά-ματα και λίπη) τα διατηρούν περίφημα, οι φυτικές τροφές, πού περιέχουν πολύ άμυλο και σάκχαρο (όπως το ρίζι, το σιτάρι, ή ζάχαρη και ιδίως το ψωμί) ύποβοηθούν τη γρήγορη φθορά τους.

Ο τελευταίος «άνθρωπος-ρινόκερως»

Όταν ο Αμερικανός λοχαγός Πάτλετον εισέχρησε μαζί με τους άνδρες του σ' ένα άπέραντο δάσος καμφοροδένδρων της νήσου Φορμόζας, για να πιάσει μία κρυμμένη ομάδα Γιαπωνέζων στρατιωτών, είδε να ξεπροβάλλουν κάτι παράξενα άνθρωπινα όντα. Καθώς δεν υπάκουσαν στη διαταγή να σταματήσουν, οι Αμερικανοί τα πυροβόλησαν, πλήγυσαν ένα απ' αυτά στο πόδι και το πιασαν έπειτα από άγρια πάλη. Έπρόκειτο για έναν άνθρωπο ολόγυμνο, πού φορούσε μόνο γύρω απ' τους γοφούς του ένα σκονίμι με κομπύρες. Το περισσότερο όμως ήταν το κρανίο του, τελείως φαλακρό και μ' ένα είδος κέρατου στο έμπροσθεν μέρος του. Ένας Αμερικανός άνθρωπολόγος νυνιμάτευσε ότι πρόκειται για ένα απ' τους τελευταίους άντιπροσώπους της φυλής των «άνθρωπων-ρινόκερων», πού έθεωρείτο χαμμένη πρό καιρού.

Για να μην άνακνέουν τα μύλα

Όπως βεβαιώνει ένας νυνιμάτος... μπλολόγος άσο άργότερα άνακνέουν τα μύλα, τόσο περισσότερο καιρό διατηρούνται δροσερά και σικτά! Συνιστά λοιπόν να κρεμούν οι κτηματίες άνάμεσα στις μηλιές τους δοχεία τρυπημένα και γεμάτα από ψιλή σκόνη κάρβουνου. Το κάρβουνο αυτό άπορροφά ώρισιμένα άέρια της άτμοσφαιρας κι' επιβραδύνει κατά 25% την ώριμωση των μήλων. Πρέπει όμως νάνε ειδικής ποιότητος προερχόμενον άπο άπανθρακωμένα κάρβυια του κοκού.

Ένας κινεζικός πλανήτης

Διάφοροι πολύπλοκοι ύπολογισμοί ώδηγησαν το Γάλλο άστρονόμο Εμίλ Σεβέν στο συμπέρασμα ότι κάπου στον ούρσινό, πέρα απ' τον πλανήτη Πλούτωνα, ύπάρχει ένας άλλος πλανήτης, ο «Χ», πού έχει μάζα 8.000 φορές μικρότερη άπο τον Ηλιο. Σημειώτεον ότι και στην περίπτωση τού πλανήτη Ποσειδώνος είχε προβλεφθί ή ύπαρξίς του με ύπολογισμούς πριν τον άνακαλύψουν με το τηλεσκόπιο.

Η παλιά ντουλάπα

Άνεβαίνοντας τη σκάλα με τηδήματα ο Έρρίκος έάσασε στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου πατώματος, μπροστά στην πόρτα της φίλης του Αιμέ, και χτύπησε το κουδούνι. Η Ιουλιέττα πού άνοιξε και τα μεγάλα της μάτια τόν κτύπησαν μ' έκπληξη.

— Τόσο νωρίς σήμερα: πού είπες. Η κυρία κοιμάται. Δεν έστιν άκόμη.

— Να την έμπνησες, μικρή μου, γιατί βιάζομαι να φύγω, της απάντησε ο Έρρίκος, ρίχνοντας της ματιάς θαυμασμού. Συγχρόνως συλλογιόταν:

«Τί ώρα πού της πάει η άσση σκουφίτσα στα κατσαρό- της αυλάκι! Δεν ύστερεί καθόλου σε ώμορφιά άπο την Αιμέ!»

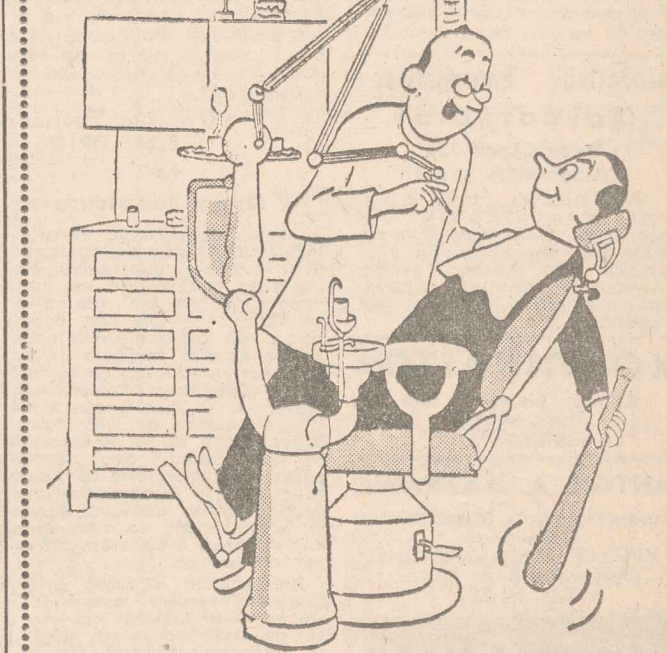
Η Ιουλιέττα τόν βοήθησε να βγάλη το παλτό του. Διαβάζοντας συγχρόνως στα μάτια του τη σκέψη του, με την έμφυτη γυναικεία ικανότητα, είχε γίνει κατακόκκινη.

Ο Έρρίκος γύρισε στον καθέδρη για να κυττάξη όχι τόσο στον έαυτό του, όσο το καλοφτιαγμένο σωματάκι της νέας πού το σκέπαζε ή μαύρη της ποδιάς.

«Έβγαλε κατόπιν το καπέλο του, το κρέμασε στο πόρτ-μαντώ και φάνηκε σαν να ήθελε να πη κάτι. Καταπίνοντας

— Αυτό είναι ύποπτο σημείο! σκέφθηκε ο Έρρίκος. Η Αιμέ ναίλεται πού θα φύγω. Γιατί; Αυτό είναι τόσο εύκολο να το εξακριώσω».

Βγήκε κατόπιν άπο το δωμά-

Ο όδοντογιάτρος: Είδοποιήστε με, αν σας κάνω να πονέσετε... Ο πελάτης: Μείνε ήσυχος, γιατρέ...

τιο της φίλης του. Τό πρόσω-
πό του είχε πάρει μιάν έκφραση
σκληρή.

Αφού φόρεσε το καπέλλο και
τό παλτό του διάστρεψε λίγο.
Επειτα γύρισε, σιγά-σιγά,
σαν να τον τραβούσε κάποια
άορατη δύναμη και πλησίασε
στην παλιά, μεγάλη ντουλάπα.

Πήρε ένα σκαμνάκι, το έβαλε
μέσα σ' αυτή υπήκει κατόπιν
κι' ο ίδιος μέσα κι' έκλεισε προ-
σεχτικά τα δύο φύλλα.

Καθόταν ανάμεσα σε δυο
καρμωμένα έπιπλώματα. 'Η
καρδιά του γυρνούσε δυνατά.
Ανέπνεε με κάποια δυσκολία.
Από μια χαραματιά, διέκρινε
καθώς κάθε λεπτομέρεια του
σκαμνακιού. Από την ίδια χαρα-
ματιά παρακολουθούσε άλλοτε
και τη νιανιά του. Πέρασαν έ-
τσι μερικές στιγμές. Κατόπιν
υπήκει στο δωμάτιο η 'Ιουλιέτ-
τα, άπασσε κορυφή δυο τσιγάρα
και ξανάφανε άμέσως πεπο-
τώντας στα νύχια.

Επειτα από λίγα λεπτά η
Αιμέ βγήκε από το δωμάτιο
της. Ήταν ντυμένη για έξω
φρέσκια της ώρας.

Πλησίασε το τηλέφωνο, πη-
ρε το ακουστικό στο αυτί της
και με φαιδρή φωνή ρώτησε:

— Άλλο! Άλλο! Έσύ είσαι,
Φέλιξ; Καλημέρα, αγαπημένε
μου... Ναι, έφυγε... Πότε
γυρίζεις; Μεθαύριο... Ναι, 'Ε-
χω ένα πρόγραμμα ύπνου.

Θα πάσουμε το τσάι μας στο
Κάρολτον. 'Ο ήλιος ο 'Ερρί-
κος μου θύμισε το φάρι αυτό
μέρος... Μήπως έσύ ποτέ μας
καμιά άλλη έξοχή; Καλά. Πού
δωκε;... Σύμφωνα. 'Ετσι θα
προσπάω να γυρίσω πίσω αύ-
ριο το απόγευμα που θα έπι-
στρέψω κι' εκείνος... 'Ελα να
με πάρεις σε δέκα λεπτά. 'Ο-
ρεδουά, χουστούλι μου!

Η καρδιά του 'Ερρίκου γυ-
νούσε σαν ζυμνητήρι!

— 'Ο ήλιος ο 'Ερρίκος!...
'Α, τη στοίγγα!...

Είδε κατόπιν την Αιμέ να
βγαίνει από την τσάντα της έ-
να χαρτονόμισμα. Φώναξε την
'Ιουλιέττα και της είπε:

— 'Ιουλιέττα, θα πάω με τη
Ρενέ στο σπίτι μιας φίλης της.
Δεν θα γυρίσω παρό αύριο. 'Αν
αίσθητικόν 'Επιστημονικόν

Εργαστήριο
Βερνζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Αναλαμβάνει την ριζι-
κήν αποτρίχωση την
εξάλειψιν όλων των δυσμο-
ρφιών του προσώπου και εξα-
φανίζει τας ρυτίδας, ουλές,
εγκαύματα, στίγματα (πανά-
δες) ίσχυματα εϋλογίας και
θεραπεύει την τριχοπύκνωση.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ
Σατινέ, δαντέλλα κλπ.
Τίμες φθηνές
ΘΗΣΕΩΣ 17

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ
Γυναικολογικά - Μεταδοτικά -
Σεξουαλικά.
ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ
Αδρόν 11α 6 8 " u.
Τηλ. 53-807

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΚΑΤΙΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

θέλεις μπορείς να πäs κι' έσύ
να δης τους δίκους σου. Δεν σε
νοείζονται. Χαίρε.

Η 'Ιουλιέττα αφού βεβαιώ-
θηκε πως η κυρία της έφυγε,
πέταξε τη σκουφίτσα της και
την άσπρη ποδιά της και υπή-
κει στο δωμάτιο που ήταν η
ντουλάπα.

Ήταν έτοιμη να την άνοιξη
και να δοκιμάση ένα καινού-
ριο φόρεμα της Αιμέ.

Τι θυμασίο προσώπακι
που έχει η 'Ιουλιέττα! συλλο-
γίσθηκε ο 'Ερρίκος. Κι' έκεινα
τα μαύρα της υφάγια!

Τη στιγμή εκείνη η 'Ιουλιέτ-
τα διόδωνε τα μαλλιά της
μπρος στον καθρέπτη.

Κι' έκεινα τα μαλλιά της!
συλλογίσθηκε ο 'Ερρίκος. Θά
είνε άπαλα σαν μετάξι!

Η καρδιά του ξανάχαισε
να γυρνούσε. Τη στιγμή έ-
κεινη ένα χέρι άπλώθηκε κι' ά-
νοιξε τη ντουλάπα.

Η 'Ιουλιέττα άνυποπτη, έ-
τοιμαζόταν να ξεκρεμάση την
τουαλέττα της κυρίας της, να
έβρινε ξαφνικά σαν στήλη αέ-
ρος.

Ο 'Ερρίκος την είχε άρπά-
ξει από το μπράτσο και τη
τραβήξε μέσα στη ντουλάπα.

Εσφίξε στην άγκαλιά του το
εϋλύγιστο νεανικό της σώμα κι'
ξανάκλεισε την πόρτα. 'Ηχο-
σαστών φίλων και στεναγμώ
άντηχσαν...

Το απόγευμα της άλλης ή-
μέρας η Αιμέ γύρισε από την
έκδοσή της. Μόλις υπήκει στη
δωμάτιο είδε ότι κάτι έλειπε
από εκεί μέσα. Πραγματικά!

Θέσισε το ντουλαπιού ήταν ο
δαιμόν. 'Επάνω σ' ένα τραπέ-
ζακι, δίπλα στο τηλέφωνο βρέ-
κε ένα σημείωμα που περιεί-
χε τα εξής:

«Αγαπητή Αιμέ,
— Έπληρα μαζί μου τη ντο-
λάπα μου. 'Ο νέος φίλος σό
ο Φέλιξ άς φροντίσει να βρέ
καλλίτερο παρόρατη ο η
τ ή ρ ι ο από το δικό μου γι-
νο παρκαλουθι τις άπιστιες
σου. Η 'Ιουλιέττα, την όποι-
α είγες το καλό γούστο να δια-
λέξη για καμμοίσα σου, υ
βοήθησε στη μεταφορά για ν
υπν κουραστώ. Μαζί με τη ντου-
λάπα κατόψυκα και τη
'Ιουλιέτ- Σου στέλνω ένα τε-
λευταίο φίλι.

Ο ήλιος 'Ερρίκος
ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Αν είχαμε δυο στομάχια.

Ένας 'Αμερικανός γιατρός
ειδικευμένος στις παθήσεις του
άνανυστοτικού συστήματος, δη-
μοσίευσε τελευταίως τα συμ-
περάσματα του όπ' τις παρα-
τηρήσεις του επί της θερα-
πείας του καρκίνου του πνεύ-
μονος. Τονίζει λοιπόν ότι ένας
πνεύμων προσβεβλημένος από
καρκίνο πρέπει ν' αφαιρεθεί ά-
ριστοκτά. 'Ο ίδιος έκαμε αυτή
την έγχείρησι από 107 άρρώ-
στους, μέσα σε 13 χρόνια. Οι
84 ζήναγύρισαν στη συννεί-
α, μένουν ζωντανά, στις δουλειές
τους και στα άναγκαία τους
σπορά (γκόλφ, κολύμπι, κυνή-
γι, κλπ.) χωρίς να τους ένο-
χλη καθόλου η έλλειψις του έ-
νός πνεύμονος.

Παρατηρήθη άλλωστε ότι ο
δεύτερος πνεύμων άναπτύσσ-
ται τότε μεγαλύνει και γει-
ζει σε λίγον καιρό τον άδειο
νό χώρο του άλλου.

Δυστυχώς δεν μπορεί να έ-
φαρμοσθί η ίδια μέθοδος κ
στα άλλα όργανα — όπκοι
στομάχι, κλπ. — γιατί δεν έ-
χομε διπλά, όπως τους πνεύ-
μονες...

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

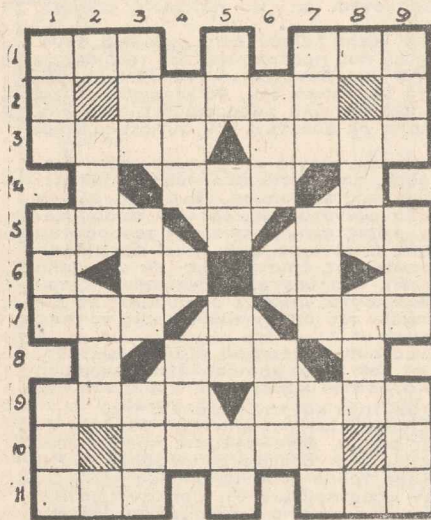
Α. Β λ α χ ό π ο υ λ ο ν, Πάτρας: Αυτή είναι η μόνη γνωστή
διεύθυνσις της. «Μίαν κυρία ν»: Σας ευχαριστούμε. Δέ
δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. Έχετε έξηγήσει τους λό-
γους. Χ. Σ ι δ η ρ ό π ο υ λ ο ν, Τριφυλίας, Γιαννιτών: Δη-
μοσιεύουμε στο περιοδικό τους όρους των συνδρομητών. Στέλνεται τα
χρήματα με ταχυδρομική έπιταγή. «Νί κ η ν», Σόρων: 'Η δι-
εύθυνσις της Βιδιάν Ρομάνς είναι: Societe des Distribution
cinematographique, 12, 'Boulevard de la Madeleine' Paris, France. Σας ευ-
χαριστούμε, για τα καλά σας λόγια. «Δ υ ό 'Α ρ τ ι ν ο υ ο ν»: η
διεύθυνσις του Pierre Blanchard είναι, 5, place du Pantheon Paris
(5e), France και της Michelle Alfa: 11, rue d' Odessa, Paris France.
Ε. Ν. Κ.: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμεν. Σ μ η ν ί τ η ν
Σ. Π. Δέν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους άγγελίες. «Π ρ ό σ φ υ γ α
Ν. Κ.», Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και τις υποδείξεις
σας. «Μ π ί ς Κ λ α ς», Λαρίσα: Κυτάξτε τον πίνακα
συνδρομών που δημοσιεύουμε. Υπολογίστε σε χάρτινες λίρες 'Αγ-
γλίας. Π ε ρ ι ε ρ γ ω ν μ α θ η τ ή ν, Λαρίσα: Άπλως πρό-
κειται περί άτυχήματος! Δεν καταλάβατε; Κρίμα, γιατί θα γε-
λούσατε. Κι' οι δυο «αδελφές» έχουν την ίδια διεύθυνσις: Warner
Bros Studios, Burbank, Calif, U.S.A. Κ ο υ λ α ν Κ α ρ α γ ι ω ρ ο υ
γ ο υ, Ένταυθα: 'Η διεύθυνσις της Jeanne Craine είναι: Fox Stu-
dios, Hollywood, Calif, U.S.A. «4 κ ο ρ ί τ ι ν α», Λυπούμεθα
που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμεν. Α. Β ε λ έ ν τ ζ α ν,
Καρδίτσα: 'Η έπιστολή σας έδωθε στο συνεργάτη μας, «Μί κ ρ η
ά γ α π η ν η»: 'Η διεύθυνσις του Σαμπού είναι Warner Bros
Studios, Burbank, Calif, U.S.A. Γ. Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ί δ η ν,
'Ένταυθα: Γράψτε και για τις δυο «αδελφές» στην έξη διεύθυνσις:
Warner Bros Studios Burbank, Calif, U.S.A. «Τ ρ ε λ λ η π α ν
δ ο υ λ α ν»: Σας ευχαριστούμε θερμά για τις εϋχές σας και για
τα τόσο καλά λόγια σας. «Α λ ή τ η ν», Άνδραβίδα: Πολύ
καλό το ποιήμα σας. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άνα-
γνωστών μας για τους λόγους που έξηγήσαμε. Ζ ω γ ι α ν, 'Η
διεύθυνσις του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ είναι: Warner Bros Studios Bur-
bank, Calif, U.S.A. Την άλλη δεν την γνωρίζουμε. Α. Ν τ ο υ
μ α ν, Ένταυθα: Την δημοσίευουμε παραπάνω. «Τ α κ τ ι κ ο ν
ά ν α γ ν ω σ τ η ν Ν. Σ.», Πειραιά: 'Η διεύθυνσις του Ραϊού
Μιλαντ είναι: Fox Studios, Hollywood, Calif, U.S.A. Κ. Π α π σ
γ ε ω ρ γ ι ο υ: Γράψτε στην 'Αδδς 'Αμπελιά. Υποθέτουμε ότι
είνε γνωστός. Τι λέτε εσείς; Κ. Χ. Δ ι α κ ο ν, Μυτιλήνη:
Καλό το πεζογράφημά σας. Έχει πολύ άισθημα και στρωτή γλώσ-
σα. Άλλά... δεν δημοσιεύουμε. Ν. Μ. μ α θ η τ ή ν, Κέρκυ-
ρα: Γνωρίζουμε μόνο την διεύθυνσιν της: Fox Studios, Hollywood,
Calif, U.S.A. Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας πληροφορήσωμεν ούτε
πότε έστράξατε, ούτε πότε έχει τα γενέθλιά της, κλπ. Γ. 'Α θ α
ν α σ ο π ο υ λ ο ν, Πάτρας: Καλά και τα δυο κομμάτια. Πρέ-
πει όμως να έχετε φιλοδοξίες και να πιστεύετε σε κάτι! Διαβάζετε
τους καλούς συγγραφείς μας. 'Ασκήθηκε περισσότερο. «Ε ν ο υ
σ ι ω δ η ν»: Το ποιήμα σας έχει πολλές ατέλειες. Μην αποθαρρύν-
εστε όμως, γιατί πρέπει πρώτα να μάθετε καλά στοιχειωτική. Τα
καλύτερα μαθήματα θα τα πάρετε από τους μεγαλύτερους ποιητές μας.
Χ. Φ ω τ ι α δ η ν, Κατερίνη: Περιοδικά εστάλησαν. Μ. 'Α
θ η ν α σ ι ο υ, Μαράθκαμπον Σάμου: Σας ευχαριστούμε. «Α
θ η ν α σ ι α ν», 'Η διεύθυνσις της Τζίν Τζιντ είναι: Fox Studios,
Hollywood, Calif, U.S.A. «Θ η σ ο ρ ο φ ή λ ο ν»: Γράψτε στη
Fox. Γ. Θ ε ο δ ω ρ ί δ η ν, Πειραιά: Δεν πρέπει να φοβάστε.
Να το πείτε στους γονείς σας και να ζητήσετε τη συμβουλή ενός
γιατρού. Τ. Μ λ χ α λ ο π ο υ λ ο ν: Δεν έξεδωθε σε βέλιό.
Σας ευχαριστούμε για τις εϋχές σας. «Δ υ ό ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι ε ς
Α. Σ.», Καλλιθέα: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αμερικανι-
κού Προξένου. Κ. Π. 'Ένταυθα: Οι «Θερνές βραδυνές» και οι
«Παρασμένες στιγμές» έχουν πολλά προτερήματα, όπως απλότητα,
διαύγεια, καλή γλώσσα. Είναι όμως εντυπώσεις, χωρίς ιδιαίτερο
ενδιαφέρον. Δοκιμάστε κάτι πιο σοβαρό. 'Όσο για τη δημοσίευσιν,
δεν προσέξατε τις δηλώσεις μας; Σ ο ν ι α, Καβάλλα: Έχετε
ταλέντο. Καλλιεργήστε το. «Δ υ ο φ α ν α τ ι κ ο υ ά ν α
γ ν ω σ τ η ς», Πάτρας: Έχετε άδικο για το πρώτο ζήτημα.
Δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να μείνουν όλοι ευχαριστήμενοι. Για το
δεύτερο, η έπιθυμία σας εξεπληρώθη. Χ. Κ α μ π α, Μεσσηνή:
Γράψτε όπως θέλετε και στείλτε το γράμμα μέσω της 'Αγγλικής
Προξένου. 'Η διεύθυνσις του συνεργάτη μας είναι από γραφεία
μας. 'Α λ ε ξ: Γράψτε στο «Σωματείο 'Ελλήνων 'Ηθοποιών»,
θα λάβουν άσφαλώς τα γράμματά σας. Π ο λ υ τ ι μ η Β.:
Στείλτε το γράμμα στα γραφεία μας. Θα δοθί στο συνεργάτη μας.
«Δ υ ο σ τ υ χ ι σ μ έ ν η μ υ ο ψ α ν»: Υπάρχουν στην Ευρώπη
και στην 'Αμερική. Πρέπει όμως να γίνουν από τους έξει ειδικούς
γιατρούς. Δ. Τ σ α λ ι κ η ν, Θεσσαλονίκη: Δεν γνωρίζουμε
την διεύθυνσιν του γιατρού. Χ. Ρ ο υ χ ί τ σ α ν, Μοσκιά,
Ζακύνθου: Ευχαριστούμε. Άλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν ά-
ναγνωστών. «Ε α ν θ η α μ α ζ ο ν α ν»: Το διήγημά σας δεν
μας ένθουσιασε. Πρέπει να μελετήσετε πολύ τους καλούς πεζογρά-
φους μας. Χρειάζεται ύπομονη και θέλησις. Προσέξτε τη γλώσσα.
Δεν είναι καθαρή δημοτική. Γ. Ι. Κ α λ ο γ η ρ ο υ, Βέρροιν:
Περιμένουμε κανένα καλλίτερο. Σας ευχαριστούμε. Δ η μ. Γ ρ α μ
μ α τ ι κ ο ν, Ζακύνθος: Το σταυρόλεξό σας θα δημοσιευθί με
τη σειρά του και με μερικές ελαφρές τροποποιήσεις. Στείλτε μας
κανένα καλλίτερο πάνω σ' άλλο σχέδιο όμως. Δ υ ο φ ι λ ο υ ς,
Μεγάρνα: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιευθί. 'Α λ ε ξ. Ο ι.
κ ο ν ο μ ο υ, Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας καλό, θα δημοσιευ-
θί. Α. Φ ε ρ., Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας θα δημοσιευθί με
τη σειρά του και με μερικές άλλανγες. Άλλα φάρ άποφύγετε
πάντως τις πολυσύριμμες γενικές και αιτιατικές. Γ ρ η γ.
λ α ν τ ζ ο π ο υ λ ο ν, Πάτρας: Το σταυρόλεξό σας πολύ καλό.
θα δημοσιευθί συντόμως. Ευχαριστούμε για τις εϋχές σας. Ν ι
κ ο λ α σ ο ν Μ ε ρ ι α ν ο ν: Τα παιχνίδια σας όχι τόσο ενδιαφε-
ρόντα. Στείλτε μας τίποτε καλλίτερο. Β α σ ι λ. Γ ρ η γ ο ρ ο
π ο υ λ ο ν, Άνδραβίδα: Προτιμούμε ένα σταυρόλεξό πάνω στο
συνήθισμένο σχέδιο των 17X17 τετραγωνιδίων. Αυτό που μας στεί-
λατε δεν παρουσιάζει κανένα ελαττωτικό ενδιαφέρον. Περιμένου-
με λοιπόν νέα σας άποστολή. Β α σ. Γιανν., Άνω Κόμη: Δεν μας
δίνεται την έξηγησι των λέξεων του σταυρολέξου σας, θα ήμαστε
περίεργοι να ιδούμε πως θα έξηγουσάτε μερικές άπ' αυτές όπως
π. χ. ΣΜΑΡΩΣ — ΤΝΑ — ΛΙΒΑΔΙ, κ. ά. Περιμένουμε ένα πιο πε-
ριστοιμημένο και με 17X17 τετραγωνίδια. Χ ρ. Χ ε λ ι ο τ η ν:
Δεν μπορούσατε να άποφύγετε τις λέξεις ΣΙΝΑΠΟΣΑΛΤΑΣ.
ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑΙΣ και μερικές άλλες. Στείλτε μας κάτι καλλίτερο.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) 'Αν ζητήσετε από ένα μαθητή να διαλέξη μεταξύ αυτού και ενός φίλου, θα διαλέξη άσφαλώς το δεύτερο. — Το τετραφύλλο φέρνει έξαιρετική τύχη.
- 2) Είδος πολιτεύματος.
- 3) 'Ετσι ονομάζεται στη δημοτική ο Σπερχειός. — Εύτελης, τιποτένης.
- 4) Το όνομά της μας θυμίζει άμέσως παραμύθια.

- 5) Χρήματα (δημοτ.). — Μέρος που βρίσκει κανείς, ό,τι έπιθυμηση και σε σχετικά χαμηλές τιμές (λέξεις τουρ-κική).

- 6) Βρέψη. — Ερώδη έλαια.
- 7) 'Η μορφή του θα έπρεπε να έβη η μοναδική του άσχολία. — Σεμνή, μετριόφρων.

- 8) Σημείο της Πειραικής άκτής άπ' όπου διενεργείται η μεταβίβαση Ναυσά-θμου και έληρας διασπορήμενις.

- 9) 'Ετσι άποκαλούνται τα ζώα που χρησιμοποιούνται στις κοπιώδεις γεω-ργικές εργασίες. — Σχηματίζεται από το γάλα και είναι άνάλογο με το πά-χος του.

- 10) Κόμιστρα.
- 11) Φράγκος της Μεσαιωνικής Εθ-ρώπης και κατ' έπέκτασιν Καθολικός. — Παλιό βασίλειο της Β. 'Ισπανίας, σήμερα δε Ισπανική έπαρχία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πόθος, υπερβολική άγάπη για κά-τι. — Δυσάρεστο σωμαίν. άτύχημα. — Έλλληνικός λιμήν.
- 2) Έμεναν στα χέρια του στρατού μας, ύστερα από κάθε μάχη με τους 'Ιταλούς. — Κάθε κυνηγός το έπιθυμεί πλούσιο και άφθονο.
- 3) 'Η λέξι αυτή χρησιμοποιείται όπο των γυναικών τόσο εις βάρος των που-λερικών, όσο και εις βάρος του... πορ-τοφολιού μας. — Φυλακισμένος. — Νάος ολασδήποτε θρησκείας, εκτός της χρι-στιανικής.
- 4) 'Επίρρηση της δημοτικής: άπο-κλεισμένοι παντός άλλου. — «Στά-της γής»: φράσις χρησιμοποιουμένη για μακρινά μέρη.
- 5) Τα φάρμακα αυτά δεν είναι κα-θόλου εύχρηστα στη γεωσί. — Ποτα-μός της Γαλλίας. — 'Όταν είναι νέα, δεν δυσκολεύεται καθόλου να βρή νεά... θήμα! — Τον γεννά ο κίνδυνος.
- 6) 'Η εις χρέμα αξία ενός πράγμα-τος. — Επί οημα: είθε.
- 7) Σύνολο τριών προσώπων ή πρην-ματων (δημοτ.). — Στρατιωτική πα-ράταξι ή παρέλασις (Ιταλική). — 'Ε-πιθεσία, κατάλληλα.
- 8) Αουλούδι που λέγεται κοινώς και «μη μου άπικω». — Δοκιμαστική προ-σέβα προς έπίτευξιν ενός σκοπού.
- 9) Περιοχή της Συρίας, όπου συντη-θήσαν πολλοί 'Ελληνες πολιτικοί. — αυτό που νοστιμίζει έξαιρετικά τις μπριζόλες. — Μουσικό όργανο.

Α. ΔΕΠ

Γρίφος

NP + γκ' Άττη κ' 'Ισις.

Διαβάστε ένα γνωμικό.

3 έρωτήματα

- 1) Πώς μπορεί κανείς με μία μόνο λέξι να άναγγείλη μια πυρκαϊά και συγχρόνως να καλέση εις βοήθειαν;
- 2) Ποιός ποταμός της 'Ελλάδος ά-ποτελείται από δυο σύμφωνα του άλ-φαβήτου και μία άναφορική άντωνυ-μία;
- 3) Κάποιος συναντά στο δρόμο έ-ναν κύριο που συνοδεύει μία νέα και τους ρωτά άν είναι συγγενείς.

— Ναι, τότε άπάντα η νέα. 'Η μη-τέρας του κυρίου είναι πεθερά της μη-τέρας μου.

Τι συγγένεια έχουν;

Αίνιγμα

Έρπω και μεταμορφούμαι, ή ζωή μου δεν διαρκεί, φάγτε μια ζωολογία, τούτο μόνο σας άρκει, κι' αν ό τόνος μου κατέδη σβύνω τότε παρευθύς, όπου είνε σταυροδρόμι έλα, φίλε, να με βρής.

Λεξιγίρφοι

Πάντοτε μέσ' στη σχολεία με άκούς στη μετοχή και με τα νεκροταφεία με σχετίζει κάτι τι. 'Εάν όμως πο προσθέσης ένα γράμμα στην αρχή, όνομα κατόικου κράτους θα νά γίνω στη στιγμή.

★

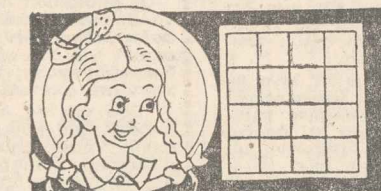
Μιά νότα μουσικής, μαζί μ' ένα νησί, θησαύριο θασιλιά, σοφ' άναγνωστη στιγμή.

Άναρχακρατισμός
Διόξε Ρ και βάλε Β και ίδου τι θα συμβή: Τη γραμματική θ' άφήσης, στη Βούλη θα με ζητήσεις.

Από 2 γράμματα στο κάθε τετράγωνο

Α	Β	Γ	Δ
Ε	Ζ	Η	Θ
Ι	Κ	Λ	Μ
Ν	Ξ	Ο	Π

Δεν είναι άνάγκη να σας πούμε πως

αυτά είναι τα 16 πρώτα γράμματα του αλφαβήτου μας.

Πρόκειται τώρα χρησιμοποιώντας δυο φορές το κάθε γράμμα και τοποθετών-τας από δυο συμπληρώσεις το τετράγωνο της εικόνας να καλύψετε το τετράγωνο της εικόνας με γράμματα να τοποθετή-σετε το ίδιο γράμμα δυο φορές στην Ι-δα άριζόντια ή κάθετο σειρά. Με το παιχνίδι αυτό, θα δοκιμάσετε όχι μόνο την έξυπνάδα σας, αλλά και την ύπομονή σας.

Οι τέσσερες παίχτες

Οι τέσσερες θέσεις των παικτών του μπριτζ στο τραπέζι διακρίνονται ως γνωστόν με τα όνόματά Βορράς, Νό-τος, Άνατολή και Δύσι. Μία μέρα λοι-πόν, κάθησαν να παίξουν μπριτζ τέ-σσερες φίλοι, ο κ. Βαρελάς, ο κ. Νε-ρουλίδης, ο κ. 'Αγαθόπουλος κ' ο κ. Δροσίδης. Μόνον ένας άπ' αυτούς κα-θόταν σε θέσι που είχε ίδιο άρχικό ψη-φίο με το έπιθετό του. 'Ο Βαρελάς κα-θόταν προς τα δεξιά του 'Αγαθόπου-λου, ο όποιος δεν κατείχε τη θέσι του Νότου.

Μπορείτε να βρείτε σε ποιά θέσι κα-θόταν ο καθένας;

Δαξυρίν-δος

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

Μπορείτε να δείξετε στο σ. λ. γράφι 1 ο δρόμο που πρέπει ν' ά-κολούθησι για να φθάσι κα-θόταν ο καθένας;

“Ο,τι έκαμες θα λάβης”

Πρέπει να ξέρετε, παιδιά μου, ότι όπωρ θα φερθήτε στους γονείς σας στα ύπνρατιά τους, έτσι θα φερ-θούνε και σε σας τα παιδιά σας, όταν θα γεράσετε. Αυτό άποδεικνύεται κι' από την παρακάτω άλ-λην ιστορία:

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας πλούσιος κτηματίας. 'Ο άνθρωπος αυτός συντηρούσε μέσα στο σπίτι του τον πατέρα του, γέρο πειά και άρρω-στον. Και χωρίς να συλλογίζεται ότι άπ' αυτόν είχε κληρονομήσει τ' άμπελлия, τα χωράφια και τα ζώα του, τον είχε παραπεταμένο σ' ένα κατώγι, του έδινε να τρώη ένα ξεροκόμματο και λίγη νερόρα-στη σούπα και τον έβριζε διαρκώς με το χειρότερο τρόπο.

Στο τέλος ο δυστυχισμένος ο γέρο - πατέρας μόνι-μορβάντας πειά να ύποφέρει το μαρτύριο αυτό, ζή-τησε άπ' το γιού του να τον στείλν στο γηροκομείο, που ήταν εκεί κοντά, με την έλπίδα πως εκεί του-λάχιστον δεν θακούσε διαρκώς βρισιές κι' ειρωνείες.

‘Ο σκληρός ο γιός του άκουσε με χαρά την πα-ράκλησι του πατέρα του και χωρίς να χάση ούτε στιγμή τον μετέφερε στο γηροκομείο.

‘Ο καυμένος ο γέρος όμως, είδε πως κι' εκεί, δεν είχε περισσότερη περιποίησι άπ' το σπίτι του γιού του. Για κρεβάτι και για στρώμα του είχαν δώσει ένα σωρό από ξερό χορτάρι.

Γι' αυτό, ύστερα από λίγες μέρες, παράγγειλε στο γιού του να του στείλν δυο σεντόνια για να σκεπάσν μ' αυτά το χορτάρι της στρωμνής του.

‘Ο γιός του τότε διάλεξε τα πιο παλιά, τα πιο τριμμένα σεντόνια του σπιτιού του, φώναζε έπειτα το παιδί του και του τα έδωσε λέγοντας:

— Πάρ' τα αυτά και πιάναίκε και δώσ' τα αύτουνού του γέρο - παραπονιάρη του παππού σου, στο γη-ροκομείο.

— Καλά, πατέρα, είπε το παιδί κι' έφυγε. Καθώς όμως έδωσαν έκρυψε το ένα άπ' τα δυο σεντόνια, σε μία γωνία, πίσω άπ' την πόρτα.

‘Ο πατέρας του τον είδε κι' όταν ο μικρός γύρισε άπ' το γηροκομείο τον ρώτησε:

— Γιατί, παιδί μου, δεν τα πήγες και τα δυο σεν-τόνια, που σούδωσα στον παππού σου, αλλά έκρυ-ψες το ένα πίσω άπ' την πόρτα;

— Το έκρυψα, πατέρα, του άποκρίθηκε το παιδί, για να το χρησιμοποιήσω άργότερα, στέλνοντάς το σ' εμένα, όταν θα γεράσω και θα σε βάλω στο γη-ροκομείο, όπως έκανες και συ στον πατέρα σου!

Τα λόγια αυτά τάραν τον σκληρό άνθρωπο και πήρε άμέσως τον γέρο πατέρα του στο σπίτι για να μόν πάση τα ίδια όταν γεράση.

Μπρέρα και κάβουρας

Καβουρομάνα στην άκτ ή ρωτούσε θυμωμένη το γυνίκα της τον κάβουρα, γιατί λοζά πγαίνανει;

Κι' αυτός γυρν

Η ζωή κι' ο θάνατος

Τόν καιρό που ο Πέτρος ήταν ακόμη άνορος, κι' έκοιτο κοντά στον πατέρα του και στη μητέρα του, η καλύτερη ώρα της ημέρας του ήταν το βράδυ μετά το δείπνο. Η ώρα που η μητέρα του, αφού σκούπιζε με μια πετσέτα το μωσαϊκό του τραπέζιου, σερβίριζε τον καφέ του πατέρα. Κι' ενώ εκείνος τον ρουφούσε σιγά-σιγά, η μητέρα έφερνε το πανερίκι του κεντήματος κι' άρχιζε την εργασία της.

Το ίδιο έκαναν κι' οι τρεις αδελφές του που είχαν γεννηθεί ένα χρόνο ή μια πίσω απ' την άλλη κι' έμοιαζαν καταπληκτικά μεταξύ τους καθώς φορούσαν τα ίδια φορέματα κι' είχαν τα ίδια κασσορά μαλλιά... Κι' εκείνος, ο Πέτρος, ο χαϊδεμένος, έβριζε πάνω στο τραπέζι πύργους με χαρτιά της τράπουλας.

Όλα πήγαιναν καλά στο φτωχικό αυτό νοικοκυριό. Ο πατέρας εργαζόταν όσο μπορούσε. Η πρώτη κόρη, η Φανή, είχε γίνει ζωγράφος. Η δεύτερη, η Λεοντίνα, έπαιζε όλη τη μέρα πιάνο, γιατί θ' έδινε έξετάσεις στο Ωδείο. Η τρίτη, η Λουίζα, ήταν παχουλιά κι' είχε αποκλειστικό επάγγελμα... την κοκεταρία.

Ξαφνικά όταν ο πατέρας έβλεπε πως ο Πέτρος έβριζε πάνω στο κεφάλι του πάνω απ' τα σκόρπια τραπουλόχαρτα έλεγε εύθυμα:

— Ά, άποκοιμήθηκε κιόλας ο κατεργαράκος!

Τι ύπνοργη ώρα αλήθεια! Είχε μείνει αλημονήστη στο μικρό Πέτρο. Η μητέρα του τον έπαινε στα χέρια της να τον πιάσει το κρεβάτι του. Αισθανόταν στο μάγουλό του τα γένεια του πατέρα του που τον φιλούσε και τα χείλια των τριών αδελφών του, που τον φιλούσαν κι' αυτές ένα μισοκοιμόταν. Η μητέρα άκουγε τη γλυκιά φωνή της γειτόισσας — ω τόσο γλυκιά και τόσο χαϊδευτική — να του ψιθυρίζει στ' αυτό του:

— Έλα να κάνουμε νάνι, αγάπη μου!...

★

Ύστερα από είκοσι χρόνια ο Πέτρος είχε γίνει ποιητής. Δεν κατάρθαν δ' όμως να έκδωσι τα ποιήματά του.

Το καλοκαίρι περνούσε λίγες μέρες στην έσοχη μαζί με τη Μαρία, τη φιλενάδα του, μια καπελλά που έμοιαζε σαν Παναγία.

Όταν έφταναν στο πανδοχείο που θα έμεναν, άνοιγαν το παράθυρο και κύταζαν προς το δάσος και τον πράσινο δρόμο που άλωνόταν κάτω απ' τις καστανιές. Άρπαιναν τότε να τους ξεφύγουν μια κραυγή χαράς και στην παραφωρά του ένθουςιασμού τους φιλιόντουσαν στο στόμα.

Ζούσαν τριγυρίζοντας απ' το πρωί ως το βράδυ μέσ' στο δάσος κι' ήταν ευτυχισμένοι που ζυγυιούσαν με το κελάδημα των πουλιών.

Η Μαρία ήταν αληθινά μια χαριτωμένη γκριζέττα με σαχλινάκια μάτια.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΟΘΗΝΕΣ

Γυναικείες μεταξωτές	Δρχ 5.900
Γυν. «Μπαρόκ» ξέτρα	» 3.500
Γυν. «Αράχνη» ζωϊκές	» 16.000
Λεπτές ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ	» 6.800
Κυλότητες Βαμβακερές	» 2.000
Σοδόνια μύδρες	» 2.500
ΚΑΛΤΣΕΣ άνδρων	» 1.800

ΘΗΣΙΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

Έλατε και τ' απόγονα να έξυπνη-
ρετηθήτε καλύτερα.

Τόν άγαποσε θερμά και ήταν γεμάτη
αφέλεια.

Η γλυκύτερη όμως στιγμή — που
του μένει ακόμα αλημονήστη — πο-
ρά που είχε πιά γέρος — ήταν εκείνη
που πέρασε τη νύχτα της παραμονής
της αναχωρήσεώς του απ' την έσοχη.

Όπως έβρεχε πολύ είχαν καθήσει
κοντά στο τζάκι τριγυρισμένοι απ' τη
μοναξιά της έσοχης.

Σε μια στιγμή, η φιλενάδα του πή-
ρε το κερί που τους φωτίζε, το έβαλε
πάνω στο κομοδίνο, μπρος στον πα-
ληλό καθρέφτη κι' άρχισε να κινή τη
νυχτερίνη της τουαλέτας.

Αυτός ξεπλωμένος στην πολυθρόνα
την κύταζε χαυλωμένος από εύτυχία
και κούραση.

Η φιλενάδα του είχε μείνει με τον
από μαύρο σατέν κορσέ της. Σήκωσε
με μεγάλη χάρη τα κάτασπρά της μπρά-
τσα για να τακτοποιήσει τα μαλλιά
της, όταν είδε το φίλο της που της χα-
μογελούσε. Ποσο πολύ την άγαποσε τη
στιγμή εκείνη!

Η γκριζέττα μάντεψε τότε τη σκέ-
ψη του. Πήγε, τον άγκάλιασε με τα
λεπτά της χέρια κι' αφού τον κύταζε
με τα γλυκά μάτια της που τα μισό-
κλείνει ο ύπνος, του έπαιε χαϊδιάκια
σαν παιδί που θέλουν να το ναυουρί-
σουν:

— Έλα να κάνουμε νάνι, αγάπη
μου!...

★

Γέρος τώρα ο Πέτρος, διηγείται στο
βιβλίο του ερωτικές ιστορίες κι' όνει-
ροπολήματα...

Το πρωί εκείνο μόλις ξύπνησε, διά-
σασε ένα νεκρώσιμιο άγγελτήριο, που
του είχαν φέρει πριν από λίγη ώρα.

Στην αρχή σκέφθηκε να μην πάει σ'
έκείνη την κηδεία. Μα ο νεκρός ήταν έ-
νας συνάδελφός του. Θα πήγαινε λοι-
πόν.

Ήταν ένα έλεεινό βροχερό νοεμβρί-
ανό πρωί. Ντύθηκε γρήγορα, προγευ-
μάτισε άνορεχτα κι' έπληξε με αμάξι
στην έκκλησία, όπου έπαιε σχεδόν
στο τέλος της νεκρώσιμης ακολουθίας

— Παραυίαστε άρρι!

Το τύμπανο σκεπασμένο με κρέπιο
κροτούσε πένθιμα. Στρατιωτική παρά-
ταξις... Ά, ναί, αλήθεια, ήταν πα-
ροσημοφορημένος ο νεκρός.

Όλο αυτό το θέαμα τον έκανε να
νοιούσε σαφικά μια άνεκαρσιστή ψυ-
χή κατάπτωσι. Συλλογίζεται πως δεν
είναι πια νέος, πως η ύγεια του ηγαί-
νει πολύ άσχημα, πως δεν αξίζει τίπο-
τε η φιλολογική του δόξα.

Συλλογίζεται πως όταν σε λίγο θα
τον θάσουν κι' αυτόν, θα έπαυθησαν
όλα εκείνα που παρακολούθησε σημε-
ρα. Θ' ακολουθούσαν μέσα στ' αμάξι
τους οι ίδιοι αδιάφοροι άνθρωποι, μι-
λώντας για τις υποθέσεις τους. Ο ί-
διος ρήτορας θα πήε τις ίδιες άνοησιες
με ψεύτικη συγκίνηση.

Τόν έχει κυριέψει τώρα μια τόσο ά-
ηδισιά για τη ζωή που θα ήθελε να είχε
κιόλας πεθάνει!...

Α τί ώραια που θα ξεκουραζόταν
μέσα στον τάφο!... Αυτή τη στιγμή,
στον ψιθύρο του άέρα που φαίνεται σαν
να κλαίη κι' αυτές όπως περνά ανά-
μεσα σιγ' ένδρα, άκούει σαν άπάντη-
σι στον πένθιμο πόθο του, τα λόγια
που του υπειθαυμίζουν τις ώμορφότερες
ώρες της ζωής του. Τα λόγια που του
έλεγε η αγαπημένη του υπερβολικά και
η πολυαναπημένη του φιλενάδα:

— Έλα να κάνουμε νάνι, αγάπη μου!

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

♦♦

Πώς γιατρεύεται ο λέξυγκας

Ένα γαλλικό περιοδικό υποδει-
κνύει μια σειρά από εμπειρικά «φάρ-
μακα» κατά του τόσο όληνηρού λό-
ξυγκας. Δεν έχετε παρά να τα δοκι-
μάσετε άν σας παρουσιασθή εύκαι-
ρια: 1) Κλείνεται το πρόσωπό σας
μέσα σε μια σακούλα από κίτρινο
χαρτί. 2) Βάζετε να καθήση ένας
άνθρωπος αρκετά βαρύς πάνω στο
στομάχι σας. 3) Μασουλάτε μια
σκελίζα σκόρδο. 4) Λυγίζετε τα μι-
κρά δάχτυλα των δυο χεριών σας,
τα περνάτε το ένα μέσα στ' άλλο
και τα τραβάτε με δύναμη. 5) Πί-
νετε νερό από ένα ποτήρι, μέσα
στο οποίο είναι βουτηγμένη η λε-
πίδα ενός μακχιριού. 6) Πίνετε νε-
ρό, βουλώνοντας, συγχρόνως τη
μύτη και τ' αυτιά σας με τα δυο
σας χέρια. 7) Πιεζέτε τη γλώσσα
σας στο βάθος με το πίσω μέρος
ένός μολυβιού. 8) Βάζετε μέσα στο
στόμα σας μερικά σπειρία άμμου. 9)

Ζητάτε να σας τρομάζουν, ξαφνικά,
μ' έναν όποιοδήποτε τρόπο.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ

άκτινοβολίες του Σύμπαντος

Τα θαύματα των ραδιοισθητικών

Είνε πια γεγονός άναμφισβήτητο ότι το Σύμπαν
γενικώς, κι' ιδιαίτέρως ο κόσμος μας, διατρέχεται
από άμέτρητες άόρατες άκτινοβολίες. Δίπλα στις
κοσμικές άκτινες, που έρχονται απ' τα βάθη του
Άπειρου, υπάρχουν άλλες, πολύ άσθενέστερες, που
έκπέμπονται απ' τα όργανικά όντα. Αυτές διαφε-
ρουν αναλόγως του είδους, του άτόμου και του
όrganου. Προέρχονται απ' τις παλμικές κινήσεις
των κυττάρων.

Το ανθρώπινο σώμα λοιπόν εκπέμπει ένα σύν-
ολον άκτινοβολιών, που προέρχονται απ' τα διάφορα
όργανά του. Άν ήταν δυνατόν ν' αναλύσουμε αυτό
το σύνολον στα συστατικά του, θα μπορούσαμε να
βρούμε άν κάποιο απ' όλα παρουσιάζει μια άνωμα-
λία, που όφείλεται σε άσθένεια του αντίστοιχου όρ-
γάνου.

Αυτή είναι μια καινούργια κι' επαναστατική δια-
γνωστική μέθοδος, την οποία ακολουθούν ήδη με-
ρικοί πρωτοπόροι της επιστήμης. Ένώ πρό όλίγου
ακόμη καιρού θα φαίνονταν έξωφρενική παραδοξο-
λογία, σήμερα, χάρις στην ανακάλυψη του ράνταρ
και της άτομικής ενέργειας, έχει γίνει παραδεκτή
απ' τους σοβωρότερους επιστήμονες. Με μια άπλη
σχετικώς συσκευή, αναλύονται οι άκτινοβολίες του
σώματος και βρίσκονται άμέσως οι άρρώστιες και
τα άδύνατα σημεία του οργανισμού, χωρίς τοπικές
έξετάσεις.

Οι επιστήμονες που υιοθέτησαν αυτή τη μέθοδο,
προσπεύδουν ότι σε λίγα χρόνια άδην γενικευθή
και άδην αντικατάσταση κάθε άλλης, χάρις στην α-
πλόητητα, την ταχύτητα και την ασφάλειά της.

Όστόσο, η έπιστημη ιατρική επιστήμη δεν την έ-
χει παραδεχθή ακόμη. Είναι άλλαυσ τόσο δυσκι-
νητη και προσληπτική στα πατροπαράδοτα, ώστε
κυνηγάει με κάθε τρόπο τους τομικούς νεωτερι-
στές, έφ' όσον υποστηρίζουν ότι βρίσκουν μυστικά
που δεν έχουν βγί από άνεγνωρισμένα ιατρικά
εργαστήρια.

Τελευταίως άκόμη, στη Γαλλία, η Άκαδημία της
Ιατρικής έπέτυχε την άυστηρή κατάκριση του «ρα-
διοισθητικού» βινιό για παράνομο έξάσκηση του ια-
τρικού επαγγέλματος. Κι' όμως απέδειξε ότι δική
ότι ο άνθρωπος αυτός είχε γιατρέψει χιλιάδες άρ-
ρώστους κι' ότι έχει κάμει ανακαλύψεις για τις ά-
γνωστες άκόμη άκτινοβολίες, που χαρακτηρίσθηκαν
«άναστατατικές» απ' τον γιατρό Πάολ Βιολέ.

Οι ραδιοισθητικοί έχουν την ιδιαίτερα ικανότητα
να δέχονται και ν' αναλύουν τις άόρατες άκτινο-
βολίες. Μπορούν λοιπόν ν' αντικαταστήσουν τη συ-
σκευή για την οποία μιλούσαμε πιο πάνω, και να
διαγνώσουν τις διάφορες άρρώστιες — άρκεί να
χουν μια σχετική πείρα κι' έξάσκηση.

Όσο για τις άλλες έπιτυχίες τους (ύδροσκοπία,
ανακάλυψης κρυμμένων θησαυρών, μαντεία, κλπ.),
έχουν γραφή επανειλημμένα λεπτομέρειες και πε-
ριστατικά περιεργότατα. Θα διηγηθούμε εδώ ένα
απ' τα πιο καταπληκτικά, που συνέβη κατά τον πό-
λεμο, όταν το Σίδνεϋ της Αυστραλίας βομβαρδιζό-
ταν απ' τα ιαπωνικά υποβρύχια. Ένας πολίτης πα-
ρουσίασθηκε τότε στον κ. Σέρβις, διευθυντή του
Ινστιτούτου Στρατιωτικών Έρευνών, συνοδευό-
μενος από ένα δειλό γεροντάκι.

Είνε ο πατέρας μου, του έξήγησε. Τόν έχουν
άγνουχησει πολύ οι βομβαρδισμοί της πόλεως μας.
Το παράξενο όμως είναι ότι ζέρει πάντα ακριβώς
σε ποιές θέσεις βρίσκονται τα έχρηκτα υποβρύχια!

Ο Σέρβις παρακάλεσε τότε το γέρο, με λίγο ει-
ρωνική ευγένεια, να του υποδείξει που βρίσκοντου-
σαν τα υποβρύχια τη στιγμή εκείνη. Αυτός άκού-
σας τα «ραδιοισθητικά ράβδω» του στη μύτη, στο
αγόγι και στο στήθος του, κώνδοντας συγχρόνως
μια άργη στροφή επί τόπου, κι' είπε τέλος, δεί-
χνοντας προς μια διέθυνση:

— Βρίσκονται προς τα εκεί, 35 μίλλια μακριά.

Ο Σέρβις τηλεφώνησε τότε στις άεροδίες στρα-
τιωτικές υπηρεσίες. Ός ότου λάβη άκρικές διατα-
γές, ζήτησε απ' τον έπικέπτη του να κάμει μερικά
άλλα πειράματα.

Έφτιασαν πολλά πακέτα από παλνές έφημερί-
δες κι' έκρυψαν μέσα σε μερικά απ' αυτά κορτο-
νομαία. Τα σκόρπισαν έπειτα σε διάφορα ση-
μεία του μεγάλου δωματίου κι' ο γέρος με τη ρά-
βδο του μπόρεσε γρήγορα να υποδείξει ποιά πε-
ρίεξαν χρήματα.

Κατόπιν έπήγαν το γέρο σ' ένα παραλίκιο μέ-
ρος, όπου υπήρχαν ύποψιες ότι περιπολούσαν για-
πωνέζικα υποβρύχια. Πράγματι, με την ίδια μέθο-
δο, ανακάλυψε την παρουσία 7 υποβρυχίων έπί
γύρω. Σε λίγο η Ύπηρεσία Πληροφοριών του Έπι-
τελείου έπεδεβαίωσε άπόλυτα τις υποδείξεις του
ραδιοισθητικού.

Κατάπληκτος άπ' τις έπιτυχίες του, ο Σέρβις τόν
παρεκάλεσε να λάβη μέρος στην αναγνωριστική
περιπολία ενός καταδρομικού. Πάνω απ' το πλοίο
αυτό, ο γέρος ανακάλυψε δυό άκόμη υποβρύχια,
πολύ πριν σημειωθεί η παρουσία τους με τις εναί-
σθητες συσκευές του καταδρομικού!

Σκεφθηκε τώρα τις άπρόοπτες έξελίξεις που θα
πάρι ο πόλεμος του μέλλοντος άν τα ράνταρ αντι-
κατασταθούν απ' τους ραδιοισθητικούς!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΟΥΝΤΟΥΖ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Καλοκαίρι. Η Μάγνη είναι γαληνιαία. Μία θαλαμηνός ξε-
κινάει να κάνει έναν περιπάτο
απ' το Ντινάρ στο Σαιν Μα-
λό. Πάνω σ' αυτή βρίσκεται
έκλεκτη συντροφιά: Ο ζωγρά-
φος Ζακ Ώμπρύ, ο Ζυστέν
Ρεάλ, ο συνταγματάρχης Ρο-
καβέλ κι' άλλοι κύριοι και κυ-
ρίες. Έξασα όμως συμβαίνει
κάτι τρομερό. Σοπαίει άγρια
χιονοθύελλα. Η θαλαμηνός υ-
φίσταται σοβαρές ζημιές. Ο
λοι τρουκοκρατούνται. Και σαν
να μην άρκουν όλ' αυτά θα-
λάσσιοι έλέφαντες έπιτίθενται
κατά του πλοίου. Έπικολου-
θεί σκληρός άγών. Όλοι να-
μίζουν ότι βρίσκονται σ' ένα
φορικό έρείλα. Τι ζητούν τα
τέρατα αυτά των πολικών πε-
ριχών στη Μάγνη; Κι' ο τρο-
μερός αυτός χειμώνας στην
καρδιά του καλοκαιριού; Την
ίδια ώρα άγωνίζεται με την
τρικιμία και τα θρία το άν-
τιπολλικό «Άρνταν». Ο κυ-
βερνήτης του Ζουμπέρ άπορεί
έπίσης με τα παράδοξα που
συμβαίνουν, ότανως ωστόσο
ένκαιρως να να δώσουν βοή-
θεια στη θαλαμηνό. Έπαισε
το τέλος του κόσμου! Τρομερό
ψυχός άπλώθηκε στη Δ. Ευρώ-
πη, το Β. Άτλαντικό, τον Κα-
ναδά, το Β. Άν. Πολιτείες. Ένα
παγόδιον συντρίβει τα δυό
πλοία. Έλκαστον σκάνονται. Ο
Ζουμπέρ, ο Ώμπρύ, ο μικρός
Ρουμπέρ κλπ. Ο λιμενάρχης του
Ντουανριζέ τους προσφέρει τις
πρώτες βοήθειες. Ο Ζουμπέρ,
με κινδύνους να πνιγί παίρνει
μια ψαρόβαρκα για να πάρη στη
Βρέστη και ν' άναφέρη τι συ-
νέβη στο ναυαγχείο. Ότανως
με χίλιους κινδύνους στη Βρέ-
στη όπου η κατάσταση είναι έ-
πισης φορική. Η πόλις είναι έ-
ρημη, πολλοί πέθαναν απ' το
κρύο. Μαζί μ' άλλα πλοία κιν-
δυνεύει κι' ένα υπερκεάειον
στο οποίο βρίσκεται η νύνηση
του Ζακ Ώμπρύ, η Μιράντα
Ζαννίν. Το καταδρομικό «Τυ-
φών» σπεύδει εις βοήθειά του.
Ότανως στο υπερκεάειον και
σώζουν μόνο την Μιράντα γιατί
το πλοίο βυθίζεται. Χιονοθύε-
λα άρχίζει. Η Βάρκα με το
Ζακ τόν Ώμπρύ, τη Μιράντα, το
μικρό Ρουμπέρ και τους ναύτες
παρασύρεται μακριά. Θαλασ-
σοδέρνουν πολύ κι' επί τέλους
βλέπουν ένα άλλόκοτο νησί.
Ο καιρός γλύκανε. Άλλά ποιά
είναι το νησί εκείνο;

— Στο όπιστί μου, κύ-
ριε άξιωματικέ, έπλασθή
στη γή μου, στο δικό
μου νησί, που έγώ έ-
χω και δικιά μου
θέληση. Στο όπιστί μου, όπου
φθόσσετε χωρίς έγώ να σας προσ-
καλέσω.

Ο περίεργος άνθρωπος πρόκει-
ται να συνεχίση την κουβέντα του,
όταν μια κραυγή τόν διακόπτει.
Η Μιράντα γνώρισε ξαφνικά
αυτόν το μυστηριώδη άνθρωπο,
που τα χαρακτηριστικά του κρυ-
βότανουν ως τώρα απ' την άποικι-
α του κάσκα.

Έκείνος γυρίζει το βλέμμα του
προς το μέρος της και το πρόσω-
πο της.

— Πού είναι ο Ντόν Άγκοστίν-
ο ντε λά Φονσέκα; Πού τόν έ-
γνώρισες; Με ποιά δικαιώματα σου
μιλά μ' αυτό τον τόνο;

— Πού βρίσκεισαστε; Τι συμβεί-
νει εδώ;

Την πρώτη έρώτησι έκανε ο ζω-
γράφος. Τη δεύτερη ο Ζουμπέρ.
Μόλις η Μιράντα είδε το βασανι-
σμένο ύφος του νέου, έξοπασε σ'
ένα γέλιο, που η άδωότης και η
δυσία του μπορούσαν ν' άποπλι-
σουν και τόν πιο ζηλότυπο άφρα-
δωνιστικό. Με μια χαριτωμένη
κίνηση, η νέα κάθισε στο πάθιο
καθίσμα που της πρόσφερε ο Ζου-
μπέρ.

— Μερσί, κύριε κυβερνήτη λέει.
Σεις μεν ρωτάτε, άλλα δεν ξεχνά-
τε τα καθήκοντά που έπίσβαλλει η
ευγένεια. Ένώ ο Ζακ!... Ντρο-
πή σου, Ζηλιάρη!...

Ο τόνος της φωνής της είναι
τόσο γεμάτος από άγνωση, ώστε
ο Ζακ αλλάζει έκφραση. Η Μι-
ράντα είναι χαριτωμένη, με τα κα-
λοχτηνισμένα μαύρα της μαλλιά
και το ώραίο κάταστρο μεταξωτό
της φορέμα, που άφηνει γυμνά
τα χέρια και το λαιμό της. Το
πρόσωπό της δεν προδίδει τα βα-
σανιστήρια και τις στερήσεις που
πέρασε μαζί με τους συντρόφους
της. Και, μ' όλη την κοκεταρία
της ώραιας γυναικός που είναι βε-
βαία για τη γοητεία της, λέει
χαμογελώντας:

— Κύριε Ζουμπέρ, για να σας
εχάριστήσω και για να τιμωρή-
σω το Ζακ, θα άπαντήσω σε σας
πρώτα.

Ο άξιωματικός διασκεδάει κι'
αυτός και τις άπαντα πρόθυμα:
— Είμαι κατασυγκινημένος δε-
σποινί.

— Πού βρίσκεισαστε; συνεχίζει η
Μιράντα. Όσο έξερετε σείς, άλλο
τόσο έξω κι' έγώ. Το μόνο που
μπορώ να σας πώ, είναι ότι με πα-
ρέσαν, χωρίς βία, μέσα σ' ένα
σκοτεινό διάδρομο, όπου προηγου-
μένως μου δέσανε τα μάτια.

— Θα περπάτασε έτσι ένα τέταρ-

— Όχι! Σας λέω, κύριε, τη
καθούρ αλήθεια... Δεν υπάρχει
πλέον Εύρωπη, όπως έπίσης δεν
υπάρχει και Βόρειος Αμερική.

— Μα πως αυτό, Γιατί;

— Γιατί έγώ, ο Ντόν Άγκοστίν-
ο ντε λά Φονσέκα, θέλω να το
κάνω! Πώς; Αυτό είναι δικό μου
μυστικό, που ούτε σας ένδοιμα-
ρει, ούτε κι' έγώ έχω καμιά
διάθεση να σας το άνακοινώσω!

Ο έρωτικός τόνος της φωνής
της, το άπαισιο χαμόγελό της,
τόν κάνουν τόσο άντισυμβατικό, ό-
στε όλοι, και περισσότερο ο Ζου-
μπέρ και ο Ζακ, αισθάνονται την
έπιθυμία να τόν χτυπήσουν. Τους
κρατάει όμως η άυστηρή του
φωνή:

— Φτάνει πιά! τους λέει. Άρ-
κετά άσολήθηκα μαζί σας. Νά
ευνωμονήτε μόνο τη χαριτωμένη
και πολύτιμη φίλη μου Μιράντα
Ζαννίν, της οποίας η σωτηρία με
γυμνίζει από χαρά. Προς τιμήν της
και μόνον, δεν θα σας ρίξω στη
θάλασσα, άλλα δέχομαι να σας
φιλοενησω στα κτήματά μου.

Σταματάει λίγο, κι' έπειτα
προσθέτει, μ' ένα περίεργο χαμό-
γελο:

— Τουλάχιστον όσο δεν με ένο-
χλείτε!

Και συμπληρώνει, με διαφορε-
τικό ύφος γυρίζοντας προς τη
νέα:

— Αγαπητή δεσποινί... Αυτοί
οι κύριοι, ήσαν πιθανότατα οι
συντρόφοι του ταξιδιού σας ή οι
σωτήρες σας. Τους δέχομαι προ-
σχωρήσει, μόνο και μόνο γιατί σας
έκράτησαν στη ζωή.

Βγάζει κατόπιν μια σφυρήλτρα
και σφυρίζει. Την ίδια στιγμή έ-
νας κοράλινος βράχος άνοιγει στα
δυό, σαν να ήταν σκινητό θεά-

τρον. Από την τροπα που άνοιξε,
βγαίνουν δέκα-δώδεκα άνδρες,
όπλισμένοι σαν άστακοι, με στο-
λές Μεξικανών Ιθαγενών. Άρπά-
ζουν τους ναυαγούς, τους δένουν
δεν κατώρθωσα να καταλάβω τί
είνε. Κοράβι, αμάξι τραμ... Ι-
σως και να ήταν ένα άσασινέ-
ρο. Το μόνο που έξω, είναι ότι έκι-
νείτο η γλυστρούσα χωρίς άπότο-
μα τραντάγματα Μέσα σ' αυτό,
έμειναν κάμποση ώρα. Έπειτα με
βγάλανε με τόν ίδιο τρόπο. Πόλι
περιττήσα επί πέντε ή δέκα λε-
πτά: Κι' έπειτα το κάλυμμα που
μου σκέπαζε τα μάτια έπεσε. Βρέ-
θηκα μέσα σ' ένα δωμάτιο καλο-
επιπλωμένο, άλλα χωρίς πορτά-
θου, που φωτιζόταν μόνο από μια
ηλεκτρική λάμπα. Μία μινιάς, άρ-
κετά νόστημη βρισκόταν έκει μέ-
σα. Δεν έδωσα κομιά άπάντησι
στις έπιμονες έρωτήσεις μου. Μου
έβγαλε το κουρελιασμένο μου φό-
ρεμα, με έπλυνε, με περιποίηθη-
κε και με έβαλε να ξεπλώσω σ'
ένα άναποτιστό κρεβάτι. Μου σερ-
βίστε κατόπιν ένα γεύμα άρκετά
καλό, που, έπειτα από τα βάσανα
και την πείνα τσών ημερών, μου
φάνηκε θαυμάσιο. Καθώς φαίνε-
ται, το φαγητό αυτό θα είχε μέ-
σα κάποιο ναρκωτικό, γιατί μό-
λις τελείωσε βυθίστηκα σ' ένα
βαρύ ύπνο, από τόν οποίο δεν έγ-
νησα παρά σήμερα το πρωί.

Το περίεργο όμως είναι ότι έξυπνησα
τόσο καλά, τόσο ξεκουρασμένη,
σαν να μην είχα τρώσει, έλα
δρα τρώσαμε μαζί! Όταν έγ-
νησα, δεν βρήκα κανένα στο δώ-
μάτιό μου. Άλλα μου όμως, πά-
νω σε μια καρέκλα, βρισκόταν
αυτό το ώραιο μεταξωτό ποσάκι
το οποίο και φέρεται. Μου πείε
καλά, δεν είναι έτσι! Πισώ από
ένα παραβάν άνακαλύψα μια πόρ-
τα, στην άνοιξη και βρήθηκα μέ-
σα σ' αυτή την καταπληκτική σε-
λα, στην οποία μου παρουσιάστη-
κατε με ύφος τόσο έκπληκτο.

Πρόγματι, η αήθουσα, μέσα
στην οποία βρίσκονταν ο Ζακ και
ο Ζουμπέρ, είναι άρκετά περίεργη.
Πλάτος 20 μέτρων και μήκος
30, είναι γεμάτη από κολώνες, ά-
πό βωμούς, από περιεργά άγάλ-
ματα σκαλισμένα σε έξολο και
χρωματισμένα με τα ζωρότερα
και πιο χτυπητά χρώματα, που
παριστάνουν πουλιά, ζώα, ανθρώ-
πους και φίδια.

Η αήθουσα αυτή, στην οποία
δεν υπάρχει κανένα παράθυρο,
φωτίζεται από κάτι περιεργές με-
ταλλικές λάμπες, που δίνουν α-
κόμη περισσότερο μυστήριο σ' όλο
το περιβάλλον. Και θυμίζει η αί-
θουσα αυτή το άγριο κι' έξωτικό
μεγαλείο των άνακτόρων του τε-
λευταίου Αυτοκράτορος τών Μεξι-
κανών, του Μοντεζούμα, τα οποία
κατέστρεψαν και λεηλάτησαν οι
στρατιώτες του Ισπανού κατα-
κτητή Κορτέξ.

Και η Μιράντα καταλήγει:

— Ίδου, κύριε, η ιστορία μου,
που υποθέτω ότι έλαχιστ θα δια-
φέρη από τη δική σας.

— Ελάχιστα πράγματι. Δεσπο-
νίς, άπαντα ο Ζουμπέρ, με την
προσθήκη μόνο, ότι ο δικός μας
υποθέτης ήταν έντελώς μαύρος,
άλλα κι' αυτός τόσο βουδός και
άσυγκλητος όσο κι' η δική σας

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Ο άπόγονος του Μοντε-
ζούμα

— Πού είναι ο Ντόν Άγκοστίν-
ο ντε λά Φονσέκα; Πού τόν έ-
γνώρισες; Με ποιά δικαιώματα σου
μιλά μ' αυτό τον τόνο;

— Πού βρίσκεισαστε; Τι συμβεί-
νει εδώ;

Την πρώτη έρώτησι έκανε ο ζω-
γράφος. Τη δεύτερη ο Ζουμπέρ.
Μόλις η Μιράντα είδε το βασανι-
σμένο ύφος του νέου, έξοπασε σ'
ένα γέλιο, που η άδωότης και η
δυσία του μπορούσαν ν' άποπλι-
σουν και τόν πιο ζηλότυπο άφρα-
δωνιστικό. Με μια χαριτωμένη
κίνηση, η νέα κάθισε στο πάθιο
καθίσμα που της πρόσφερε ο Ζου-
μπέρ.

— Μερσί, κύριε κυβερνήτη λέει.
Σεις μεν ρωτάτε, άλλα δεν

μινάς. Το φαγητό που φάγαμε, προερχόταν ασφαλώς απ' την ίδια κουζίνα, με το δικό σας, και περιείχε επίσης ναρκωτικό, που μάς έκανε να κοιμηθούμε ύστερα από λίγη ώρα τον ίδιο βαρύ ύπνο. Και, τα λινά ρούχα που φοράμε, ασφαλώς ράφθηκαν απ' την ίδια μολύβια. Όπως σεις κατοικείτε στο δωμάτιο εδώ άριστερα, έτσι και τα δικά μας διαμερίσματα είναι στα δεξιά. Το μόνο που δεν ξέρω, είναι τι άπεννε ο μικρός Ρομπέρ και οι τρεις ναύτες που σωθήκανε.

— Άλλα ο Ζάκ, απορροφημένος από τις δυσάρεστες σκέψεις του, τον διακόπτετε με φωνή που προδίδει την αγωνία του:

— Μιράντα, λείπει, φθάνουν πιά τ' αστεία! Σε παρακαλώ να μου πεις τι είναι αυτός ο Ντόν Άγκοστιν.

— Η κοπέλλα εξακολουθεί να γελάει.

— Μά, Ζάκ, σου το είπα: Είναι ένας άνθρωπος τρελά ερωτευμένος μαζί μου!

— Μιράντα!

— Ο τόνος της φωνής του Ζάκ φανερώγει πραγματικό πόνο. Ωπότε η Μιράντα, μετανοημένη, πλησιάζει και του πιάνει το χέρι λέγοντας του:

— Συγγνώμη, Ζάκ. Είμαι κακή, σε κάνω να υποφέρεις για να γελάσω. Άλλα μπορεί να είσαι ήσυχος. Ξέρεις καλά ότι έσυ είσαι το πόνι για μένα στον κόσμο!

— Ο νεαρός ζωγράφος της φιλεί το χέρι με την πύλη άγαστη.

— Άλλωστε, συνεχίζει η Μιράντα, αρκετά άστειυθήκαμε... Είναι ανάγκη τώρα να μιλήσουμε σοβαρώτερα. Έχετε το δικαίωμα να μάθετε όλη την αλήθεια.

Διακριτικά ο Ζουμπέρ έτοιμάζεται να απομακρυνθεί, για ν' αφήσει τους δυο νέους να μιλήσουν ελεύθερα. Άλλα η Μιράντα τον σταματάει:

— Όχι, κύριε Ζουμπέρ, μη φεύγετε. Είπατε στον αδελφό για τον Ζάκ και πρέπει να ξέρετε κάθε τι που τον ενδιαφέρει. Δεν θα είστε και δικός μου αδελφός σε λίγο; Άλλωστε είναι ανάγκη να γνωρίζετε τα πάντα γιατί ίσως βρισκόμαστε σε μεγαλύτερο κίνδυνο απ' ό,τι φαντάζεστε. Πρέπει λοιπόν να λάβουμε τα μέτρα μας. Ακούστε!

Οι δυο νέοι πλησιάζουν τα καθίσματα τους.

— Όταν γύρισα απ' την Μαρτινίκα τον περασμένο Ιανουάριο, μετά τους άρραβώνες μας, παρατήρησα ότι ο πατέρας μου δέχονταν σχεδόν κάθε μέρα εννι άνθρωπο, τον οποίο άλλωστε γνώριζε από καιρό. Τι σχέσεις είχαν μεταξύ τους δεν έμαθα ποτέ, γιατί ο πατέρας μου κάθε άλλο παρά διηγητικός ήταν. Πάντοτε όμως μου είχε κάνει εντύπωση ο περπατών τρόπος, με τον οποίο ο αυταρχικός και περήφανος πατέρας μου φερόταν στον Ντόν Άγκοστιν ντε λα Φονσέκα. Ο Ντόν Άγκοστιν είνε ένας Μεξικανός καθαρόαιμος και κατ'αρχήν απ' τις αρχαιότερες οικογένειες του

Μεξικού, που δεν ήλθαν ποτέ σε επιμέλεια με τους Ισπανούς.

— Η υπερφάνεια του αυτή για την αγνότητα του Μεξικανικού αίματος του ήταν πολύ πιο μεγάλη απ' την υπερφάνεια του για την τεράστια περιουσία που είχε. Φαίνεται πράγματι ότι η περιουσία του αυτή είνε αμέτρητη, προέρχεται απ' τις πιο τριεργές πηγές. Έχει πλούσια μεταλλεία άργυρου και μολύβδου, μεγάλες φυτείες ζαχαροκάλαμου και μπαμποαίου, πηγάδια πετρελαίου, ολόκληρο στόλο από καράβια...

Λέει ότι, δασάκις βρίσκεται στο Μεξικό, διοργανώνει διάφορες επαναστάσεις, ενώ όταν βρίσκεται στο εξωτερικό ασχολείται με λαθρεμπόρια μεγάλης έκτασης.

— Ωπότε είνε κτηματίας, έφοπλιστής, εργοστασιάρχης, πειρατής και πολιτικός, λέει ο Ζουμπέρ.

— Ναι, συνεχίζει η Μιράντα. Στη Μαρτινίκα δεν τον άναψουν και δεν τον εκτιμούν καθόλου. Όλοι όμως τον φοβούνται και κανείς δεν μιλά φανερά εναντίον του. Ο άνθρωπος αυτός με φλερταρίζει συνεχώς μ' ένα πρόσωπο και περιφρονητικό ύφος, που με στενοχωρούσε άνεκτα. Μου φαινόταν μάλιστα περίεργο το γεγονός, ότι ο πατέρας μου, που ήταν τόσο αυστηρός και τιμωρός άνθρωπος, δέχονταν τους τρεις και τα καμώματα του φίλου του ευχαρίστως, με μεγάλη ευγένεια και ίσως μάλιστα με σεβασμό.

— Επί τέλους ήρθα στη Γαλλία, σε γνώρισα, Ζάκ, ο' αγαπήσα...

Ρίχνει ένα βλέμμα στον άρραβωνιστικό της, που είναι πράγματι γεμάτο αγάπη και συνεχίζει:

— Όταν ωμολόγησα στον πατέρα μου το αίσθημα αυτό, έγινε έξω φρενών μαζί μου. Έξυπνος λοιπόν ότι άρραβόνισε τον Ντόν Άγκοστιν; μου φώναξε. Αυτό που είνε τελείως αδιόληρο, τού άπάντησα. «Έχω τους λόγους μου». «Κι' εγώ τους δικούς μου».

— Ο πατέρας μου είχε την άπαιτη να τον άκούει όλοι. Έγώ άρνήθηκα αυτή τη φορά και στο τέλος νίκησα. Ο πατέρας μου δέχτηκε να άρραβωνιστούμε, αλλά δεν παραιτήθηκε απ' το σχέδιό του να με κάνει γυναίκα του ντόν Άγκοστιν. Γι' αυτό ζήτησε να γίνει ο γάμος μας έπειτα από ένα χρόνο, με την ελπίδα ότι ο χωρισμός μας και το μακρινό ταξίδι θα μ' έκαναν να σε ξεχάσω...

— Ένώ το πρόσωπο του ζωγράφου δείχνει στενοχωρία, η Μιράντα γελά μ' όλη της την καρδιά και προσθέτει:

— Την έπαθε όμως ο πατέρας μου. Ξέχασε ότι είμαι κόρη του κι' ότι κληρονομώ και το πείσμα του. Γι' αυτό το λόγο, θα μπορούσα να επιμένω στην ιδέα μου και δέκα χρόνια ακόμη.

— Μόλις γυρίσαμε στη Μαρτινίκα, ο ντόν Άγκοστιν ντε λα Φονσέκα άρχισε πάλι τις τακτικές του επισκέψεις, στο κτήμα μας. Την πρώτη βραδιά τον άφησα να μου κάνει κόρτε, κι' έπειτα με το φυσικό ύφος του κόσμου άρχισα να μιλά για το μνηστήρα μου στη Γαλλία, για το γάμο μας, για τα σχέδιά μας. Έλπιζα ότι μ' αυτό τον τρόπο θα γλυτώνα απ' το ενοχλητικό μούτρο του. Έτσι κι' αν γινόταν καμιά σκηνή. Μά γελάστηκα! Η άποκάλυψη του άρραβώνος μου δεν έφάνηκε να του κάνει καμιά απολύτως εντύπωση. Έξακολουθούσε να μου χαμογέλει, αλλά τα μάτια του πήραν μια σκληρή έκφραση. Έπειτα εξακολούθησε να με φλερτάρει, σά να μη συνέεη τίποτα μεταξύ μας. Την άλλη μέρα, κλείστηκε με τον πατέρα μου στο γραφείο του και κουβεντιάσανε πολλή ώρα. Τι είπαν, δεν έμαθα. Πάντως ο πατέρας μου φάνηκε κατόπιν έξαιρετικά στενοχωρημένος. Ο ντόν Άγκοστιν εξακολουθούσε ναρχεται να μ' βλέπει. Πότε έρχόταν κάθε βράδυ, πότε τον χάναμε για ολόκληρες βδομάδες...

— Μιράντα! Μιράντα! Μά, γιατί δεν μούγραψες τίποτα; Γιατί δε μ' είδοποιήσες;

— Γιατί να σε άνηγοχήζω, Ζάκ. Γιατί να σε τρομάζω; Ήσουν τόσο βεβαία για τον εαυτό μου, και ήταν τόσο βαθιά η εντύπωση που μου είχες άφησει, ώστε και όταν μιλούσε αυτός, εγώ είχα το μυαλό μου σε σένα. Στο τέλος

δμως αυτό το επίμονο κόρτε το άρχισα να με πειράζει στα νεύρα. Και τότε άκριθώς έποφελήθηκα από μια άπουσία του ντόν Άγκοστιν, για να ζήτσω απ' τον πατέρα μου ένα ταξίδι στην Ευρώπη, έπειδή αίσθανόμουν τον εαυτό μου κουρασμένο.

— Έτσι πήρα το «Ζιρόντ», κινούμενα να πνιγώ, και αν τώρα βρίσκομαι στη ζωή, αυτό το χρωστάω σε σας τους δυο!

Με μια χαριτωμένη κίνηση, η Μιράντα δίνει το ένα χέρι της στο Ζάκ και το άλλο στο Ζουμπέρ.

— Καταλαβαίνεις τώρα, Ζάκ, συνεχίζει γιατί έμεινα πολύ να μην πής τίποτα και να μην προκάλεσης το θυμό αυτού του ανθρώπου; Πρέπει ποιοι/οι να συμφωνήσουμε τι σ' είνε πρέπει να τηρήσουμε άπέναντί του.

— Ο Ζάκ δεν διατάζει ούτε ένα δευτερόλεπτο.

— Τι σ' είνε πρέπει; Δεν χρειάζεται φιλοσοφία αυτό το πράγμα! Θα εύχαριστούμε ευγενώς τον ντόν Άγκοστιν για τη φύλαξή του κι' έπειτα θα φύγουμε. Δεν θέλω να μείνεις ούτε μια ώρα κατώ απ' τη στέγη αυτού του ανθρώπου!

— Μήπως εγώ το θέλω; Άλλα φαίνεται δεν πρόσεξες ότι είμεθα αιχμάλωτοι εδώ μέσα...

— Ο Ζάκ σκηνώνει, άγανακτισμένος.

— Αιχμάλωτοι; Τίνος; Με ποιά δικαίωμα; Και για ποιά λόγο;

— Έπειθαίνεις ο Ζουμπέρ:

— Άκουσε, Ζάκ. Όλων μας το μυαλό το άσπασχολούν οι ίδιες άπορίες. Πολύ σωστά παρατήρησε η Μιράντα ότι εδώ μέσα πρέπει να είμαστε έξαιρετικά προσεκτικοί. Σκεφού το δεν ξέρουμε τι έινε ο μικρός Ρομπέρ και οι τρεις ναύτες...

— Θα το μάθουμε, λέει ο Ζάκ. Σηκώνεται και ψάχνει στο δωμάτιο. Δείχνει ένα είδος τεραστίου μεταλλικού δίσκου, που κρέμεται από μια στήλη και που έχει μακρές κατακόρυφες τρύπες.

— Αυτό το χάλκινο τύμπανο συνεχίζει ο Ζάκ, δεν το κρέμασαν βέβαια εδώ μέσα για να στολίσουν το δωμάτιο.

— Ο Ζουμπέρ πλησιάζει κι' αυτός στο δίσκο.

— Μπά, λέει, έχω ξαναδεί ένα τέτοιο πράγμα στο σπίτι κάποιου πλούσιου Αμερικανού συλλέκτη.

Είνε ένα είδος τυμπάνου, που το χρησιμοποιούσαν οι Άλτεκοι του Μεξικού, πολύ πρό της Ισπανικής κατακτησίας, και που το ώνομαζαν «Τεποναστλέ». Αν προσέξω, θα δεις ότι το τύμπανο αυτό είνε σιγαλισμένο με βαμμένες άπεικοινίες, οι όποιες προδίδουν τη γνησιότερη εργασία των αρχαίων Άλτεκων. Άλλωστε το τύμπανο αυτό φιλε μου, δεν είνε χάλκινο, άλλα χρυσό!... απ' τον καθαρότερο και ώραιότερο χρυσό!

— Πάει καλά, άπαντά ο ζωγράφος. Όλα αυτά μου είνε αδιάφορα. Θα άσχοληθώ με τη μεξικανική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

Είνε ένα είδος τυμπάνου, που το χρησιμοποιούσαν οι Άλτεκοι του Μεξικού, πολύ πρό της Ισπανικής κατακτησίας, και που το ώνομαζαν «Τεποναστλέ». Αν προσέξω, θα δεις ότι το τύμπανο αυτό είνε σιγαλισμένο με βαμμένες άπεικοινίες, οι όποιες προδίδουν τη γνησιότερη εργασία των αρχαίων Άλτεκων. Άλλωστε το τύμπανο αυτό φιλε μου, δεν είνε χάλκινο, άλλα χρυσό!... απ' τον καθαρότερο και ώραιότερο χρυσό!

— Πάει καλά, άπαντά ο ζωγράφος. Όλα αυτά μου είνε αδιάφορα. Θα άσχοληθώ με τη μεξικανική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

— Άρραβε ένα βαρύ σφυρί και χτύπησε με δύναμη το δίσκο. Ένας δυνατός κρότος άνηχεί, άς και εικονική αρχαιολογία άργότερα, όταν θακούμε καιρό. Προς το παρόν, εγώ βλέπω ότι αυτό το πράγμα δεν είνε παρά ένα είδος κουδουνιού και θα το χρησιμοποιήσω.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΑΣ;

Πώς θα το εξακριβώσετε

Χωρίς άμφιβολία, λογαριάζετε τα χρόνια σας σύμφωνα με το ημερολόγιο. Άλλα η καρδιά έχει το δικό της ημερολόγιο. Ενδιαφερόσθε ποτέ να μάθετε ποιά είνε η άληθινή της ηλικία;

Θα το εξακριβώσετε, άπαν. τώντας στις ερωτήσεις των δυο πινάκων που παραθέτουμε κατωτέρω.

Πρώτα - πρώτα θ' άπαντήσετε στις ερωτήσεις του πρώτου πινάκος. Άνάλογα με την άπάντησή σας, αν άπλοή είνε «ναι» ή «όχι» θα βάλετε ένα στυρόν στον αντίστοιχο αριθμό που βρίσκεται άπέναντί. Έπειτα θα προσθέσετε τους άριθμούς με τους σταυρούς (όχι τους άλλους), είτε βρίσκονται στη στήλη του «ναι» είτε στη στήλη του «όχι» και θα έχετε έτσι το «πρώτον άθροισμα».

Κατόπιν θ' άπαντήσετε με τον ίδιο τρόπο στις ερωτήσεις του δεύτερου πινάκος. Θα βάζετε, άπλοή, ένα σταυρό στον αντίστοιχο αριθμό του «ναι» ή του «όχι», σύμφωνα με την άπάντησή σας. Έπειτα θα προσθέσετε και πάλι τους άριθμούς με τους σταυρούς, είτε βρίσκονται στη στήλη του «ναι» είτε στη στήλη του «όχι» και θα έχετε έτσι ένα «δεύτερον άθροισμα».

Θα προσθέσετε κατόπιν τα δυο άθροισματα και το σύνολον θα το διαιρέσετε δια του 2. Το πηλίκον θα σας δείξη ποιά είνε η άληθινή ηλικία της καρδιάς σας.

Ο τρίτος πίναξ θα σας δώση τα συμπέρασμα αυτής της έρευνής.

Παράδειγμα:

Ας υποθέσουμε ότι άπάντησατε στις ερωτήσεις του πρώτου πινάκος «ναι» στην Α, και «όχι» στη Β και Γ. Το άθροισμα των αντίστοιχων αριθμών είνε 5 + 20 + 10 = 35.

Οι άπάντησές σας στις ερωτήσεις του δεύτερου πινάκος είνε: «Ναι» στις 1, 2, 4, 6, 9, 1

Αισθηματικό διήγημα

Ο Ζέφ, ο δεύτερος καπετάνιος, νόμιζε πως είχε διακοίσει κάποια κινιστή στο εσωτερικό της μιάς από τις δύο βάρκες, που κρεμόνταν πάνω στη γέφυρα του βαποριού. Έδωσε τότε αποφασιστικά το χέρι του μέσα, αλλά, αναγκάστηκε να το τραβήξει άμεσα, αφήνοντας μια βλασφημία. Κάτι τον είχε δαγκώσει. Κι, αυτό το «κάτι» ήταν μια ξαθήνη, μια μεγάλη γαλανιά μάτια και γυαλιστερά δόντια, που, τραβώντας την με όλη την απότομη δύναμη, την άναγκασε να βγεί έξω.

— Πώς βγήκες εδώ μέσα, οχιά; βουχθήκε.

Η νέα έκαμε ένα μορφοσμό.

— Δεν αρκεί πως μου σπάζατε τους ώμους, απάντησε, αλλά με βρίζετε κιόλας!

— Μήπως θάβελος, μικρούλα μου, να σου ζητήσω συγγνώμη, γιατί σε βάρκα κρυμμένη μέσα στο πλοίο; ... Έμπρός ακολουθήσε με στον καπετάνιο!

Το ύψος του ήταν τέτοιο, που η νέα κατάλαβε πως ήταν περιττό να φέρει αντίρρηση.

— Και πως φέρεται ο καπετάνιος σου; ρώτησε, ενώ προσχωρούσαν πάνω στη γέφυρα.

— Τους υποδέχεται με μερικά χαστούκια και συμπληρώνει την υποδοχή με μερικές κλωτσιές, απάντησε ο Ζέφ.

Σε λίγο, Βρισκόνταν μπροστά στον καπετάνιο. Ήταν ένας ... με μελαψό πρόσωπο και αποφασιστική έκφραση.

— Που το βρήκες αυτό το φρούτο, Ζέφ; ρώτησε.

— Αλλά, την ίδια στιγμή, μια ζωστήρ εκπλήξης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

Ο Ζέφ ήταν έτοιμος ν' απαντήσει, αλλά ο καπετάνιος τον σταμάτησε με μια απότομη χειρονομία. Ο «δεύτερος» κατάλαβε το νόημα της, σιωπούμενος κάποι άναμεσα στα δόντια του και βγήκε από την καμπίνα.

— Όπως βλέπετε, είπε τότε η νέα μ' ένα χαμόγελο, αυτό το «φρούτο» λέγεται Μόλλυ. Ο Ντόνοβαν.

— Όχι, απάντησε η Μόλλυ. Η αλήθεια είναι πως σε φανταζόμουν για καλύτερο. ... Φαίνεται πως δεν είχε σωστό να φτιάχνει κανείς όπλα για τους ανθρώπους. ... Όπωςδήποτε, σε παρακαλώ ν' αποφασίσεις γρήγορα τι θα με κάνει. ... Αν σκεφθείς να με πετάξεις στη θάλασσα, σε πληροφορώ πως κανείς στο Πάλμερστον δεν υποπτεύεται πως βρισκόμαι εδώ. ... Η ιστορία του στοιχήματος ήταν ένα ψέμα. ...

— Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο καπετάνιος μπήκε μέσα στην καμπίνα όπου είχαν βάλει τη νέα. — Στοιχηματίζω, είπε, ότι πριν περάσει μια ώρα θα με φιλήσεις! — Η Μόλλυ τον άρριόκυταξε.

— Πρόκειται για έκβιασμο; ρώτησε. — Στοιχηματίζεις; — Και βέβαια! Στοιχηματίζω ότι δεν θα φιλήσω ούτε σε μια ώρα, ούτε σε δύο, ούτε ποτέ έναν κακούργο σαν κι εμένα! — Αυτό θα το δούμε! είπε ο Μάξ και βγήκε από την καμπίνα.

Πριν περάσει μια ώρα, η Μόλλυ ένιωθε ένα δυνατό τράνταγμα που έρχοταν από το βάθος του πλοίου.

— Ένα λεπτό αργότερα, ο Ζέφ μπήκε σαν σίφουνας μέσα στην καμπίνα.

— Γρήγορα, δεσποινίς! φώναξε. Βουλίζουμε!

Πραγματικά, το πλοίο ελκεν άρχισε ν' αλλοιώνει. — Ο Ζέφ βοήθησε τη νέα να κατεβεί τη σκάλα.

— Ο Μάξ την περιέμενε μέσα σε μια μικρή βάρκα από καουτσούκ. Την άρπαξε στην αγκαλιά του και την έβαλε να καθήσει πλάι του.

— Ζέφ, ρώτησε, κατέβηκαν όλοι στις βάρκες; — Όλοι, καπετάνιε. — Καλά.

— Η μικρή βάρκα από καουτσούκ άρχισε ν' απομακρύνεται.

— Γιατί το έκαμε αυτό, Μάξ; ρώτησε η Μόλλυ.

— Γιατί σκεφθήκα πως είχες δικιο, Μόλλυ, απάντησε ο καπετάνιος. Ο μόνος τρόπος για να μην φτάσουν τα πολεμοφόδια στη Γιάβα ήταν να ρίξω το καρόβι πάνω σε μια ύφαλο. ... Όπως βλέπετε, το έκανα. ... Είπε σωστό να πάω τώρα την ανταμοιβή μου. ...

— Και, λέγοντας αυτά, την έσφιξε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της.

— Η νέα δεν προσπάθησε καθόλου ν' αντιταχθεί.

— Ημεον βίβαιος πως θα κερδίζα το στοιχήμα της ψιθύρισε σε λίγο. Γιατί σ' αγαπούσα κι από την άποψη. ... έπισκεψή σου καταλόβα πως μ' αγαπάς και συ. ...

— Ναί, Μάξ, απάντησε η νέα. Ήθελα να στο πω από την αρχή. ... Γι' αυτό κούνηλα στο «Πάουλου». ... Άλλα, ένα καλύτερο και για τους δύο μας που τα πράγματα έγιναν έτσι. ...

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

του, στο τραπέζι που βρισκόταν. — Ρωστά του. — Δεν πιστεύω, είπε, να ήρθες για να μου κάμης μάθημα, ήθικες. — Όχι, απάντησε η Μόλλυ. Η αλήθεια είναι πως σε φανταζόμουν για καλύτερο. ... Φαίνεται πως δεν είχε σωστό να φτιάχνει κανείς όπλα για τους ανθρώπους. ... Όπωςδήποτε, σε παρακαλώ ν' αποφασίσεις γρήγορα τι θα με κάνει. ... Αν σκεφθείς να με πετάξεις στη θάλασσα, σε πληροφορώ πως κανείς στο Πάλμερστον δεν υποπτεύεται πως βρισκόμαι εδώ. ... Η ιστορία του στοιχήματος ήταν ένα ψέμα. ...

— Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο καπετάνιος μπήκε μέσα στην καμπίνα όπου είχαν βάλει τη νέα. — Στοιχηματίζω, είπε, ότι πριν περάσει μια ώρα θα με φιλήσεις! — Η Μόλλυ τον άρριόκυταξε.

— Πρόκειται για έκβιασμο; ρώτησε. — Στοιχηματίζεις; — Και βέβαια! Στοιχηματίζω ότι δεν θα φιλήσω ούτε σε μια ώρα, ούτε σε δύο, ούτε ποτέ έναν κακούργο σαν κι εμένα! — Αυτό θα το δούμε! είπε ο Μάξ και βγήκε από την καμπίνα.

Πριν περάσει μια ώρα, η Μόλλυ ένιωθε ένα δυνατό τράνταγμα που έρχοταν από το βάθος του πλοίου.

— Ένα λεπτό αργότερα, ο Ζέφ μπήκε σαν σίφουνας μέσα στην καμπίνα.

— Γρήγορα, δεσποινίς! φώναξε. Βουλίζουμε!

Πραγματικά, το πλοίο ελκεν άρχισε ν' αλλοιώνει. — Ο Ζέφ βοήθησε τη νέα να κατεβεί τη σκάλα.

— Ο Μάξ την περιέμενε μέσα σε μια μικρή βάρκα από καουτσούκ. Την άρπαξε στην αγκαλιά του και την έβαλε να καθήσει πλάι του.

— Ζέφ, ρώτησε, κατέβηκαν όλοι στις βάρκες; — Όλοι, καπετάνιε. — Καλά.

— Η μικρή βάρκα από καουτσούκ άρχισε ν' απομακρύνεται.

— Γιατί το έκαμε αυτό, Μάξ; ρώτησε η Μόλλυ.

— Γιατί σκεφθήκα πως είχες δικιο, Μόλλυ, απάντησε ο καπετάνιος. Ο μόνος τρόπος για να μην φτάσουν τα πολεμοφόδια στη Γιάβα ήταν να ρίξω το καρόβι πάνω σε μια ύφαλο. ... Όπως βλέπετε, το έκανα. ... Είπε σωστό να πάω τώρα την ανταμοιβή μου. ...

— Και, λέγοντας αυτά, την έσφιξε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της.

— Η νέα δεν προσπάθησε καθόλου ν' αντιταχθεί.

— Ημεον βίβαιος πως θα κερδίζα το στοιχήμα της ψιθύρισε σε λίγο. Γιατί σ' αγαπούσα κι από την άποψη. ... έπισκεψή σου καταλόβα πως μ' αγαπάς και συ. ...

— Ναί, Μάξ, απάντησε η νέα. Ήθελα να στο πω από την αρχή. ... Γι' αυτό κούνηλα στο «Πάουλου». ... Άλλα, ένα καλύτερο και για τους δύο μας που τα πράγματα έγιναν έτσι. ...

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ δίχως αίμα

Άμεσο κέψιμο των χρεατεσιλίων

— Ο έπομένος, παρακαλώ. ... είπε η νοσοκόμος.

Μια κοπέλλα σηκώθηκε και πέρασε στο γραφείο του γιατρού. Θά ήταν άμορφη, αν δεν είχε κάτι κρεατοειδές στο σαγόνι που την παραμόρφωναν.

— Όταν ξαναβγήκε σε λίγο, είδα ότι δεν υπήρχαν πιά, παρά λίγα ροζ σημάδια στα μέρη όπου είχε πονί τις άσχημες σκουρές ελές.

— Πώς επιτύχατε αυτό το θαύμα; ρώτησα κατόπιν το γιατρό με καταπληξή.

— Μ' ένα τρόπο απλούστατο. Χρησιμοποίησα την «ηλεκτροχειρουργική», μια μέθοδο αναίμακτης κι ανώδυνης χειρουργίας με υψηλούς ηλεκτρικούς ρεύματα, που δεν αφήνει καθόλου σημάδια.

— Η νέα αυτή δεν είχε πραγματικές κρεατοειδές, αλλά κάτι που τους μοιάζει: όγκους από σκουρόχρωμο και μαλακό δέρμα, που οι γιατροί τους ονομάζουν «επιθηλώματα».

— Στην περίπτωση της, ούβησα το μνημά της «ηλεκτροχειρουργική» έτσι που να παράγονται λεπτοί και ψυχροί ηλεκτρικοί σπινθήρες ανάμεσα στη βελήνη του και στον ιστό που επρόκειτο να καταστραφεί.

— Με τους σπινθήρες αυτούς, οι μικροί όγκοι ξάρωναν και ξεσάθηναν. Όταν είχαν πια νεκρωθεί τελείως, ξεκόλλησαν μ' ένα απλό τραβήγμα. ... Όλη η γενειοφυΐα ήταν τόσο γρήγορη και ανώδυνη, ώστε δεν χρειάστηκε καν τοπικό αναισθητικό.

— Τα ροζ σημάδια που είδατε, θα γαθούν κι αυτά σε λίγες μέρες.

— Καίτοι η «ηλεκτροχειρουργική» χρησιμοποιείται απ' τις αρχές του αιώνα μας, είναι ένας απ' τους λιγότερο γνωστούς και διαδεδομένους κλάδους της χειρουργικής. Δεν μπορεί βέβαια ν' αντικαταστήσει το γιατρό, το χειρουργό, στις σοβαρές κλασικές γενειοφυΐες.

— Δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί π. χ. για την αφαίρεση καρκινωμάτων, ούτε είναι η καλύτερη μέθοδος για το κόψιμο των αμυγδαλών. Είναι όμως το καλύτερο και ασφαλέστερο μέσον για το διάβρωση των σφαλμάτων — ής Φύσεως. ... Η αυτήν εξαφανίζονται οι κρεατοειδές, ώριμα σημαδία εκ γενετής κι άλλες κοινές παραιομορφώσεις.

— Έχει το πλεονέκτημα να μη χρειάζεται κατόπιν καμιά περιποίηση, εκτός μόνον κάποτε από ένα ήπιο αντισηπτικό ή ένα πουδρώδεις με τάλκ.

— Τα σημαδία που υπάρχουν πάνω στο δέρμα εκ γενετής, μπορούν συχνά να εξαλειφθούν με την κατάλληλη εφαρμογή της «ηλεκτροχειρουργικής», που καταστρέφει το κύτταρο του δέρματος με υψηλούς ρεύματα. Στην περίπτωση αυτή γίνεται πρώτα μια μικρή δοκιμή, κι αν επιτύχει συνεχίζεται η θεραπεία.

— Με την «ηλεκτροχειρουργική» ελαττώνονται η εξαλείφονται τελείως σημαδία από υπιπτική ή από μικρότερες γενειοφυΐες. Επίσης εξαφανίζονται εύκολα οι μαύρες ελές, κι ακόμη τα σχέδια που «γραφίζουν» πολλοί στο σώμα τους με στιγματισμό.

— Αλλά κι η αποτρίνωσις επιτυγχάνεται αποτελεσματικά, ακίνδυνα και δίχως πόνο με την «ηλεκτροχειρουργική». Δεν πρέπει να γίνεται σύγχυση της μεθόδου αυτής με την «ηλεκτρόλυση» των τριχών, η οποία δεν είναι πάντοτε ανώδυνη κι αφήνει κάποτε σημαδία.

— Άλλη εφαρμογή της «ηλεκτροχειρουργικής» είναι το κόψιμο των ιστών μ' ένα ηλεκτρόδιο σήκωτος υστεριού, το οποίο κάνει την τομή χωρίς να νυθί σχεδόν καθόλου αίμα, γιατί το ηλεκτρικό ρεύμα φράζει άμεσα τα αιμοφόρα αγγεία. ... Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

— Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

— Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

— Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

— Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

— Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

— Έτσι, διευκολύνονται οι γενειοφυΐες σε όργανα εύαισθητα ή σε μέρη όπου υπάρχει συνήθως πολύ αίμα όπως στις αιμορροίδες, στον ενέκφαλο, στους πνεύμονες, στο σπλήν, στα μάτια κλπ.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ νά νικήσουν ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ!

Μυστικές καταπληκτικές εφευρέσεις

— Όταν οι αμερικανικές αρχές έλαβαν γνώση των πολεμικών μυστικών που βρέθηκαν στη Γερμανία μετά την ήττα της, κατατρόμαξαν και παραδέχθηκαν δημοσίως ότι αν η απόβασις στην Εύρωπη καθυστερούσε λίγους μήνες, οι Γερμανοί θα κατέπλητταν τον κόσμο με τα νέα όπλα τους και θ' άλλαζαν πιθανότατα την εξέλιξη του πολέμου!

— Τα γεωμετρικά ενοστάσια ετοίμαζαν ήδη 138 τύπους «κατευθυνόμενων βλημάτων», έμπρος στα οποία θάταν παγινίδια οι βόμβες V-2 που έφεραν τόσες καταστροφές στο Λονδίνο. Για τον έλεγχο και την κατεύθυνση των βλημάτων αυτών θα χρησιμοποιούντο όλες οι επιστημονικές μέθοδοι. ... Ασύμμετρο υπέρυθροι ακτίνες, φως, μαγνητισμός, οήντοι ακουστικά κύματα, θα συντελούσαν στο μακάριο γορό, με διευθυντή τον Χίτλερ. ... Χάρη σε πυραύλους που έκαιναν ύγρο δευγρόνο και οινόπνευμα, τα βλήματα αυτά θ' ανέπτυσαν ταχύτητα μεγαλύτερη απ' του ήχου, κι έτσι θ' αντυπούσαν το στόχο τους πριν τ' ακούσει κανείς να φτάνουν!

— Είχε ήδη κατασκευασθεί μεγάλη ποσότης τέτοιων βομβών του τύπου A-4, που είχαν μήκος 15 μέτρων κι' ανέβαιναν σε ύψος 100 χιλιομέτρων, με ταχύτητα 6.000 χιλιομέτρων την ώρα (τριπλάσια δηλαδή απ' την ταχύτητα περιστροφής της Γης)!

— Εξ άλλου, το τέλος μόνον του πολέμου έμπόδιζε τους Γερμανούς να κατασκευάσουν βομβαρδιστικά αεροπλάνα μεγάλης ακτίνας, πυραυλοκίνητα, που θα μπορούσαν να πετάχουν απ' τη Γερμανία στη Νέα Υόρκη σε 40 λεπτά και σε ύψος 250 χιλιομέτρων, δηλαδή 52 φορές το ύψος του Λευκού Όρους! ... Ο πλότος θάταν κλεισμένος μέσα σε μια αεροστεγή καμπίνα. Ένας καταπληκτικός έκαμφε τον έλεγχο των αεροπλάνων με ταχύτητα 800 χιλιομέτρων. Σε 4 λεπτά μόνον θάχαν φτάσει στο μεγαλύτερο ύψος τους. ... Έπειτα, καθώς η καμπίνα ύλη τους θάχε πιά εξατμισθεί, θα υστερούσαν με την ταχύτητά τους μέσα στη στρατόσφαιρα ως το στόχο τους. Με 100 αεροπλάνα τέτοιου τύπου, οι Γερμανοί λογάριζαν ότι θα μπορούσαν να καταστρέψουν μέσα σε λίγες ώρες οποιαδήποτε πόλη του κόσμου.

— Είχαν επινοήσει επίσης μια πυραυλοκίνητη υποβρύχιο τορπίλλη, που έκινετο με ταχύτητα 65 χιλιομέτρων την ώρα σε βάθος 10 μέτρων, χωρίς να προκαλή τον παραμικρό κυματισμό της επιφανείας του νερού. ... Ο ήχος της έλικας του πλοίου που επρόκειτο να ντυπώσει, την τραβούσε σαν μαγνήτης από 16 χιλόμετρα μακριά! Κι' έσκαζε μόλις έφτανε κάτω ακριβώς απ' το στόχο της.

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

βέλοντας να πάνε γαμένες τόσες προλίτιμες γνώσεις, οι Αμερικανοί πουλούσαν συνεχώς τα μυστικά αυτά στους ενδιαφερομένους σε τιμές καυπλάτες. Το κοινό, και ιδίως οι βιομήτοροι, αγοράζον κατά μέσον όρον 1.000 μυστικά την ημέρα, χωρίς βεβαίως ν' αποκτούν το μονοπώλιο τους. Κι' όμως ο άοιμότης τους είχε τόσο μεγάλος, ώστε θα χρειασθεί να δουλέψουν εκατοντάδες ειδικοί επί πολλά χρόνια για την έρευνα και ταξινόμησή τους (μόνο για την ταξινόμηση θ' απαιτηθούν 2.000.000 δελτία). Ένας απ' τους καλλίτερους αγοραστές των είχε η σοβιετική έμπορική αποστολή.

— Σ' ένα και μόνο μεγάλο γεωμετρικό έργοστάσιο βρέθηκαν οι συνταγές κι' οι μέθοδοι παρασκευής 50.000 γεωμετρικών, πολλά απ' τα οποία ήταν άγνωστα στους Αμερικανούς. Ανακαλύφθηκαν επίσης μυστικά για τη καύσιμη ύλη, η μεταλλουργία, το συνθετικό καουτσούκ, τις υφαντικές ύλες τις χημικές και πλαστικές ουσίες, τα φαρμακευτικά προϊόντα κλπ.

— Μερικά απ' τα ιστορικά μυστικά έκαμαν να προσδεύσει η επίσημη αυτή μεθερσία βήματα. Οι αίοιδοί π.χ. θα λείψουν, χωρίς σ' ένα συνθετικό αίμα, λεγόμενον «περιστόν». Υπήρχε επίσης στα γεωμετρικά έργοστάσια ένας συνθετικός δορός αίματος: το «καπνί», που υπορούσε να φτιαχθεί σε μεγάλη ποσότητα.

— Ένα προϊόν της άδρεναλίνης είχε άριστο κατά της αρτηριακής πίεσης.

— Τέλος, οι Γερμανοί είχαν εφεύρει μια συσκευή άροστών υπέρυθρων ακτίνων που επέτρεπε στα αυτοκίνητά τους να κυκλοφορούν όλοταχώς μέσα στο βαθύτερο σκοτάδι. Ένας μετασχηματιστής πλάτους 12 πόντων, εφωδισμένος μ' ένα μωτό ινκό σαν καουδί, έπαισνε το ρεύμα υγής στήλης φανοσίου της τρέπης και το μετέβαλλε σε 5.000 βόλτ, για την παραγωγή των υπέρυθρων ακτίνων.

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυστικά, οι Αμερικανοί βρήκαν μετά τη νίκη και άλλες άλλες εισηγμένες εφευρέσεις, που άφορουσαν σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. ... Υπάρχουν μεταξύ τους 1.500 τόνοι ντοκουμέντων σχετικών με την υφαντουργική, τον ηλεκτρομαγνητισμό, την ιατρική, κλπ. ...

— Έκτός όμως απ' τα πολεμικά γεωμετρικά μυσ

Αστυνομικό Διήγημα

Τα άορατα αποτυπώματα

Ο Μίλλερ παρακολουθούσε κάποιο πρόσωπο, που μπήκε στο μέγαρο Σνάιντερ. Ήταν ο ταμίας της Τραπεζής Σνάιντερ, ο Λήπ.

Ο Μίλλερ μπήκε στο χώλα του μεγάρου. Ο δείκτης του άσπασερ έδειξε ότι ο Λήπ βγήκε από το διαμέρισμα του τραπεζίτη Σνάιντερ.

Σε λίγο το άσπασερ κατέβηκε και ο μικρός νέγρος άνοιξε τις πόρτες του.

— Καλημέρα, κύριε Μίλλερ. Μόλις τώρα ανέβηκε και ο κ. Λήπ, στο διαμέρισμα του κυρίου Σνάιντερ, του είπε.

— Τό ξέρω, απάντησε ο Μίλλερ. Ο κύριος Σνάιντερ μάς περιμένει και τους δύο.

Σε λίγο ο Μίλλερ έμπαινε στη βιβλιοθήκη του διαμερίσματος Σνάιντερ. Εκεί συνάντησε τον Λήπ.

— Μίλλερ, και εσύ εδώ; του είπε μόλις τον είδε ο ταμίας της Τραπεζής. Α, Μίλλερ, έχασα την ψυχραιμία... δεν μπόρεσα...

— Τι πράγμα;... επρόκειτο να συμβεί τίποτα; είπε δίδεν έκπληκτος ο Μίλλερ.

— Μίλλερ, σκόπευα να σκοτώσω τον Σνάιντερ. Του άξιζε όμως του δτιμου, θα το σκάσω κι' άφωρε έμένα να τα βγάλω πέρα με τους καταθέτες. Έ ευχαριστώ, που με πληροφορήσεες προ όλιγου ότι επρόκειτο να πάω το πρώτο πλοίο και να φύγω. Ήρθα να τον σκοτώσω, αλλά δεν μου βастά ή καρδιά.

— Ανόπτε, του φώναζε. Τι πήγες να κάνης; Θέλησες να μάς φέρης σε δυσκολότερη θέση; Έγώ τι να πω, τότε, που είμαι σε άμεση έπαφη με τους καταθέτες; Δώσε μου δω το πιστόλι, μην κάνης καμιά κουτομάρτι.

Ο Λήπ υπάκουσε.

Μόλις όμως ο ταμίας του παρέδωσε το πιστόλι, ο Μίλλερ έβλεπε ένα ξαφνικό χτύπημα στο κεφάλι με την λαβή του όπλου, τον έριξε χάρη άναίσθητο.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Σνάιντερ.

— Μίλλερ! φώναζε. Τι έκα- νες;

Ο Μίλλερ κρατώντας το πιστόλι σου.

— Πήγαινε στην κρεββατοκάμαρά σου, Σνάιντερ.

Ο Σνάιντερ έντρομος όπι- σθοχωρούσε.

Μπήκαν στην κρεββατοκάμαρα.

— Σνάιντερ, είπες με μισό- κλειστα μάτια ο Μίλλερ, έμα- θες ότι ο εισαγγελέας θα έκδω- ρει ένταλμα συλλήψεως εναν- τιον σου και έτοιμάσες τις βα- λιτσές σου να φύγης. Κάνεις τις δουλειές σου, περίφημα! Μόνο που άφήνεις έμάς, δίκως δεκάρα... Τα σήκωσες όλα.

— Μάριε!... Καζιμιο!... άρ- χισε να φωνάζη ο τραπεζίτης.

— Έχασες ότι έδωσες άδει- σ στους υπηρέτες σου από χθές, για να μη σε δουν που θα φύ- γης;

— Τι ζήτης από μένα;

Ο Μίλλερ έρριξε μια ματιά γύρω του. Το συνεχόμενο δω-

κέρι, τον ώδηγησε από την άλ- λη μεριά του κρεββατιού, και πήρε ξανά το πιστόλι του Σνάιντερ με τη φιλιτισένια λαβή.

— Στάσου εκεί! του φώναζε.

Και τον πυροβόλησε. Σκούπι- σε έπειτα το πιστόλι με το μαντίλι του και το έβαλε ανά- μεσα στα δάκτυλα του νεκρού Σνάιντερ.

Έπειτα μάζεψε τα δολλά- ρια μέσα σε μια άλλη άδεια βαλίτσα.

Εροίξε άλλη μια ματιά γύ- ρω του. Τι άλλο είχε πιάσει; Το σωληνάριο με τα χάπια και το ποτήρι. Τα σκούπισε κι' αυ- τά. Πάνω στο κομοδίνο όμως υπήρχε άλλο ένα σωληνάριο με χάπια. Το κούταξε κι' έγέλασε! Αυτά ήταν τα πρηνματικά χά- πια. Έκείνα απ' τα οποία έδω- σε του τραπεζίτη να πιη με το νερό ποαν άσπρίνες.

Είδε τα χαρτονομίσματα κά- τω από την άναμμένη ήλιακη λάμπα.

— Αυτά θα τ' αφήσω. Πρέπει να βρεθούν εδώ μέσα, μουρ- μούρισε.

Έκλεισε κατόπιν κι' έφυγε.

★

Μίστερ Μίλλερ, σε πρόδω- σε ή άσπρίνη! Κατά τον πόλε- μο οι κάτοικοι χρησιμοποιούσαν διάλυση άσπρίνης για να γράφουν τα γράμματα τους. Τα γράμματα ποαν έτοι άόρα- τα. Όταν όμως τα έδαζε κα- νεις κάτω από τις υπεριώδεις άκτινες, άμέσως φανεωνόν- τουν ολόκαθα. Κάτι τέτοιο συνέβη και με σένα. Έπιασε την άσπρίνη με τα βρεγμένα δάκτυλά σου. Όταν πήρες κα- τόπιν το πιστόλι και πυροβόλη- σες τον Σνάιντερ και τον Λήπ τα βρεγμένα από τη διάλυση της άσπρίνης δάκτυλά σου ά- φησαν στη λαβή άόρατα κα- ανεζίτπλα άποτυπώματα, τα ό- ποια όταν εξεταστήκαν με τις υπεριώδεις άκτινες της ήλια- κής λάμπας έγιναν όρατά και... σε πρόδωσαν! Ακολουθήσαμε στην άστυνομία, δολοφόνε!...

MARTEN ΣΛΑΓΚ

ΚΑΠΕΛΛΟ ΑΠΟ ΞΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΛΑΜΕΣ

Η ήθοποιός Βίβιαν Μπλαίνιν έμφανίστηκε τελευταία στο Χόλ- λυγουντ με ένα καπέλλο κομμένο άποκλειστικά από... ξυ- ριστικές λάμες! Το καπέλλο αυτό φαίνεται σαν μια πρό- κλησις προς τους τολμηρούς, που θ' άποφάσιζαν να την πλησιάσουν...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ του παιδιού της

Ένα πένθιμο άπόγευμα του Γενν- ρη, που το χιόνι έπερτε σε πυκνές νι- φάδες η Άννα περπατούσε σκυφι- κρατώντας στην άδυνατη άγκαλιά της ένα μωρό ούτε ενός χρόνου, καλά τυ- λιγμένο μέσα σε μια πολύχρωμη ζε- στη κουβέττα. Τ' άγρο πρόσωπο της έγερνε μ' ένα τρυφερό, πικρό χαμόγε- λο πάνω από το μωρατάκι του μωρού. που ήταν χλωμό στον μητρικό κόρφο.

— Μωρό μου, γλυκό μου άγοράκι, πώς θα σε άποχωριστώ ή άμοιρη; του ψιθύριζε άπαλά κολλώντας τα χείλη της πάνω στη ροδαλή παγωμένη μυτι- στα του για να τη ζεστανή με την ά- ναποή της.

Το άθωο πλασματάκι είχε άποκοι- μηθή.

Η Άννα περπατούσε σαν αυτόματο. Το τοσούτιμο του χιονιού στο πρόσωπό της, της έφηνά μια-μια τις θύμισες της τραγικής της ζωής.

★

Φτωχούλα και πεντάρφανη άγάπης και παντρεμένη το Γιάννη που δούλευε περιολάρης στο ίδιο σπίτι, που από τα μικρά της χρόνια ήταν υπηρέτρια, Τ' άφεντικά της, ο κύριος και ή κυρία Δημάκου, — εκείνος έμπορος στην όδο Αϊόλου, — που την άγαπούσαν, της δώ- σανε μια προκοούλα κι' ένα δωμάτιο για να καθήση χωρίς νοίκι με τον άν- τρα της σε κάποιο γήτωμα τους, στα Κά- τω Πατήσια.

Μά ή άμοιρη Άννολλα δεν πρότασε να χαρή το νοικοκυριό της. Ο άντρου- λης της που ήταν ένα νέο, έργατικό, αλλά πολύ άδύνατο παλληκάρι έπαισε σε λίγο βαρεία άρρωστος και μέσα σε τέσσερις μήνες τον έχασε. Έμεινε έ- στο είκοσι δύο χρονών κοπέλλα γήρα μ' ένα παιδί στα σπλάχνα της.

Οι μέρες, οι μήνες πέρασαν για τη δυστυχισμένη Άννα, μαύρες, θλιβέρες. Ο,τι είχε το έδαψε για να βάλη το Γιάννη της και για τη γέννα του παι- διού της, άγνόητερα.

Ολόκληρα μερώνυχτα εαγρύπνησε κλαίνοντας πλά στο μωρό της, που ή- ταν τώρα γι' αυτήν όλη της ή ζωή. Πο-

ΕΚ ΠΤΩΣΕΙΣ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσόσπληλαιτισίση 1 και Πρα- ξιτέλους (ηπλσίον Άγ. Μάρκου) Τηλέφ. 32-809

Γυναικείες φιλέ μεταξ.	Δρχ.	4.300
» μεταξωτές	»	5.000
» Μπαρολέ	»	2.000
Κυλόττες άντοχης	»	1.800
Κομινεζόν άντοχής	»	5.500
Προσόψια	»	2.400
Φανέλλες	»	1.500
Φανέλλες μαλλοβάμθ.	»	18.600
Σοσόνια	»	1.500
Κάλτσες άνδρών ρινέ	»	1.600
Μανδήλια άντοχής	»	900
Υποκάμια έταμινέ	»	8.000
Υποκάμ. στερεά	»	12.500
Καλτσάκια παιδικά και πολλά άλλα είδη με μικρό έλάττωμα στη μισή τιμή. Πώλησις χονδρική και λιανική.		

θούσε να βοηθ έκαν τροπο που να μπο- ρέση να μεγαλώση το παιδί της και να ζήση κι' αυτή. Έτσι άποφάσισε να δώση τ' άγγελούδι της σε μια παρα- μάννα και γύρισε πάλι πίσω στ' άφεν- τικά της.

★

— Άννα, της είπαν μια μέρα τ' άφεν- τικά της, αντί να έχης το παιδί σου στην παραμάννα και να βασανίζεσαι να το μεγαλώσης, να το φέρης εδώ. Θα το αναλάβωμε έμεις. Είχαμε σκοπό να υιοθετήσωμε ένα μωρό άφοδι κι' ο Θε- ός δεν μάς έδωσε παιδιά. Σκεφτήκαμε, λοιπόν, να πάρωμε το δικό σου, μια και σου εινε τόσο δύσκολο να το φρον- τίζης έσύ.

— Να πάρετε το παιδί μου; Να σας δώσω τ' άγοράκι μου!... ψιθύρισε πο- νεμένα η Άννα.

Κι' άνάμεσα στους λυγμούς που την έπνιγαν πρόσθεσε:

— Αυτό δεν θα το κάνω ποτέ. Θα δουλέψω και θα τα καταφέρω. Όχι, ποτέ, δεν θα πουλήσω το μωρό μου, τη ζωή μου, ποτέ!

Το ζεύγος Δημάκου την άφησε να κλάψη κι' όταν τα δάκρυά της στέρε- φαν και ήσυχασε κάπως, της εξήγησαν ποιά εινε το συμφέρον της και τ' άγα- θά που θα είχε το παιδί της στα χέρια τους.

— Λογικέμου. Άννα, θα εινε καλύ- τερα έτσι, τη συμβούλεψαν.

— Όχι, όχι, τ' αγαπώ, το παιδί μου! φώναζε η Άννα.

— Άκριδώς γι' αυτό. Άν τ' αγαπάς πρέπει να μάς το δώσης. Για φαντά- σου... Θα μεγαλώση μέσα στην κα- λοπέρασι, μέσα στα πλούτη. Θα το σπουδάσωμε και θα το κάνωμε ένα χρήσιμο άνθρωπο στην κοινωνία. Θα το καμαρώνης άργότερα.

Τα έπιχειρήματα αυτά λύγισαν την αντίστασι της φτωχής γυναικούλας. Α- μίλητη σηκώθηκε και τράβηξε προς την πόρτα.

— Ποιά πές, Άννα;

— Πάω να σας το φέρω, απάντησε με σθεσμένη φωνή.

★

Με τις θλιβέρες αυτές άναμνήσεις έ- φτασε μπρος στο σπίτι των κυριών της σφιγγώντας στην άγκαλιά της το μω- ρό της

★

Ύστερα από λίγους μήνες το ζεύγος Δημάκου άθάψανε για την Ευρώπη.

Η Άννα έννοιωσε να ξεκολλά ή καρδιά της στη σκέψι πως θα είχε πιά κοντά της τ' άγοράκι της.

— Νά, πάρε αυτό το χαρτί, της εί- πε ή κυρία της, τη μέρα που θα φέυ- γανς. Είνε ένα συμβόλαιο. Σου χαρί- ζω το σπιτάκι στα Πατήσια. Πάρε κι' αυτά τα λεπτά για να περάσης, ώς που να βρης καμιά δουλειά.

Τα τρεμάμενα χέρια της Άννας ά- φησαν το χαρτί και τα χρήματα να πέ- ρουν κάτω. Έστάσαν σ' ένα σπαραχι- κό κλάμα, κι' άνάμεσα από τους λυγ- ιούς της τραύλιζε:

— Ποούλησα το παιδί μου! Θέλω το παιδί μου!... Άφήστε μου το άγορά- κι μου!...

— Έλα... μην κάνης έτσι, δεν θ' άρ- γήσουμε να γυρίσουμε, την καθησύχα- σε ή κυρία της.

★

Τα χρόνια περνούσαν. Η άμοιρη Άννα γερασμένη από τον πόνο και τη σκληρή δουλειά δεν μπορεί να ξεχάση κι' όλο περιμένει.

Μια μέρα έμαθε πως γύρισαν τ' ά- φεντικά της κι' έτρεξε, με την ψυχή στο στόμα, ν' άγκαλιάσει το παιδί της.

Μά τη στιγμή που πήγαινε να χτυ- πηση την πόρτα εν' αυτοκίνητο σταμά- τησε λίγο πιο πέρα και είδε να κατε- βαινη μια κυρία μ' ένα άγοράκι πέντε χρονών, ροδοκόκκινο, καλοντυμένο.

Ήταν ή κ. Δημάκου με το παιδί της, το άγόρι της.

Η Άννα έννοιωσε την καρδιά της να σπαραττάρη μέσα στο στήθος της. Μια κραυγή της έξφυγε. Ο μικρός πην είδε και τρέμαζε.

— Μαμά, κύττα πώς με κοιτάζει ιότη ή γυναίκα!... Φοβάμαι, μαμά! έφώνισε.

Η Άννα, βογγώντας σαν πληγωμέ- νο ζώο, έρριξε μια μέρα τελευταία ματιά στο παιδί της κι' έπειτα έφυγε χωρίς να ή ή τίποτα, κλαίνοντας βουδά.

Γιατί να καταστρέψη την ευτυχία του παιδιού της; Άς ζούσε ο μικρού- λης της ευτυχισμένος κι' άς όποφρε ατή γήλια μαρτύρια...

Είναι δυνατή ή πτήσις ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΗΤΗΡΑ;

Ο άνθρωπος πουλι και τα «ιστιοφόρα του άέρου»

Η πτήσις χωρίς κινητήρα θα μπορούσε να πραγ- ματοποιηθ ή με δύο τρόπους. Ή θα έπρεπε ο άν- θρωπος να μιμηθ ή πέταγμα των πουλιών και των έντόμων και να μεταβληθ σε ένα είδος νυχτερί- δας ή θα έπρεπε να εφευρεθ ένα ιπτάμενο ιστιο- φόρο, που θα μετακινείτο μόνο με τη δύναμη του άέρου, χωρίς να έχη ανάγκη από άλλη κινητήρια δύναμη.

Το πρόβλημα, όπως βλέπετε, εινε εξαιρετικά έν- διαφέρον, αλλά και δύσκολο.

Οι Αμερικανοί ειδικοί που το έμελέτησαν κατέ- ληξαν σε δύο τύπους συσκευών. Ο πρώτος εινε ένα είδος πτερών, όπως ακριβώς της νυχτερίδας, που θα επέτρεπαν στον άνθρωπο να μετακινηται, χρη- σιμοποιώντας μόνο τις δικές του δυνάμεις. Ο δεύ- τερος εινε ένα είδος «επιβραδυντήρος» ή άπλοο- στερα άλεξιπτώτου, που θα επέτρεπε στον άερω- ναύτη όχι μόνο να κατεβαίνη κατακόρυφα, αλλά και να περιφέρεται στον άέρα για ένα χρονικό διά- στημα.

Το σύστημα των πτερών δεν έδωσε ώστόσο, κα- νένα θετικό αποτέλεσμα ως σήμερα. Γιατί εινε δυσχερέστατο, αν όχι άδύνατο, να μιμηθούμε το μηχανισμό, με τον όποιον ή φύσις έπιορίζει τα ζωα, που εινε πεωρισμένα να πετούν. Πραγματικά, ό- πως έχει εξακριβωθ από διάφορες παρατηρήσεις, ώρισμένα είδη έντόμων εινε σε θέση να κινούν τα φτερά τους 240 φορές στο δευτερόλεπτο. Αυτός εινε ο λόγος που μάς κάνει ν' άκουμε ένα είδος μουσικής κατά το πέταγμά τους. Ο αριθμός των κινήσεων των πτερών των πουλιών εινε μικρότερος. Στα κολιβρία εινε 50 το 1' και στο γλάρο 15 το 1'.

Αλλά και αν άκόμη ύποθεθ ότι ο άνθρωπος θα μπορούσε να φθάση αυτούς τους αριθμούς, άπομέ- νει και πάλι το πρόβλημα της ύλης από την όποιαν θα έπρεπε να κατασκευασθούν τα φτερά, που θα του επέτρεπαν να πετάξη.

Διάφορα πειράματα που έγιναν ως τώρα άπέδει- ξαν ότι καμμία όπο τις γνωστές ύσεις δεν εινε κατάλληλη για την κατασκευή αυτών των πτερών, που θάπρεπε να εινε από το ένα μέρος έλασρα και από το άλλο πολύ μεγάλη άντοχή.

Αν όμως ο τρόπος αυτός της πτήσεως δεν πα- ρέχει πολλές ελπίδες αντίθετα οι ειδικοί έκφρά- ζονται με μεγάλη αισιοδοξία για τα ιπτάμενα ι- στιοφόρα.

Παρόμοια ιστιοφόρα — χωρίς έπιβάτες για τη στιν- μή — έρρυμουλκήθηκαν από αεροπλάνα και άρθέ- σαν έλευθερα σε διάφορα ύψη. Παρεπρήθη, λοι- πόν, ότι με ευνοϊκό άνεμο μπορούν να διατρέξουν 100 χιλιόμετρα την ώρα. Μερικά άπ' αυτά άνέθηκαν σε ύψος 9.000 μέτρων και παρέμειναν στον άέρα 50 συνεχείς ώρες.

Το ρεκόρ μήκους που έχει έπιτευχθ ής σήμερα από τα ιπτάμενα ιστιοφόρα εινε 730 χιλιόμετρα.

Η πτήσις αυτών των ιστιοφόρων ρυθμίζεται αυτά- ματα. Δεν χρειάζονται δηλαδή ή άδιάκοπη έπαγρύ- πνησις έκ μέρους του πληρώματος, όπως συμβαίνει σ' ένα ιστιοφόρο που διασχίζει τη θάλασσα. Τα ι- πτάμενα ιστιοφόρα ακολουθούν τα ρεύματα του άε- ρου και ο μηχανισμός τους προσαρμόζεται κάθε στιγμή σύμφωνα με τη φορά την ταχύτητα του κτλ.

Το μειονέκτημά τους εινε ότι εινε όλοένα ύπο- δουλωμένα στα ρεύματα του άέρου. Δεν μπορούν, δηλαδή, να έπιβάλλουν τη δική τους θέλησι ο' αυτά τα ρεύματα — αντίθετα, ένα ιστιοφόρο στη θάλα- σα άγωνίζεται εναντιον των ανέμων και των κυ- μάτων και ακολουθεί τη δική του πορεία — και γι' αυτό ή πτήσις των εινε άνυμνη και άτακτη. Κατά την άνοδό τους διαγράφουν συνηθέστερα ένα είδος σπειρας που ή εύρύτης της εινε άλλοτε μικρότερη και άλλοτε μεγαλύτερη.

Τι θα συμβη όταν ο πρώτος άερόναυτης άποφα- σίση να ριφκινδυνεύση ένα ταξίδι μέσα σ' ένα πα- ρόμοιον ιπτάμενο ιστιοφόρο; Κανείς δεν μπορεί να το προβλέψη. Ίσως άποδειχθ τότε ότι ή διακυ- βέρνησις των δεν εινε τόσο δύσκολη όσαν φαίνε- ται αυτή τη στιγμή.

Μια μέση λύσις του προβλήματος για το όποιον μιλούμε εινε το «ιπτάμενο ποδήλατο», που θα ή- ταν εφωδιασμένο μ' ένα μικρό κινητήρα και θα προοδενόταν πάνω στον ίδιο τον πιλότο.

Ένα παρόμοιο ποδήλατο θα έπρεπε να είχε βά- ρος 150 κιλών, που προστιθέμενα στα 70 κιλά του πιλότου θα μάς έδιναν ένα συνολικό βάρος 220 κιλών.

Το βάρος αυτό φαίνεται, όμως, ότι εινε υπερβό- λικό για τους άσθενείς ώλους του ανθρώπου.

Τα «χοπικόπτερα» που κατασκευάσθηκαν τελει- ούται και που εινε έπίσης ένα είδος πτητικών μη- χανών, που προοδενονται πάνω στον ίδιο τον πι- λότο έχουν βάρος 35 μόνον κιλών. Αλλά μ' όλο αυτό εινε πολύ διασκεδαστικά, δεν φαίνονται προ- αριμένα για μεγάλες πτήσεις. Εινε πιά πολύ ευχα- ριστα παιχνιδάκια, που, τελειοποιούμενα θα μπο- ρέσουν ίσως σ' ένα προεχές μέλλον να λύσουν το πρόβλημα της συγκοινωνίας μέσα στις πόλεις ή στην έξοχή.

Ο ΤΣΙΝ-ΣΕ ΚΙ' Η ΑΓΑΠΗ

Όταν πέθανε ο μεγάλος αυτοκράτορας της Κίνας, ο Τσιν, όλος ο λαός πένθησε επί πολλές ημέρες.

Κι' όταν το πένθος τελείωσε πιά, οι αλλοικοί και οι μενιόχοντες πήγαν, στο διπλανό παλάτι, που έμενε κλεισμένος ο διάδοχος Τσιν Σέ. Ο Τσιν Σέ ήταν μόλις δεκαεννέα χρονών με πολύ χλωμό, μα και πολύ γλυκό πρόσωπο.

Αφού τόν έντυσαν με μετάρια και χρυσά φορέματα τόν ώδηγησαν με μεγάλη πομπή στο αυτοκρατορικό παλάτι, και τότε έπεσαν στα πόδια του και τόν προσκύνησαν με σεβασμό. Αυτός θα ήταν από τότε ο αυτοκράτορας των Κινέζων.

Μα η νέα του ζωή φαινόταν πολύ βαρειά στο νεαρό αυτοκράτορα.

Ποτέ στη ζωή του ως τώρα δεν είχε δει γυναίκα, γιατί τέτοιο ήταν το έθιμο της εποχής εκείνης. Ούτε του επέτρεπαν να βγεί έξω απ' το παλάτι του. Κι' έτσι ο χλωμός αυτοκράτορας τριγυρξέ σιωπηλός και λυπμένος στους διαδρόμους και στ' απέραντα διαμερήματα του ανακτόρου, αποζητώντας πάντα κάτι νέο, κάτι που θα συγκινησε την καρδιά του κι' όλοένα γινότανε χλωμότερος, περισσότερο χλωμός...

Αδικά οι γελωτοποιοί του του προπαθούσαν να τόν διασκεδάσουν. Τίποτα δεν έδωχνε τη μελαγχολία απ' τα μάτια του και τη λήθη απ' την ψυχή του.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Ο αυτοκράτορας έγινε είκοσι πέντε χρονών. Και πλησίασε τέλος η μέρα που θα έβγαине έξω στην πόλη για πρώτη φορά ο κύριος κι' αφέντης των Κινέζων. Η επιμονή αυτή έξοδος γινότανε κάθε έξη χρόνια την ημέρα της Μεγάλης Γιορτής των Δρακόντων.

Την ημέρα αυτή ο αυτοκράτορας θα περνούσε ανάμεσα στην πολυτελή φορεσιά του, πηδύσε ανάλαφρα τόν τσικο που έφραζε τόν κήπο του παλατιού και σε λίγο βρέθηκε στο σκοτεινό δρόμο χωρίς κανείς απ' το παλάτι να καταλάβει τίποτα.

Για μία στιγμή στάθηκε κι' έριξε το βλέμμα του στα άπειρα φώτα που σπιθοβολούσαν πέρα, ο' δλη την πόλη. Θρόμβος μουσικής έφτανε στ' αυτιά του. Ο κόσμος γλεντούσε... Προχώρησε με την καρδιά

μεσα από ολόκληρη την πολίτεια και θα πήγαινε στο μεγάλο ναό. Εκεί θα προσευχόταν για το καλό του λαού του κι' έπειτα θα γύριζε και θα κλεινόταν πάλι στο παλάτι του, για να μη ξαναβγεί παρά ύστερα από έξη χρόνια πάλι.

Την ημέρα της γιορτής όλος ο λαός νύστευε και προσευχόταν. Μα η προσηυμένη νύχτα ήταν η νύχτα της χαράς και τών οργών, τών έρωτα και της μέθης.

Αποθραύς ο βασιλιάς Τσιν Σέ ήταν ανήσυχος και ταράχμενος.

Σοβαμμένος στο μεταίχθιο ντιβάνι του είχε παραδοθεί σε θλιβερές σκέψεις. «Αύριο, σκεφτόταν, θα βγώ για πρώτη φορά έξω στην πόλη και θα δω ανθρώπους που δεν είδα ποτέ μου και γυναίκες που δεν ξέρω πως είναι. Τι παράξενα πράγματα, αλήθεια!»

—Οι γυναίκες! μουρμούρισε πάλι. Πόσο ποθώ να δω μία γυναίκα!... Κι' άξαφνα μία σκέψη πέρασε σαν αστραπή απ' το μυαλό του χλωμού αυτοκράτορα:

—Θα πάω στη πόλη, τώρα κρυφά, μέσα στη νύχτα... ψιθύρισε συγκινημένος. Κα- νείς δεν θα με γνωρίσει, γιατί κανείς δεν με είδε ποτέ... Κι' αύριο, πολύ πρωί, θα ξαναγυρίσω στο παλάτι για την τελετή....

Σε λίγες στιγμές άλλαξε την πολυτελή φορεσιά του, πηδύσε ανάλαφρα τόν τσικο που έφραζε τόν κήπο του παλατιού και σε λίγο βρέθηκε στο σκοτεινό δρόμο χωρίς κανείς απ' το παλάτι να καταλάβει τίποτα.

Για μία στιγμή στάθηκε κι' έριξε το βλέμμα του στα άπειρα φώτα που σπιθοβολούσαν πέρα, ο' δλη την πόλη. Θρόμβος μουσικής έφτανε στ' αυτιά του. Ο κόσμος γλεντούσε... Προχώρησε με την καρδιά

σφιγμένη, μα ψιθυρίζοντας όλοένα.

—Θέλω να ιδώ... θέλω να ιδώ... μία γυναίκα!

Το πλήθος ήταν χυμένο στους δρόμους και γιόρταζε όπως μπορούσε καλλίτερα... Ο αυτοκράτορας προχωρούσε όλοένα σιωπηλός. Τό γλέντι γύρω του γινόταν διαρκώς πιο τρελό, τα τραγούδια κι' οι χοροί ζωήρευαν. Κι' ο αυτοκράτορας προχωρούσε πάντα.

Έξαφνα από ένα σκοτεινό δρομάκι άκουσε μία κοριτσιότικη κραυγή. Έτρεξε άμέσως μέσα στο σκοτάδι κι' είδε τρεις άντρες πελνώριους, άγριους και μεθυσμένους να σέρνουν μία κοπέλλα.

Ο αυτοκράτορας ώρμησε άμέσως κατ' επάνω τους, τράβηξε το σπαθί του που το είχε κρυμμένο κάτω από τα φορέματά του και πιά, νοντάς απ' το μπράτσο τόν κορίτσι τόν τράβηξε προς τόν μέρος του.

Οι άγνωστοι ξεστομίσαν μια θορυβία δασυήμια, και χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Τότε η κοπέλλα κύτταξε τόν αυτοκράτορα θορυβία μέσα στα μάτια. Ήταν γοητευτική, θελκτική. Ο αυτοκράτορας ανατρίχιασε.

Πρώτη φορά στη ζωή του έννοιωσε να τόν διαπερνά έτοι ένα γυναικείο βλέμμα. Τό κορίτσι άπλωσε τα γυμνά του μπράτσα και τα τυλίξε γύρω από λαιμό του, σφίχτηκε κοντά του και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά του. Ένα παράξενο χαϊδάριο χαμόγελο.

Στο πρόσωπο της ήταν ζωγραφισμένη η επιθυμία. Ο αυτοκράτορας στάθηκε λίγη ώρα σαν μουδιασμένος. Έπειτα έπιασε α- παλά τη νέα από τη μέση και τη φίλησε στο στόμα.

Τί γλυκό που ήταν αυτό το φιλή!... Τό κορίτσι άρχισε να χαμόγελο. Άραξε τόν αυτοκράτορα από τόν χέρι και τόν παρέσυρε στο γλέντι. Τόν μέθυσε μ' έκλεκτο κρασί και τρελλά, πορφόρα ωλιά.

Ο Τσιν Σέ έχασε τόν παλάτι του. Νόμιζε πως ζούσε μέσα σ' ένα νοητευτικό όνειρο... Τό πρωί της γιορτής οι ύποπτες αναζητήσαν τόν αυτοκράτορα στο δωμάτιό του μα δεν τόν βρήκαν εκεί. Δεν είχε ξαναγυρίσει στο παλάτι ο Τσιν Σέ.

Τά είχε εγκαταλείψει όλα άκοινοβούτως την πρώτη γυναίκα που συνάντησε μπροστά του τήν ώρα μι- κρή άγνωστη. Είχε έγκυφα, λείψει τόν θρόνο του και τή μεγαλεία προς χάριν της ά- γάπης που είχε άνυψήσει από τόν καθετί τόν κόσμο!... ΑΛΟΝΣ ΝΤΕΒΙΕ

Τά νομίσματα που σκοτώνουν

Στο στομάχι μιάς φώκιας, που φόρεσε τελευταίως στο Πάρκο Γκόλντεν Γκέιτ της Καλιφόρνιας, βρέθηκε μία συλλογή από 551 νομίσματα και 2 μάρκες αυτομάτων μηχανημάτων! Ο θάνατός της προήλθε από ώ- ρισμένα νομίσματα, γιατί περίεργα μεγάλη ποσότητα ψευδογράφου που διηλύνε- ρε απ' τα νομισματικά όξεί- κι' έδωσε ένα δηλητηριώ- δεσ άλας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος

Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρ- ος Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος

Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρ- ος Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ασπροπρόσωπος

Άπελπισμένος ο Ναστραδίν Χάτζας απ' την αναπαράδία που τόν έδεσαν, τόν καιρό τώρα πήρε τήν απόφαση να ζητήσει δουλειά απ' τόν πλούσιο τσιφλικούχο, τόν Όμαρ μπέη.

Είχε απέραντα χτήματα ο μπέης αυτός, είχε άμετρητα γειοπρόβατα. Όταν τόν επισκέφθηκε ο Χάτζας και τόν έξηγησε τί ζητούσε, ο Όμαρ τόν απάντησε:

—Θα γίνη το θέλημά σου, Χάτζα. Θα σε βάλω έπίσημα στ' α χτήματά μου. Φρόντισε να είσαι ένογατικός και φιλότιμος.

—Έγνοια σου, μπέη μου θα μείνεις εύχαριστημένος. Ο Άλλαν να στο πληρώσει!

Απ' τήν άλλη μέρα κιόλας ο Ναστραδίν έπιασε δουλειά.

—Πρόδεξε, Χάτζα, τού είπαν οι φί- λιοι του. Ο Όμαρ μπέης είχε ιδιότρο- πος και τσιγκούνης. Κάθε τέλος τού μ- ηνός πρέπει να τού πηγαίνεις ένα καλό πεσκέσι, για να σ' έχη στην καρδιά του.

—Έγνοια σας, ξέρω εγώ τή δουλειά μου, τούς απάντησε ο Χάτζας.

Πραγματικά, ο Ναστραδίν, έδειξε στην περίοισα αυτή έξαιρετική ένο- γατικότητα.

Όταν τελείωσε ο πρώτος μήνας συλ- λογίστηκε να πάη τόν πεσκέσι του στο μπέη.

Άγόρασε λοιπόν μιά σακκούλα για- ούρτι και τράβηξε για τόν άρχοντικό τού Όμαρ.

Στό δρόμο τόν συνάντησε κάποιος φίλος του που μόλις έμαθε πού πήγαινε τόν γισούρτι τού φώναξε:

—Τρελλάθηκες, Χάτζα! Γιαούρτι πηγαίνεις στο μπέη; Θα ντροπιστείς, τζάνου. Πρέπει να τού πας ένα πιο καλό πεσκέσι.

—Ξέρω εγώ τή δουλειά μου, αποκρί- θκε ο Ναστραδίν. Να δες πως θα βγώ ασπροπρόσωπος.

—Φυλάξου, Χάτζα!

—Θα βγώ ασπροπρόσωπος σου λέω. Ο φίλος του όμως είχε δίκιο. Μόλις ο μπέης αντίκρισε τή σακκούλα με τόν γισούρτι άφαισε απ' τόν θυμό του.

—Χάσου από μπρός μου, τζανα- μπέη! φώναξε στο Χάτζα και τού σκα- ρε τόν γισούρτι στα μουστά!

Πασαλειμμένος γισοούρτι ο Ναστρα- δίν βγήκε τρέχοντας στο δρόμο.

Μόλις τόν είδε σ' αυτό τόν γάλι ο φί- λος του, τόν φώναξε:

—Καλά να πάθης, Χάτζα! Δεν σου τόν είπα ενώ πως θα ντροπιστείς;

—Εγώ ντροπισάστηκα! άπόρησε ο Χάτζας. Τρελλάεισαι, τζάνου...

—Δεν βλέπεις πού βγήκα... ασπροπρόσωπος;

Κι' έδειξε με καμιά τόν πρόσωπό του πουστάζε γιαούρτι!

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Μα τί σου έφταιξε πάλι, αγάπη μου;

—Δεν θυμούμαι... αλλά δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ!...

Η σύζυγος: Ξέρεις, αγαπμέ- μου, ότι η στρουθοκάμηλος έχει άσβε- νύτατη όραση, αλλά υποδεί να γνώ- ωπ ό,τι δηποτε!...

Ο σύζυγος: Τί ιδεώδες σύζυ- γος!...

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία ... 63.000

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία ... 63.000

Η καινούργια ΔΙΑΘΗΚΗ

Παράξενο διήγημα

Ένας νέος μπήκε στο δοντοϊα- τρείο. Κάθισε στην πολυθρόνα και είπε στο γιατρό:

—Βγάλε μου όλα τα δόντια! Θα μου φτιάξετε δυο τεχνητές δον- τοστοιχίες.

—Μά άφού είχε δλόγερα!... διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός.

—Αυτό είναι δουλειά δική μου. Ένα μάστο χαρτονομίσματα νί- κησε τούς τελευταίους διαταγμούς τού δοντοϊατρού. Κι' έπειτα από λίγη ώρα τόν στόμα τού νέου ήταν άδειο. Ξεδοντοισμένο. Ο παράξε- νος πελάτης ρώτησε πότε θα ήταν έτοιμες οι τεχνητές δοντοστοιχίες.

—Πληρώσε κι' έφυγε, ενώ ο δοντοϊα- τρός μουρούριζε πίσω του:

—Τί τρελλά!... Έκανε όμως μεγάλο λάθος ο για- τρός: Ο νέος είχε τα λογικά του πολύ έν τάξει κι' ήξερε τί ζητούσε.

Είχε σπαταλήσει σε λίγα χρόνια ό- λη του τήν περιουσία κι' είχε κατα- στρώσει τώρα ένα περίφημο σχέδιο, για να βάλη στο χέρι τή πλούτη έ- νος γέροου και φιλόφρουου θείου, που ζούσε μόνος στην έπαυσία.

Πράγματι όταν ο γιατρός τού έ- φημισε τίς ψευτικές δοντοστοιχίες, πήρε άμέσως τόν τσάνο, και τόν ίδιο άπόγευμα έφτασε στο σπίτι τού θείου του. Σάστισε λίγο, βλέποντας να τού άνοιξη τή πόρτα μιά εξαθύ- λα νέα και παγουλή, με βαμμένα χειλικά και με μάτια τσιγκύνικα. ντυ- μένη με κομψή στολή νωσκόμου. Ο νέος γαιοθήσε κι' έξηγησε:

—Ηρθα να ιδώ τόν καυμένο τόν γερο- θείο μου...

Η εξαθύλα τόν κύτταξε, φιλύπο- πτα, δίχως ν' απαντήσει.

—Ένα προαίσθημα, συνέχισε ο νέος, μ' έσπρωξε να βιαστώ ναρθώ έδω, για να προλάβω να ιδώ άκόμη μία φορά ζωντανό τόν άναγπητό μου θείο. Άφίστε να τρέξω κοντά του.

Η νωσκόμος διατάξε άκούη. Τή στιγμή εκείνη όμως, άκούστηκε απ' τόν βάθος τού σπιτιού μιά φωνή σαν κόσσυα μεγάλου βατράχου. Ήταν ο θείος, που βλαστήμισε με τόν ξε- δοντισμένο στόμα του και φώναζε στη νωσκόμο ν' άφιση να μπή ο ά- νηψιός του. Ήξερε καλά ότι τόν άν- διέφεραν μόνο τ' άδωτά του κι' ήταν κατευχαριστημένος για τόν άσχημο παιγνίδι που τόν έτοιμάζε...

Η εξαθύλα παραμέρισε, θέλοντας και μη, κι' άνεψιός μπήκε στην κρεβάτοκάμαρα τού άδωρωτου.

—Γααπημένη μου θείε! φώναξε. Τί γαρά πού σάς ξαναβλέπω!... Πόσο είσθε καταβεθλημένος!

—Μά καί σου δεν πας πίσω, ά- νηψιέ μου! είπε ο γέρος. Σε φάγα- νε οι καταρχήσεις, γέρασες πρόωρα. Τώρα μου μοιάζεις άκόμα πιο πολύ!

—Δεν είναι απ' τα γλέντια, θείε μου, αλλά απ' τήν πολλή δουλειά.

—Δεν κάνεις καλά! Ξέρεις, εγώ βρήκα τώρα τελευταία ένα γιατρό απ' τή γειτονική πόλη, που άνελαβε ύπευθυνα να με κάνει καλά. Μουείνε συνήθεια λοιπόν να πίνω ούισκυ, για γιατρικό, πίνει συνήθως γαρίτζα μαζί μου ως τ' α μεσάνυχτα και μουστείλε για νωσκόμο τή Μπίοντι, αυτή τήν άωροφη εξαθύλα που με ξανα- νειώνει!

Ο γέρος έκλεισε πονηρά τόν μά- τι στόν άνηψιό του και πρόσθεσε:

—Για να τόν άταμαίω κι' εγώ, τόν καλό αυτό γιατρό, τούχω άφίσει με τή διαθήκη μου όλη τήν περιου- σία μου. Δεν πιστεύω να σου κακο- φαίνεται, άνηψιέ μου!

—Εν τάξει... Ο θείος να τόν άνα- παύση! Έκανα πάντα ό,τι μπορού- σα νι' αυτόν, και μ' άείζε η κλη- ρονομιά!... Έλα τώρα να τακτο- ποιήσουμε όλα τα πράγματα, πού γυρίση ο άνηψιός απ' τόν περίπα- τό του...

Κι' ο νέος τράβηξε ένα μαξιλάρι κάτω απ' τόν κεφαλή τού άδωρωτου και τόν κάλλησε στο πρόσωπό του. Ο γέρος κλάτσησε μιά-δυο φορές κι' έμεινε έπειτα άκίνητος. Είχε γλυ- τώσει απ' τή βύσανα τού κόσμου.

Ο άνηψιός γούθηκε γοήγορα, έ- χωσε τ' άδωτά του κάτω απ' τόν κρεβάτι, φέρεσε τόν νυχτικό και τή σκούφια τού θείου του, έκομψε κάτω απ' τόν κρεβάτι τόν πεθαμένο και πήρε αυτός τή θέση του. Έβγαλε τίς δοντοστοιχίες του και τίς ένω- σε κάτω απ' τ' άμαξιλάρια. Έπει- τα φώναξε, προσπαθώντας να μιμη- θή τή φωνή τού θείου του:

—Μπίοντι!... Μπίοντι!

Η νωσκόμος έφτασε τρέχοντας.

—Τί θέλεις άγόρι μου; ρώτησε ναζιόρκα. Τί έγινε εκείνος ο τιποτέ- νιος ο άνηψιός σου;

—Πήγε να κάνει ένα περίπατο. Θα ξαναγυρίσω... Μά δεν έχεις δικ- κη να τόν λες τιποτένιο. Πιστεύω ότι τόν άδίκησα, αυτό τόν νέο...

Πήγαινε, σε παρακαλώ, να μου φέ- ρεις τόν συμβολαιογράφο. Θέλω ν' αλλάξω τή διαθήκη μου...

Η νωσκόμος κύτταξε παράξενα τόν άδωρωστο κι' έπειτα έφυγε για να έκτελέση τήν παραγγελία του.

Ο άνηψιός έτρεψε τή χείρα του. Όλα πήγαιναν περίφημα! Θα ύπα- γόρευε τήν καινούργια διαθήκη, που θα άόριζε κληρονόμο αυτόν τόν ίδιο. Θα τήν ύπεγραφε, άπομιμούμενος τόν τομευλάστο γράψιμο τού θείου του. Έπειτα μόλις θαμενε μόνος, θα εξαεάπλωνε στο κρεβάτι τόν πεθαμένο, θα φορούσε τ' άδωτά του και τ' άδωτά του, θα άναγινε απ' τή παράθυρο και θα εξαθύριζε απ' τήν πόρτα, για να κλάψη για τόν θάνατο τού άναγπημένου τού θείου...

Σε λίγο άκούσε βήματα, και μπή- κε ένας άντρας ύψηλος και παχύς.

—Με συγνωσέτε πού σας άνη- σήκησα, τού είπε ο άδωρωτος. Θέ- λω να μου έτοιμάσετε μιά καινού- ρια διαθήκη.

—Καλέ μου φίλε, απάντησε ο νωσκόμος, φοβάμαι ότι γεροτέρε- υε η άδωστέια σας και σ' άς πείσα- ξε στο μυαλό. Πώς! Δεν άναγινώ- ζετε πιά τόν γιατρό σας και τόν περ- νάτε για τόν συμβολαιογράφο;...

Ξεσκέπασε τόν άνηψιό κι' άόηισε να τόν ψηλάφη σε διάφορα μέρη.

—Κάτι έχετε στην κοιλιά, δήλω- σε τέλος. Πρέπει να προλάβουμε.

—Έβγαλε απ' τή βάλιτσα του μιά μεγάλη σύριγγα. Ο άνηψιός δεν τολμούσε να διαμαρτυρηθή, από φό- βο ύπήκου άνακαλυφθή τόν πτώμα κάτω απ' τόν κρεβάτι. Ο γιατρός τούκανε μιά ένεση κοντά στη σπον- δηλική στήλη. Σε λίγες στιγμές είχε παραλύει ολόκληρος. Δεν αισθανό- ταν πιά, δεν μπορούσε να κι- ηθή.

—Εβλεπε όμως, άκουγε και καταλά- βανε...

Με τή βοήθεια τής νωσκόμου, ο γιατρός έτοιμάσε τ' άναγλία του κι' άνοιξε τήν κοιλιά τού άδωρω- στου. Άόηισε να τόν πετσοκόβη τ' ά σπλάννα, λέγοντας συγχρόνως σαρκαστικά στη νωσκόμο:

—Δεν μπορώ να βρώ τήν αίτία τής εξαπτικής τρέλας του!... Μά κάτι έπαθε, άσφαλώς, για να θέλη ν' άφιση όλο του τ' άδωτά σ' εκεί- νον τόν άνθρωπο, τόν άνηψιό του...

Και τότε τί θα γινόμαστε, έού κι' εγώ, που κοπιάσαμε τόν καιρό για να βάλουμε στο νέο τήν κληρονο- μιά;... Καλά έκανες πού είδοποίη- ses έμένα αντί για τόν συμβολαιο- γράφο! Ένας γιατρός υποδεί να κανονίση μιά γαρά αυτά τ' άπάγ- ματα. Δεν ένει να δόση λογαριασμό σε κανένα, αν ο άδωρωτός του πε- θάνη πάνω στην έγγειοση!... Χι, μού φαίνεται ότι ο γέρος τ' ά τίρε- ι. Εν τάξει...

Ο θείος να τόν άνα- παύση! Έκανα πάντα ό,τι μπορού- σα νι' αυτόν, και μ' άείζε η κλη- ρονομιά!... Έλα τώρα να τακτο- ποιήσουμε όλα τα πράγματα, πού γυρίση ο άνηψιός απ' τόν περίπα- τό του...

ΤΖΟΝ ΚΟΛΛΙΕΡ

Σουλφοναμίδες

Κατά τήν διάρκεια τού πολέμου τόν ζήτημα τής σουλφοναμιδοθεραπείας έλαβε σημαντική εξέλιξη και ως πρός τήν άνακαλύψην νέων σουλφοναμιδικών πα- ραγώγων και ως πρός τήν κλινική εφαρμογήν των και στα χέρια τού γιστρού προστέθη άκόμη ένα από τ' άσχυρότερα θεραπευτικά όπλα πρός δόξαν τής Επιστήμης. Και θα μπορούσε κανείς άμμερον ν' άντιπαρ- ή ότι δια τής άνακαλύψεως τής πεν- κιλίνης παραμερίζεται η χρήση των σουλφοναμι- δών, έν τούτοις από τ' άπιτευκθέντα εξαίρετα θεραπευ- τικά άποτελέσματα δια τού συνδυασμού πενικιλί- νης-σουλφοναμιδών, προκύπτει ότι οι σουλφοναμιδες θα παραμένουν πάντοτε στην πρώτη γραμμή τής θε- ραπείας τών λοιμωδών παθήσεων. Τα άξιόλογα όμως θεραπευτικά άποτελέσματα τα όποια είχον οι σουλ- φοναμιδες επί ώρισμένων νοσημάτων, συνετέλεσαν ώστε τόν φάρμακον να έκληρωθή ως πανάκεια, κρησι- μοποιούμενον είκφ και ως έτυχε επί παντός έμπε- ρέτου ή μη νοσήματος, ύπ αυτών τών ίδιων άσθε- νών, άνευ τής συστάσεως τού ιατρού.

Η τοιαύτη άνευ ιατρικής συστάσεως και έπιβλέ- φως χρήση των σουλφοναμιδών είνε επικίνδυνος.

Τα σουλφοναμιδικά λοιπόν παράγωγα ως φάρμα- κα μη έντελώς άκινδύνα, πρέπει να χορηγώνται μόνο σε νοσήματα στα όποια προέκταται να ώφελή- σουν και σε δόσεις έπαρκείς, διότι σε δόσεις άνε- παρκείς όχι μόνο είνε άνωφελη αλλά και έπικίνδια.

Τό και σπουδαιότερο δε εξ όλων ότι πρέπει κανείς να γνωρίξη ποιόν είναι τόν καταλληλότερο σουλφο- ναμικό δι' έκαστην άσθενήσαν παράγωγον, σε ποιόν δόσιν και κατά ποιόν σύστημα πρέπει να λη- φθή για να έπιτευχθή ίκανοποιητικό άποτέλεσμα.

Για τούς λόγους αυτούς, μετ'εξ τών πολλών άλ- λων πού θα δοϋμε συνοπτικούς παρακάτω, διότι δυ- τυχώς ο στενός χώρος τής στήλης μου δεν μου έπι- τρέπει να έπεκταώ λεπτομερέστερα, οι σουλφονα- μιδες δεν πρέπει να χρησιμοποιώνται έπιπλοαίως και πρό πάντος άνευ τών οδηγιών και τής έπιβλέψεως τού ιατρού.

Τα συμπτώματα τα όποια δύνανται να παρατηρη- θούν κατά τήν ύληψιν των σουλφοναμιδών όφειλό- μενα εις τήν δυσανεξία άφ' ενός των διαφόρων ά- σθενών τού φαρμάκου, άφ' έτέρου δε εις τήν τοξι- κότητα τήν προκαλούμενην εκ των άμεσών δόσεων τούτου, έν συνόψει είνε τα έξής: Έκ δ' η λω σεις εις τόν δέ ρμα: Κνιδώσις (όρτικάρια), φυκται- νώδες έρύθημα άναφυλακτικής φύσεως συνοδεύόμε- νον ένίοτε και υπό πυρετού τοξικά έκθυσεις τού δερμάτος παρουσιάζόμενες ίδιως μετά τήν δην ή- μεραν και συνοδευόμενες υπό έντόνου κνησμού και τέλος ειδική φωτο-ευαισθησία τού δερμάτος έκδη- λουμένη υπό μορφήν κνησμοειδών ή έκζεματικών έκθύσεων, άτινες πορουαίζονται έκλεκτικώς στα έκτεθειμένα στο ήλιοσύν φως μέρη τού σώματος (πρόσωπο, λαιμός, χέρια, πόδια). Εκ δ' η λω σεις τού στόματος: Σε μεγάλες δόσεις σουλφονα- μιδών ένίοτε δε και σποιν μικρών δόσεων σε με- ρικά ευαίσθητα άτομα, παρουσιάζεται στοματίτις μετ' έζελκώσεως τής γλώσσης και τών χειλέων. Πεντικαί διαταραχαί: Άνωρεξία, διάρροια, έμετοι, πόνοι τού στομάχου. Απο τού σιμάτος συμ- πτώματα σ' είνε: η άνομία και η επικίνδυνος άκοκκοκυτταραιμία. Δια τούτο και έπιβάλλεται έπι- μακρής χρήσεως των σουλφοναμιδών άγρυπνος πα- ρακολούθησις τής αιματολογικής εικόνας, διότι εκ των σουλφοναμιδών ελαττώνεται ο αριθμός τών έ- ρυθρών αιμοσφαιρίων.

Αυτά είνε τα συνηθέστερα συμπτώματα εκ των σουλφοναμιδών, ή χρήση των οποίων άμα γίνεται υπό τας οδηγίας τού ιατρού, σπανιότατα προκαλεί δυσάρεστα φαινόμενα εις τόν άρρωστον. Όποσδήποτε εκ των άνωτέρω έκτεθέντων συνάγεται ότι οι σουλφοναμιδες δεν πρέπει να παραδίδωνται, έν πάση έλευθερία στο κοινόν, αλλά να γίνεται ή χρήση αυτών μόνον υπό τήν έπιβλέψιν και καθοδή- γησιν τού ιατρού.

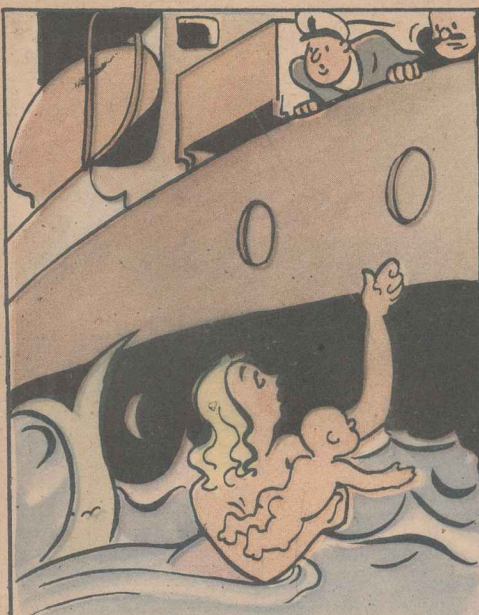
Ο καθένας πρέπει να γνωρίξη ότι: 1) Με τίς σουλφοναμιδες συγχρόνως δεν πρέπει να παίρνη άλλο φάρμακο ως π.χ. κινινό, άσπρίνη άδρεναλίν η κτλ. λόγω τυχάως άσυμβατότητος. 2) Άπαρά- ιττος προϋπόθεσις για να παίρνη κανείς σουλφα- μιδες πρέπει να έχη γαρά νεφρό. Άν ύποφέρη από οίανδήποτε πάσιν των νεφρών πρέπει να ζητήρη τήν γνώμη τού κορυάντε του. 3) Οι ήπατικοί άσώ- τως, οι σκωροδισεπτικοί και ιδίως οι άνοαιμικοί, προκειμένου να πάρουν σουλφοναμιδες να ρωτήν τόν γιατρό τους. 4) Κατά τήν θεραπεία σουλφονα- μιδών δεν πρέπει να έκτίθεσθε στον ήλιο, ούτε να κάνετε τυχόν άκτινοθεραπεία, πρός άποφυγήν τοξικών έσοθυματων έκπλώσεων τού δερμάτος και 5) Όσοι παίρνουν σουλφοναμιδες να πίνουν ά- φθονα πόματα και ύγρά για τήν ταχυτέρα άποβολή αυτών και να σταματούν άμέσως τήν χρήση των άμα τή έμφανισει συμπτώματος τίνος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

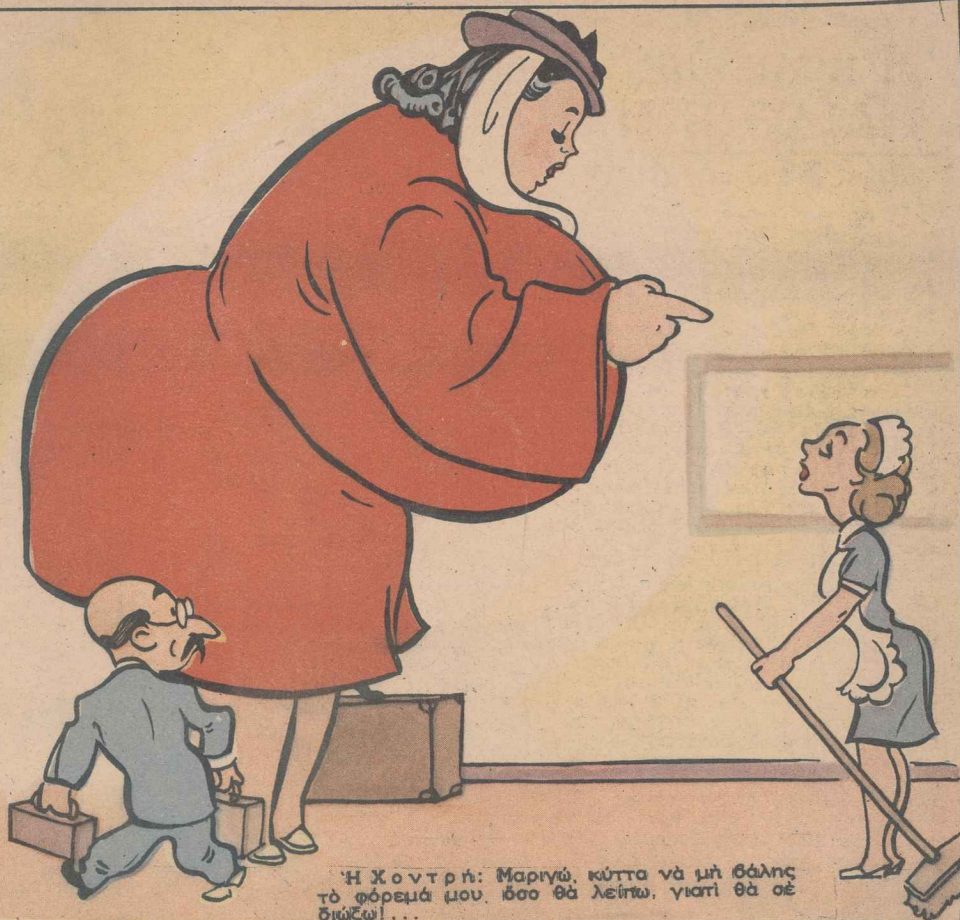
Ιατρός Δερματολόγος

«Constance Bennett»

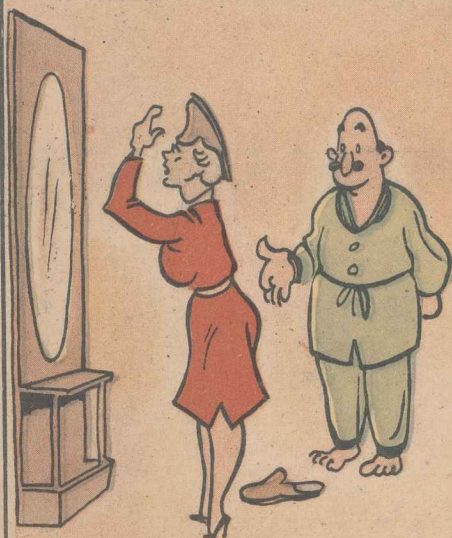
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΥ

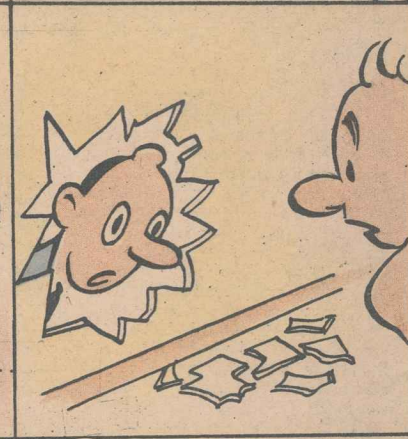
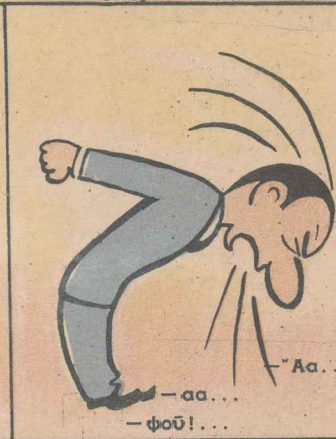
Ἡ Γοργόνα: Μήπως ἔχετε κα-
νένα δούτι Παπαδόπουλο στο καρά-
θι σας; Ξέρετε; Μ' ἐγκοτέλειψε ὁ
ἀπίστος!...

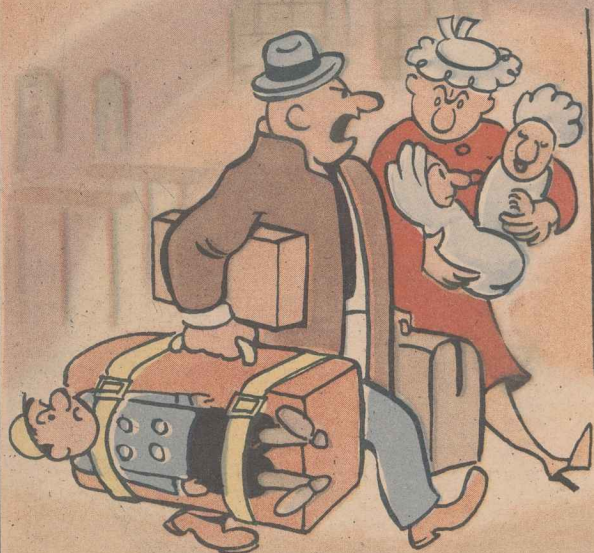
Ἡ Χοντρή: Μαρὶνῶ, κύττα νὰ μὴ θάλῃς
τὸ φορέμά μου. ὅσο θὰ λείπω, γιατί θὰ σέ
διώξω!...

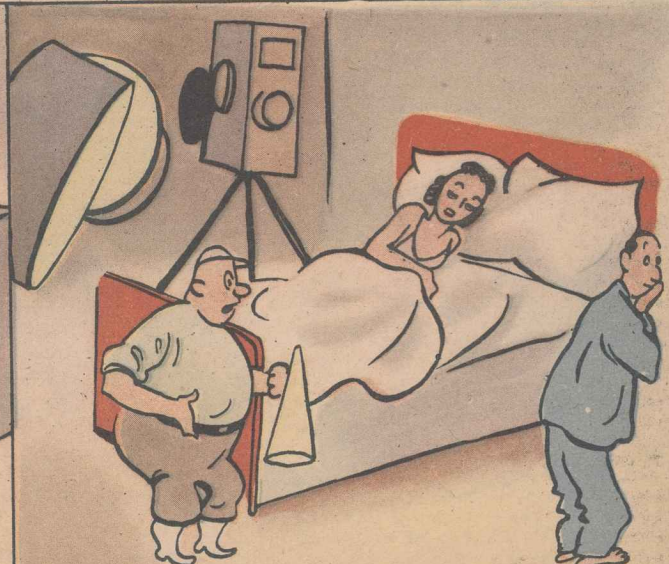
— Μά, φρέ γυναῖκα, τί κάνεις ἐ-
κεῖ; Αὐτὴ εἶνε ἡ παντόφλα μου!...

— Αα...
— Αα...
— Φου!...

Ο ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ
— Ἔτσι δὲν θὰ τρέχω κάθε τόσο ἀπὸ πίσω του!...

Ο ΝΤΡΟΠΑΛΟΣ ΗΘΕΟΠΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
— Ἐλα, καϋμένε, ξάπλωσε τώρα νὰ τελειώσουμε!
Επὶ τέλους στὰ ψέγματα εἶνε!...